

Tiểu thư nhà nghèo và hoàng tử kiêu ngạo

Contents

Tiểu thư nhà nghèo và hoàng tử kiêu ngạo	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	50
24. Chương 24	52
25. Chương 25	53
26. Chương 26	54
27. Chương 27	56
28. Chương 28	58
29. Chương 29 - End	60

Tiểu thư nhà nghèo và hoàng tử kiêu ngạo

Giới thiệu

Giới Thiệu Nhân Vật 1. Châu Kiều My: lùn(1m53), da ngăm ngăm. mũi tẹt, mắt hí(do khóc nhiều wa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-nha-ngheo-va-hoang-tu-kieu-ngao>

1. Chương 1

Chap 1

Hôm nay là buổi học đầu tiên của năm học mới, nó đang tung tăng đạp xe đến trường thì bỗng “xiiiiiiiiiiiiiiii”.

- chết lủng lốp rùi sao, ngày đầu tiên muk thế này đây ak?

Nó đang loay hoay và không biết làm cách nào đến lớp đây thì bỗng:

- bạn cần tôi giúp gì ko? một giọng con trai vang lên.

Làm nó giật mình quay ra với vẻ lúng túng và ngượng ngịu:

- xe mình bị hư lốp xe nhưng muk giờ ở đây chẳng có quán nào sửa cả, cũng sắp vô lớp nữa nên.....mình chẳng biết sao với nó được nữa ak. - Nó bảo

- thui bạn gởi xe vô nhà ai đó rùi mình chở bạn đến trường nha.- Cậu con trai đó nói

- nhưng mình đâu quen ai ở đây đâu? Nó nói với vẻ rụt rè.

- đưa đây mình gởi hộ cho. Cậu vừa nói vừa đỡ lấy xe.

Một lúc sau cậu trở ra và bảo nó lên xe. Lúc này nó còn ngại và hơi bất ngờ chưa kịp nói lời cảm ơn gì cả. Cứ lên xe ngồi sau cậu ấy muk lặng thinh nhưng trong đầu nó cứ nghĩ có phải mình đang mơ hok nhỉ? chắc xem phim hàn nhieu quá rùi cũng hay mơ mộng như vậy đó, hehehe. Nhưng đang nghĩ vu vơ thì bị cắt ngang và trở về với hiện thực, nó giật mình bởi câu nói của cậu ấy.

- này, sao mình chẳng nghe ai nói lời cảm ơn hi?

Lúc này nó mới nhớ đến, mặt nó đỏ tía tai giống như đang mắc phải lỗi lớn lắm ấy. Nó vội:

- uhm ...cảm ơn bạn nhieu nha. mình xin lỗi đáng lẽ mình phải nói sớm hơn nhưng.....

- thui, mình chỉ đùa bạn thui muk. cậu nói với vẻ rất lém lỉnh.

Nó vẫn im lặng, cậu thấy không khí có vẻ hơi buồn cậu chủ động hỏi trước:

- mình là gia Kiệt còn bạn tên gì?

- mình là kiều My. Nó trả lời.

- bạn học lớp mấy ?

- mình hok lớp 11A8. còn bạn ?

Cậu hơi ngạc nhiên:

- zậy là mình cùng lớp rùi đó. Nhưng sao cùng lớp muk mình hok bít nhĩ?
- Tại lớp 10 mình bị chia và mình rơi vào lớp 11A8. Nó nói
- Cứ thế hai đứa cứ tám cho đến khi đến trường, lúc này nó đã mở lòng mình ra được tí xịu. Vừa tới trường nó và Gia Kiệt đã bị hai thằng bạn chặn lại hỏi đó là Huy Hoàng và Bảo Khang.
- ek, sao hôm nay chở em nào ngồi sao zạ? Huy Hoàng hỏi có vẽ lấu cá.
- quen khi nào muk tụi này hok hay thể mày? Bảo Khang cũng không chịu tha cho hần.
- uhmthì mới wen thui, bạn í gặp sự cố thể là tớ giúp đỡ, có gì đâu muk 2 người ngạc nhiên thể. Gia Kiệt vẫn trả lời với vẻ vô tư đó. Muk bạn í cũng hok lớp mình đó.
- Mới chuyển vào ak.- bảo Khang thắc mắc.
- uhm. Gia Kiệt trả lời
- Chào bạn mình là Huy Hoàng rất vui được làm wen zới người đẹp. Huy Hoàng vẫn giọng nói lấu cá đấy
- còn mình là Bảo Khang cũng vui khi được biết bạn.
- Vâng chào 2 bạn, mình là Kiều Mỹ. Nó nói với giọng rụt rè
- chỉ thể thui ak, bộ Mỹ không vui khi làm quen với bọn tớ hả? Huy Hoàng nói với vẻ trách móc khéo chỉ là để chọc Kiều Mỹ ấy muk. Anh này ranh lém nha.
- Omình...- Nó lúng túng gãi đầu, mặt đỏ lên vì ngượng làm 3 chàng cười ha hả.
- Thui tụi mình vào lớp nhanh khéo trễ bây giờ.- Gia Kiệt chữa cháy giúp nó.

=====

Mình xin giới thiệu thêm mấy nhân vật khác nã hen:

- Huy Hoàng: gia đình khá giả, hok thì hơi bị nghiêng đó, các môn tự nhiên thì OK nhưng các môn còn lại thì hơi có vấn đề tí xịu, giống tình trạng của nó ghê, hầu như các nhân vật này đều như zậy thì phải vì dân khối A muk lị. Tính tình thì hoạt bát, thik phiêu lưu mạo hiểm. 1 thành viên mạo hiểm nhất của bộ ba này.
- Bảo Khang: Tuy gia đình không giàu lắm nhưng vì là con trai một nên được cưng chiều , mún gì được nấy, nên có hơi chút công tử, là thành viên thứ hai của bộ ba này. Người thứ ba trong bộ ba này chắc các bạn cũng bít là ai rùi hi. Đó chính là Gia Kiệt.

2. Chương 2

Chap 2

Vừa bước vào lớp nó đã ton ton chạy vào chỗ con bạn thân-Diễm Hồng:

- hello, sao hôm ni mày tới sớm zậy? nó cất giọng
- Sớm gì nữa mày, tao phải hỏi mày mới đúng chứ sao đến trễ zạ?
- uk tại trên đường có xảy ra vấn đề tí ak. - Nó vừa kể vừa liếc qua chỗ Gia kiệt và bắt gặp ánh mắt cậu ta. Trong người nó như có lửa đốt. Nó là người ít nói nhưng chỉ với những người nó chơi thân thì nó ko còn ngại gì muk cứ tua tua ak, vì vậy muk trong nó tồn tại 2 con người 2 tính cách trái ngược nhau thể đấy. Trong lòng thì cứ nghĩ vu vờ về cậu ấy thể muk khi cậu ta nói chuyện hay để ý tới nó thì nó càng tránh xa, chính nó cũng hok hỉu tại sao thể nữa.
- chịu ni mình chở cậu về nha. - Gia kiệt
- ko cần đâu, tí nữa Diễm Hồng đưa mình về cũng được muk. Nó vừa nói vừa nhìn qua Diễm Hồng tránh bắt gặp ánh mắt cậu ấy thêm lần nữa.

- pò cậu ko định lấy xe ak. Gia Kiệt cố tình đưa ra lý do
- uhm.. ak quên, zậy mình làm phiền bạn lần nữa rùi.
- ok, quyết định vậy nghe. Gia Kiệt nói rồi bước đi
- ghé nha, chưa gì đã quên được anh chàng đẹp trai zà mày? Diễm Hồng cố tình ghẹo nó
- Có gì đâu mày, thui hok đi. Nó đánh trống lảng nhưng thực chất tim nó đang đập thành thịch, vì đây là lần đầu tiên có 1 thằng con trai đối xử với nó như zậy, vì nó ít tiếp xúc với bạn bè đặc biệt là con trai.

Chiu, tại trước cổng trường:

- Kiều My! chờ mình lâu chưa. Gia Kiệt vừa nói vừa tiến lại gần nó
- ak chỉ mới thui ak. Nó trả lời
- Zậy mình zề hen.

trên đường về:

- Nhà bạn ở đâu? Gia Kiệt hỏi
- Dưới chùa non nước ấy. Nó trả lời, nó chưa bao giờ hỏi bất cứ điều gì về Gia Kiệt chỉ có anh chàng lun là người chủ động thui ak
- hay để mình đến chở bạn đi hok nha? Gia Kiệt đề nghị
- ko..ko cần đâu. uhm nhà mình cũng có vô hẻm nữa, xa lắm. Nó biện lý do
- thế ak, cậu thừa biết nó đang cố tình từ chối,
- Hiếm khi có người muk mình bảo chở đi hok đó nha, bạn là người đầu tiên đó, bạn từ chối thì đừng hỏi hận ngen. tuy nói zậy thui chứ trong lòng cậu hơi có tí thất vọng, chẳng lẽ cậu thích nó thật uk.

Tối về cậu cứ nghĩ đến nó, trên lớp cậu chú ý đến nó rất nhiều, qua cách nói chuyện với cậu và bạn nó hoàn toàn khác xa nhau như 2 con người khác zậy, lý do này khiến cậu lúc nào cũng nghĩ zề nó.

Còn phần nó thì hôm nay là ngày đặc biệt, đúng là trong cái xui cũng có cái hên nhỉ? nó thầm nghĩ zậy. Nó cũng nghĩ đến cậu nhưng ko nhiều chỉ là lướt qua vì nó bảo chẳng bao giờ cậu ta thk nó đâu, nó lun tự ti về bản thân zậy đó, trong đầu nó lúc nào cũng mơ có 1 chàng hoàng tử đến bên nó nhưng thuwcj tế thì đã có rồi đó nhưng nó tự phủ nhận điều này. đúng là pò te nó lun.hehehe

Sáng hôm sau tại lớp hok:

- ek đi căn tin hok mày? Diễm Hồng hỏi nó
- thui mày đi đi, tao nhát xuống đó lắm hay mày mua dùm tao với nha. Nó năn nỉ con bạn.
- uk, pò tay với mày lun. Nói xong con bạn chạy vù xuống căn tin.

Nó vẫn cảm nhận được ánh mắt ai đó đang nhìn nó, nhưng nó làm lơ, lảng tránh. Trong lớp nó các môn tự nhiên thì nó chẳng thua kém gì với ai kể cả bọn con trai nhưng các môn còn lại thì thui khỏi nói tới nữa đặc biệt là anh - văn, 2 môn nó ghét nhất.

- của mày nek. Diễm hồng vừa nói vừa đưa cho nó
- thanks bạn iu? nó đón lấy nói vui về
- tối nay ở nhà hát trưng vương có chương trình ca nhạc hay lém đó toàn ca sĩ nổi tiếng hok ak. Đi xem hok, tao có 2 vé nek. - Diễm Hồng vừa nói vừa rút ra đưa qua đưa lại trước mặt nó.
- uhm cũng mún đi lém nhưng túi nay tao đi hok toán rùi, sao giờ. - Nó trả lời với vẻ bùn bã
- cúp 1 buổi có sao đâu. - Con bạn ý kiến
- nhưng tao hok đành mày ak. - vì đây là môn nó khoái nhất hok mún bỏ bữa nào ká.

- trời, hôm nay mà siêng dữ hen. Diễm hồng nói gay

- chứ sao! nó cũng hok vừa

- thui đi cứ quyết định zậy, tối tao vô chỗ đó. Diễm hồng nói về kiên quyết. Nó cũng uhm ak nhưng vẫn ko đành lòng nghĩ thật.

Giờ ra về, trước cửa lớp có một người đang chờ nó đang suy nghĩ điều gì đó có vẻ khó nói.

- Kiều My! gia kiệt gọi

- có gì hok? nó hỏi

-uhm.. tối ni đi xem ca nhạc với mình được hok? gia Kiệt ngỏ ý mời nó

Nó hơi ngạc nhiên nhưng cũng lấy lại bình tĩnh:

- xin lỗi tối nay mình có hẹn rồi

- Hả? có hẹn ak, với ai zậy. Gia Kiệt ngạc nhiên

- uhm với Diễm Hồng. Nó trả lời

- zậy ak, mình cứ tưởng.....! - lúc này chàng ta mới thở phào

Thấy vậy nó cũng không hkoir thắc mắc:

- cậu tưởng gì? hỏi ngây thơ nhỉ? thế muk cũng hok đoán được chứ! hay là cô nàng giả nai đây rồi nhưng trong lòng cũng mún đi với chàng đây muk.

- ak, không có chi, thế là thất bại lần 2 rồi. - cậu nói với giọng ỉu xìu

- là sao? - nó càng hok hiểu. ai cũng hiểu chỉ một người hok hiểu.heheh

- thui chúng ta về đi. - Gia kiệt bảo

-uhm.

=====

Mai Diễm hồng là bạn thân của nó, là một người năng động, nhiệt tình, bí thư của lớp, dễ thương nhưng ăn hàng là số một. hai tính cách trái nhau mukchow thân với nhau cũng giỏi nhỉ?

3. Chương 3

chap 3

6h tối tại nhà hát trưng vương:

- mà đứng đây tao đi gọi xe nha.- Diễm Hồng vừa nói vừa chạy đi

- uhm. nhanh lên nha. Nó gọi theo

Một lúc sau, khi 2 đứa đi tung tăng vừa ăn kẹo mút, bỗng:

- Áaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!! . nó đụng phải tên con trai, lúc này kẹo đã ko còn trên tay nó nữa.

- cô đi kiểu gì thế hả? 1 giọng nam lên tiếng

- xin lỗi bạn, bạn ấy ko cố ý đâu, bạn bỏ qua nha. Diễm Hồng năn nỉ tên đó. Nó vẫn đứng im vì nó đụng phải 1 tên rất chi là.....đẹp trai

- cô ta đụng chứ phải cô đâu muk cô lên tiếng. Sao hả đụng người ta rồi ko xl muk bảo người khác xin lỗi dùm sao? ba mẹ cô ko dạy cô hả? - tên đó nói có vẻ láo xược

- anh bảo tôi xin lỗi hả? nếu như anh đi đứng nhìn thì thấy tôi ko nhìn anh phải tránh ra chứ, sao lại đâm vào tôi. - nãy giờ nó nhìn nhưng xúc phạm đến nó thì thui nha.....

- cô.....Tên kia cứng họng

- cô gì muk cô, trước khi mún người ta xin lỗi thì anh hãy xem lại mình đi nha. - Nó cũng ko vừa, tuy có đẹp thiệt nhưng nó chứa ghét những tên kiêu ngạo lúc nào cũng ình nổi bật.

Nói xong rồi nó kéo tay bạn nó đi. Bỏ lại tên đáng ghét đó 1 cục tức to đùng. vừa đi nó vừa than vãn:

- xui xẻo thiệt khi không gặp pải tên gì đầu ấy, làm kẻo của tao ko còn nữa rùi! nó vừa nói xong thì

- Kẹo của cậu nek! Vừa nói cậu ta vừa đưa trước mặt nó

- Gia Kiệt???????? - Nó hơi ngạc nhiên: cảm ơn cậu! đón lấy kẹo nhưng nó ko nhìn cậu í (thể đó pà kon ak)

- Sao cậu lại ở đây? - Diễm Hồng thắc mắc

- Sao ko cho tớ đến đây ak? - Gia Kiệt trả lời

- ak ko, ai dám chứ! - Diễm Hồng cười đều

- ek Gia Kiệt! huy Hoàng cùng bảo khang í a í ới vừa gọi vừa chạy lại chúng.

- Thấy mấy em là mày bỏ tụi này lun hả? huy Hoàng vẫn cái giọng đó.

- đầu có mày? gia Kiệt cười bù

- ủa 2 bạn cũng đi xem ca nhạc hả? Bảo Khang lên tiếng

- uhm. Diễm hồng trả lời.

- thui sắp đến giờ rùi, chúng ta vào thui. Gia Kiệt bảo. Thế là cả bọn kéo nhau vào, vừa đi vừa tóm chuyện vu vơ, ai cũng nói nhieu nhưng chỉ có nó là nói ít thui mặc dù Gia Kiệt cố tình đi gần nó và hỏi đủ chuyện, nó chỉ có nhiệm vụ trả lời thui ak.

Cuối cùng buổi ca nhạc cũng kết thúc, cả bọn vừa đi vừa nói vừa cười haha.

- Chúng ta đi uống gì đi rùi về nhỉ? Huy Hoàng đưa ra ý kiến

- Uhm, được đó. Nào khang nói tiếp

- 2 bạn đi được chứ? - gia Kiệt hỏi

- mình pải về rồi, về trê nhà mình sẽ la. - Nó từ chối

- thế thì tụi mình zê trước, các bạn cứ đi chơi tiếp ha. - Diễm Hồng lên tiếng

Thế là 2 nàng bỏ đi để lại 3 chàng với dáng vẻ hơi thất vọng nhưng bùn nhieu hơn ai hết vẫn là Gia Kiệt.

Tối về gia Kiệt vẫn ngủ ko được cậu đang suy nghĩ và cố tìm cách để cưa nó cho bằng được và rồi cậu đã có cách làm cho nó chú ý.

Còn về phần nó, độc thoại nội tâm lại tái diễn:

- tại sao mình ko đồng ý nhỉ?

- tại sao mình ko nhìn cậu ấy?

- chẳng lẽ cậu ấy thik mình?

.....

Sáng hôm sau, tại lớp hok, thầy bước vào lớp, cả lớp đứng lên chào thầy. Đó là tiết Toán. Giảng 1 hồi thầy đưa ra 1 bài toán về sin cos:

- Các em tự giải ko phải bấm máy tính đó! - thầy vừa nhắc xong thì

- bằng 1 pải hok thầy? nó trả lời

- bấm máy tính ak? thầy nghi ngờ, đi xuống chỗ nó

- dạ ko ạ! vừa nói nó vừa đưa ra cách giải cho thầy xem (nhìn zạ nó thông minh lém, tính toán và nhẩm cũng rất nhanh nữa)

- uhm. - thầy gật gật cái đầu.

Đó là lần đầu tiên thầy chú ý tới nó và tỏ vẻ hài lòng về nó, nhưng thầy ko khen, nếu muk khen thì nó nổ tung cái mũi lên rùi, nói zậy thui chứ nó cũng ko thik ai khen nó hết vì hồi lớp 7 thầy toán nó hỏi cả lớp:

- các em biết trong lớp mình ai hok được toán nhất ko?

Cả lớp vẫn ko biết là ai. Bỗng thầy chỉ nó, chính nó cũng hơi bất ngờ về điều này, nó cũng vui lắm, từ đó cả lớp gọi nó là “siêu toán”, nhưng cũng vì thế muk nó hok sút hăn lên, chính nó cũng ko biết tại sao nên giờ nó ko thik nge những lời khen đó, cũng may là thầy lúc này đã ko kkhen nếu không thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì với nó nữa ak. Nhưng 1 lần nữa nó chứng tỏ được bản lĩnh của nó với cả lớp, ai cũng khâm phục.

Hết tiết. gia Kiệt Sang chỗ phía sau nó ngồi đối chỗ với con bạn muk. Qua đây cậu thực hiện chiến lược chọc nó, cậu ngồi sau vuốt tóc nó mặc dù nó đã nghiêm cấm cậu nấy giờ nhưng cậu vẫn bỏ ngoài tai. Nó bực mình, lúc này nó gét cậu rùi đó. Nhưng nó vẫn ko hỉu ý cậu gì hết.

Hôm sau Gia Kiệt xin cô sang chỗ phía sau đó ngồi và ko được chấp thuận chàng ta thất vọng, còn nó thì vẫn bình thản. Lúc này mới xảy ra chiến tranh giữa nàng và chàng nek.

Cứ mỗi lần lên lớp thì cậu chọc nó, đánh nó, nó cũng không vừa đánh lại, cứ thế ngày nào 2 đứa gặp nhau trên lớp cũng đánh qua đánh lại. Cậu ta thương nó muk cứ đánh nó ko thương tiếc, nó đâu lém, nhieu lúc nó tức muk khóc lun , con bạn cũng chẳng làm được gì.

- sao mà y lại đánh nó zậy hả? nó khóc rùi kìa.- bảo khang lên tiếng

Không biết trong đầu cậu giờ nghĩ gì nữa. Tối về cậu lại suy nghĩ,

- mình chỉ mún cô ấy nhớ đến mình thui muk, đâu pải mình cố ý đâu, nhưng tại sao lại ko hỉu cho tở chứ? - cậu lẩm ca lẩm cẩm.

Hôm nay nó ốm, ko bunn nói chuyện,

- đau ak? Gia kiệt nói có vẻ lo lắng

- bị mà y đánh zậy ko đau mới lạ. - huy Hoàng châm chọc

Nó vẫn làm thỉnh.

Một lúc sau:

- nek. Gia Kiệt đưa ra cho nó 1 phong kẹo colia, cái muk nó vẫn thường ngậm mỗi khi bị đau.

- tránh ra! nó hét

- cậu sao thế? mình chỉ..... Gia Kiệt ngạc nhiên

- Tôi ghét cậu. Nó vừa hét vừa chạy ra khỏi lớp

- Kiều My! - Diễm Hồng chạy gọi theo

Để lại đó 1 thằng ngốc ko biết chuyện gì đang xảy ra.

- con gái nói ghét là thương..... Bảo khang châm chọc

- Tránh ra mà y! Gia Kiệt hét lên và đẩy cậu bạn ra

huy Hoàng và Bảo Khang cũng pỏ te

- yêu rùi! HUy Hoàng nói móc.

Gia Kiệt vẫn ngồi im, trong đầu cậu đang suy nghĩ

- chẳng lẽ mình đã sai ak? Đúng là sai thật có ai như anh chàng cơ chứ mún người ta để ý muk suốt ngày cứ đánh người ta như cơm bữa ak.

Nhưng nói gì thì nói trong lớp vẫn ko thể phủ nhận rằng 2 đứa nó là 1 cặp trong các bài toán khó, chỉ 1 bài toán 1 người giải ko ra nhưng hợp lại thì bài nào cũng ra cả, thầy cô trong lớp cũng phải thừa nhận muk, đặc biệt là sau giờ kiểm tra, 2 đứa tranh luận rất chi là sôi nổi ko chú ý xung quanh mặc cho tụi bạn gọi í ớ.

Hắn sai thật rồi, hắn cần phải xin lỗi nó. Hắn nghĩ vậy!

Đợi cả lớp ra về hết. hắn kéo nó lại nói chuyện.

- mình xin lỗi cậu, đáng lẽ mình không nên có những hành động như vừa qua. - Gia Kiệt nói có vẻ hối lỗi

- Còn gì ko tui về. - Nó nói với thái độ lạnh lùng rồi bỏ đi

Lần đầu tiên cậu thấy nó giận như vậy. Cậu cố tìm mọi cách để nó hết giận nhưng chẳng biết cách nào đành nhờ hai cậu bạn.

- alo, mày ơi giúp tao với.....- Gia Kiệt nói có vẻ thăm lăm rồi

- Tự giải quyết hen, tao bận rồi. HUy Hoàng bỏ mặc

Tiếp đến là Bảo Khang và Gia Kiệt cũng nhận câu trả lời tương tự. Lúc này cậu ko biết phải sao nữa?

Tại lớp, nó ngồi hàng thứ 2 của dãy thứ tư, còn Gia Kiệt thì ngồi bàn đầu dãy thứ 1 gần cửa chính. Vì vậy muk mỗi khi nó nhìn ra ngoài thì bắt gặp ánh mắt hắn nhìn nó với vẻ mún xin tha thứ. Vì cậu ớn lạnh cái vẻ lạnh lùng của nó đối với cậu lém rồi.

Nó nghĩ:

- sao dạo này mình hay cáu gắt với cậu ấy nhỉ? hay lảng tránh ánh mắt cậu ko dám nhìn vào đôi mắt kia. và cũng ko chấp nhận lời xin lỗi đồng nghĩa với việc nó bỏ ngoài tai những lời cậu ta nói. Chiến tranh lạnh xảy ra đúng 1 tuần đến khi:

- chưa làm hòa với nàng ak? Bảo Khang vừa hỏi vừa cười

- uk. gia Kiệt trả lời vắn vện 1 tiếng

- Cần tụi này giúp hok? Huy Hoàng cũng ko mún thấy thằng bạn uot ngày cười nói giờ lại trở nên thế này

Gia Kiệt nghe thế mừng lém nhưng vì cái tôi lớn quá nên cậu buộc miệng:

- ko cần. - ai bêu lú trước cậu nhờ muk 2 người bỏ mặc chi

Nhưng suy nghĩ 1 lúc, cậu dẹp cái tôi đó qua 1 bên và nhờ 2 cậu bạn, tất nhiên là 2 cậu bạn ko thể bỏ mặc cậu được muk.

Chap 3

Thế là cả ba vạch ra 1 kế hoạch làm cho nó bất ngờ, nhưng không thể thiếu 1 viện binh quan trọng đó là bạn thân của nó – Diễm Hồng.

Tối hôm đó, tại nhà nó:

Là la lá là la lá la lá là

- alô! có gì hok mày? nó nghe máy

- mày đang ở nhà hả? ở đó, chuẩn bị đi xú nữa tao vô chỗ mày đi xem cái này, hay lém? hehehe. - Diễm Hồng trả lời

- muk xem cái gì ạ? ở đâu?

- Tí nữa là bít ngay ak. thui nha. pp

- Con nhỏ này, có gì muk bí mật dữ vậy ta? nó thắc mắc nhưng vẫn đi chuẩn bị ngay.

Một lúc sau cả 2 con đã ở ngoài bãi biển:

- nhanh lên nào. - Diễm Hồng kéo nó đi thật nhanh

- Từ từ chứ làm gì muk chạy dữ thế này? nó lên tiếng

- có người đợi tao với này.

- Ai?? - nó ngạc nhiên

- Đến rồi đấy.

Thật bất ngờ, cả 2 đứa nó đều trở mắt nhìn ko chớp, thì ra là bọn kia đã cắm các cây pháo hoa nhỏ thành chữ I'm sorry nhìn rất chi là đẹp làm 2 đứa rất bất ngờ và cảm giác rất rất hạnh phúc đặc biệt là nó.

- Cái này là do 1 người đã cất công làm ra để gửi lời xin lỗi đến 1 người nào đó đang đứng tại đây đó. Bảo Khang nói.

- Mình xin lỗi, Kiều My đừng giận mình nữa ngen, huê hi? Nãy giờ cậu ta mới lên tiếng.

Vì xúc quá nên nó ko nói được gì, sau đó cả bọn cùng chơi đùa vui vẻ bằng những cây pháo hoa đó kể cả nó, đồng nghĩa là nó đã nhận lời xin lỗi đó. Đùa 1 lúc rồi cả bọn ngồi trên bãi cát. Nó cảm thấy lạnh, bỗng có 1 hơi ấm nào đó, thì ra là cậu ta đã khoác áo lên cho nó. Nó quay lại và nói

- cảm ơn! - nhưng dường như nó vẫn tránh ánh mắt của cậu.

- oOo, cả bọn còn lại kêu lên và cười làm hai người ko còn cảm thấy lạnh nữa muk rất nóng.

- cậu đừng làm mặt lạnh với mình nữa ngen, mình thấy sợ nó rồi đó. Gia Kiệt vừa nói vừa cười

- hen xui ak! nó trả lời lém lỉnh

- tại sao lại hên xui?

- kakaka. nó cười khoái chí, lần đầu tiên cậu thấy nó cười tươi như thế. Dường như nó đã mở lòng nó ra tí rồi thì phải!

- thik hok? Gia Kiệt hỏi

- thik. nó trả lời cụt ngắn

- lần sau đi tiếp hi?

- hên xui!

- sao cái gì cũng hên xxui này?

- thì hên xui. hehehe

- pó tay. Cả hai cùng cười rất sảng khoái, đặc biệt là Gia Kiệt vì cậu dường như trút được nỗi lo âu trong lòng bấy lâu nay.

Tối về nhà, nó suy nghĩ, nó vẫn biết là cậu ta thik nó, nó cũng bắt đầu có hơi hơi thik cậu ta nhưng hok nhiều.

Tuần sau là sinh nhật nó rồi.

- Ek sinh nhật này mày định làm gì hok? Diễm Hồng hỏi

- chắc hok! - vì đối với nó năm nào cũng như năm nào chẳng có sinh nhật sinh nhật gì cả.

- chán hi, hay tao với mày đi bãi bụi chơi nha, lúc đó tao vô chỗ, hôm đó nghĩ muk.Diễm Hồng đưa ý kiến

- nhưng..... - nó vẫn chưa quyết định được.

- không nhưng nhị gì hết. quyết định vậy hen- Diễm Hồng nói dứt khoát

- uhm, thôi vào học rồi kìa. nó hồi thúc.

Hôm nay là ngày nó sinh ra, nó vừa dậy đã chụp ngay cái điện thoại chỉ mong là có ai đó vẫn nhớ ngày này, nhưng rất tiếc người đó đã không nhớ - nó nghĩ vậy. chỉ là những tin nhắn và cuộc gọi nhớ chúc mừng nó thôi muk bọn bạn nó gửi đến. Nó thất vọng.

Reng reng, nó ra mở cửa thì

- happy birthday to you! cả bọn đồng thanh nói

- quà của cậu nek. Gia Kiệt đưa lên trước mặt nó 1 chú gấu bông thật to.

-Cảm ơn! - nó rất ngạc nhiên và bất ngờ vì nó lun mong ngày này của nó sẽ nhận được 1 chú gấu bông thật to. Và điều đó đã thành hiện thực. Muk người tặng nó chính là người muk nó mong nhận được tin nhắn.

Không chờ gì nữa, nó đem cất quà và xin phép ba mẹ nó cùng cả bọn đi chơi. và đương nhiên người chở nó là Gia Kiệt rồi, còn Diễm Hồng đi với Huy Hoàng còn Bảo Khanh thì hôm nay cậu ta cùng gia đình về quê nội rồi nên không có mặt trong cuộc đi chơi này.

Đi bãi bựt về cả bọn vào quán karaoke vào đây nó nhận thêm 1 bất ngờ nữa bởi giọng hát của Gia Kiệt, cậu ta hát bài “Miss You”

4. Chương 4

Từng cơn mưa rơi rơi hay máu tim anh nhỏ giọt rơi

Như có ai bóp tim anh nghẹn đau rất đau

Vì em nói đôi ta là bạn thế thôi không gì hơn

Nhưng bạn bè có thể nhớ nhau được không?

Miss you so much And I Love You

Tựa như tình yêu trong tay của anh

Và muôn trùng xa xôi trong mắt em

Trái tim gầy hao anh giờ biết sao

Miss you so much And I Love You

Mất em điều anh không bao giờ nghĩ đến

Hãy nghĩ suy dù mai hồi em

Anh không muốn ta là bạn bình thường thế đâu

Vẫn biết rằng sẽ không thay đổi

Trái tim này sẽ thôi ước mơ

Mà anh không thể ngăn nổi nhưng nhớ

Cứ hay gọi tên em khi nhớ em

Ngày qua người quan tâm anh để chi

Để bây giờ anh không thể thiếu em

Miss you so much And I Love You

Mất em điều anh không bao giờ nghĩ đến

Hãy nghĩ suy dù mai hồi em

Anh không muốn ta là bạn bình thường thế đâu

vừa hát vừa nhìn nó, lúc này nó cũng cảm nhận được là cậu muốn nó hiểu nhưng nó làm lơ, phải công nhận là cậu ta hát rất hay lần đầu tiên nó nghe vì trên lớp có khi nào cậu ta hát đâu, hát cứ như ca sĩ ấy.

Kết thúc buổi đi chơi đầy thú vị, chắc đây là lần đầu tiên nó cảm thấy hạnh phúc và vui vẻ trong ngày này, có ý nghĩa nhất. Nó thầm cảm ơn cậu ta, nó hiểu nhưng dường như có cái gì đó bắt nó hok được thik cậu ta nhưng hok biết là gì nữa.

Hôm nay là ngày 20/10 trường có tổ chức buổi văn nghệ, thế là được nghỉ 2 tiết đầu. Tại buổi lễ:

- Sau đây sẽ là bài hát Ngày hạnh Phúc do em Lâm Thiên Hoàng trình bày. – thầy dẫn chương - trình nói.

Tiếng vỗ tay vang lên, 1 cậu học sinh bước lên và sau đó là cất tiếng ca.

- Sao thằng này nhìn thấy wen wen nhỉ? – nó nghĩ thầm.

- Êk mà còn nhớ thằng này hok? Diễm Hồng làm nó cắt ngang suy nghĩ

- Tao thấy wen wen nhưng hok nhớ gặp đâu rồi thì phải?

- Trí nhớ mà tệ thế, nhớ hôm đi xem ca nhạc hok? Mà đừng phải 1 tên đó.... Nhớ hok?

- Àk nhớ rồi, hèn chi thấy wen thế. Muk sao trước giờ hok thấy muk giờ lại lên đây hát nhỉ?

- Uhm hok biết nữa?

- Nhưng công nhận hát hay thiệt, chẳng lẽ trường mình mời zè hát àk?

- Lý nào lại thế, hok đâu?

- Uhm cũng đúng, trường mình đâu thiếu nhân tài, hehehe.

- Thế thật ra hầnlà sao?

- Thôi kệ hần ta nghĩ chi ệt cầu mong là hok phải hok trường mình là được àk.

Kết thúc buổi lễ, ai zè lớp này. Tiếp theo là giờ toán:

- Êk sao thằng kia đi cùng với cô chủ nhiệm mình nhỉ? – Diễm Hồng lên tiếng

- Lý nào là zậy, đừng nói là nó học lớp mình nha. – Nó nhăng mặt.

- Hèn xui àk, hihi, muk sao mà hok thik hă? tao thấy thằng đó đẹp trai muk, tao kết rồi đó nha. – Diễm Hồng nhìn hần muk hok thêm để ý con bạn đang bực mình thế nào?

- Xin giới thiệu với các em, hôm nay sẽ có một bạn gia nhập vào lớp ta. Tên bạn ấy là Thiên Hoàng. – cô giáo vừa giới thiệu xong là cả lớp hét lên.

- Hehe như tao dự đoán nhỉ? Diễm Hồng nói

- Haizaaaaaaaa! Gặp tên chắc xui xẻo nữa rồi. – Nó than vãn

- Thiên Hoàng, em xuống bàn kê cuối ngồi. – Cô giáo vừa nói vừa chỉ. Ngờ đâu đó là bàn phía sau của nó ngồi.

- Sao nó lại ngồi chỗ đó nhỉ? – Có ai biết rằng có một con mắt hình lựu đạn nhìn hần, không ai khác đó là Gia Kiệt, người muk đã từng xin ngồi vị trí đó mà bị cô khước từ.

Hần đi xuống nhìn nó có vẻ đã nhận ra nó là ai rồi. Cười một nụ cười có vẻ rất chi là dẻo.

Đã vào giờ học, thầy cũng đã vào lớp. Một ngày tồi tệ đối với nó, nó nghĩ vậy.

- xin chào, mình giờ gặp nhau rồi nhỉ? – hần nói nhỏ sau lưng nó

- uhm, chào. – nó hơi bất ngờ nhưng cũng hơi sợ không biết gã này có trả thù mình vì chuyện hôm trước ko nhỉ? Nó đang suy nghĩ thì tiếng hén lại vang lên

- đúng là ko đánh ko wen hi. – mặc cho hén nói gì nó vẫn cứ làm thỉnh.

Giờ tan học:

- Kiều My! Chờ mình zè với. – Gia Kiệt chạy tới chỗ nó thì Thiên hoàng cũng từ đâu đi đến

- Xin lỗi bạn, mình có chuyện muốn nói với cô bạn này.

- Tôi ko có chuyện gì để nói cả, mình zè đi Gia Kiệt. – Nó kéo tay Gia Kiệt đi

- Nhưng tôi có chuyện muốn nói với cô. – Hần giật tay nó lại.

- Này bạn làm gì thế? Cậu ấy bảo là ko muốn nói chuyện rồi còn gì, tránh ra. – Gia Kiệt hất tay hấn ra khỏi nó.

- Ko phải chuyện của bạn.- Hấn nhìn Gia Kiệt có vẻ tức giận

- Zậy chuyện cậu nói là gì, hay là chuyện lúc đi xem ca nhạc hả? muốn xin lỗi tôi hả? thôi đi tôi hok dám đâu. Bye! Đi thôi Gia Kiệt. – Nói một tràng nó kéo Gia Kiệt đi ko kịp cho hấn nói lời nào nữa để lại hấn nhìn theo mà bất lực.

Hấn suy nghĩ mãi về nó và nghĩ sẽ làm cho nó đau đớn vì đã chọc tức hấn bằng cách sẽ cưa ngã nó rồi sau đó làm cho nó đau khổ.

Về phần nó và Gia Kiệt:

- cậu biết nó từ lâu ak? Gia Kiệt hỏi

- ko. – nó trả lời cụt ngắn

- chứ sao.....

- ko sao trắng gì hết, đập nhanh lên nào. – không kịp để Gia Kiệt nói hết câu nó đã đập lên trước.

Tối đó tại nhà nó, nó đang online:

Hoang tu kieu ngao: chào ban! Làm wen nhé.

Tieu thu nha ngheo: chào bạn, bạn tên gì

Hoang tu kieu ngao: mình là phong, còn bạn?

Tieu thu nha ngheo: mình là Ngọc

5. Chương 5

Hoang tu kieu ngao: bạn ở đâu ? bao nhieu tuổi ?

Tieu thu nha ngheo: mình ở đà nẵng, 17t, and you ?

Hoang tu kieu ngao: mình cung zậy. Mình học trường Ngũ Hành Sơn còn bạn ?

Tieu thu nha ngheo: mình học trường Ngô quyền

Hoang tu kieu ngao: bạn có wc hay arvarit gì hok ? co mình xem tí dc hok ?

Tieu thu nha ngheo: xin lỗi mình hok có, mình xấu nên hok mún chụp ảnh tí nào ?

Hoang tu kieu ngao: uhm zậy hả ?hay là bạn khiêm tốn wa zậy ?

Tieu thu nha ngheo:heheh, đâu có đâu sự thật là thế mà, thui mình có tí việc nc sau nha

Hoang tu kieu ngao: uhm,pp.

Tieu thu nha ngheo:pp

- nói chuyện chán phèo, mệt thật đó.- nó thì thầm

Sáng hôm sau, tại trường , giờ lý, hôm nay là kiểm tra 1 tiết :

- các em lấy giấy ra làm bài kiểm tra nào. – Tiếng cô vang lên

Gần hết thời gian :

- ai làm bài giống nhau mà sai giống nhau là bị zero đó nge.- cô ám chỉ nó vì cô biết là nó cho cậu bạn phía trên chép hết bài mà hok hề biết là nó đã viết nhầm 1 con số, trong lòng nó vẫn biết là cô nói nó nhưng nó tự tin là mình hok sai nên nó vẫn cho cậu bạn đó chép bài.

Hết tiết :

- êk mầy làm bài được hok ? Diễm Hồng hỏi nó

- uhm được, còn mầy ?

- ok.

- Nay các bạn làm bài thề nào ? Gia Kiệt chạy lại

- Hok đến nỗi nào. Cả hai cùng đồng thanh.

- Zậy chúng ta đi căn tin hi. – cậu ta rủ

- Uhm.

Đúng lúc BẢO Khang và Huy Hoàng chạy lại :

- Định đi hok kêu tụi này ak. – Huy Hoàng nói

- Sao lại thiếu 2 cậu được. – Nó trả lời kèm theo 1 cái liếc mắt.

Rồi cả bọn kéo xuống căn tin, đang bàn về bài kiểm tra thì nó bỗng kêu lên.

- Chết rồi, tui làm nhầm mất tiêu rồi, huhu

- Cái gì ? nhầm hả ? nhầm cái gì ? – Diễm Hồng hỏi dồn dập, cả bọn cũng trở mắt lên, tò mò muốn biết nó sai cái gì.

- Thì đoạn cuối đó 8/3 muk tui ghi xuống dưới là 3/8 thế là sai kết quả rồi.

- Ui dzời, có thể thui muk, làm bọn này cũng hết hồn tưởng đâu sai cả bài chứ, chứ có tí đó thì chỉ kết quả sai thui ak, cùng lắm là mất 1 điểm thui, hihi. – Bảo Khang lên tiếng

- Không phải vấn đề là điểm. – mặt nó ỉu xiu

- Chứ là gì ? Cả bọn đồng thanh

- Các cậu còn nhớ khi làm bài cô nói gì hok, ai sai muk giống nhau thì sẽ zero đó. –nó thở dài

- Thì sao ? chả lẽ.....Gia Kiệt ngập ngừng

- Uhm, mình cho Tuấn chép bài của mình rồi, chuyển này chắc chết mất, xui xẻo thật rồi.

- Cho chết cái tội cho copy chi. – Huy Hoàng vừa nói vừa cười dẻo

- Còn cười được ak, hok biết an ủi bạn bè gì hết á, đúng là cười trên nỗi đau người khác được cơ đấy. Nó liếc Huy Hoàng một cái rõ dài.

- Thui muk ko sao đâu, chắc cô hù zạ thui chứ ai nỡ lòng nào chứ. – Gia Kiệt an ủi

- Đúng đó, mầy đừng có lo. __ Diễm Hồng cũng tiếp theo, nó cũng hy vọng thế. Rồi nó lại thở dài.

- Thui đi nàng ơi, bày đặt thở dài nữa chứ, y như cù non zậy đó. Bảo Khang trêu nó. Vừa lúc đó Thiên Hoàng chạy tới,

- Kiều My nói chuyện với tôi một chút.

- Tôi với cậu có chuyện gì để nói đâu, có gì thì nói lun đây đi.

- Ko được. – Hấn kéo tay nó rồi lôi đi, nhưng nó cũng ko vừa, cự lại và vung tay ra

- Cậu làm gì thế, tôi đang bận mh đừng có chọc tôi bận mh thêm đó ghen. – nó lườm hấn

- Cậu bận mình bằng tui hok ?- hấn nói

- Kệ cậu tui hok biết, có chuyện gì để sau nói tui giờ ko rảnh. – rồi nó bỏ lên lớp. Diễm Hồng chạy theo.

- Ek mầy, làm gì muk mầy có ác ý với cậu ta thế. __ Diễm Hồng tò mò

- Hok biết nữa, chắc tại tao thấy hấn gai mắt quá, tỏ vẻ ta đây học giỏi ko coi ai ra gì, lúc nào nói chuyện với ta hấn cũng làm theo ý hấn, kéo ta đi khi chưa dc sự đồng ý của tao, nên ta càng ghét.

- Chắc mày có ác ý với cậu ta từ hôm ở nhà hát cơ, chứ khi nói chuyện với mi tao thấy cậu có có gì đâu, tại mi cứ làm cậu ta mất mặtc hứ sao, lúc nào cũng hok chịu nói chuyện đàng hoàng chi, chưa gì đã cẩu lên với cậu ta rồi.
- Uhm hi, sao thế hi, thui tao cũng hok biết nữa, nói chung là ghét
- Mà cũng đúng thiệt từ khi nó và cậu ta gặp nhau chưa lần nào nó đứng lại nói chuyện một lúc mà hok câu lên được, trong khi nó cứ nghĩ cậu ta chảnh, kiêu nên ghét, hok thèm nói chuyện. Muk hẳn ta định nói gì mình ta ? nó nghĩ thầm, đúng là cô nàng, khi không không chịu nói chuyện với người ta rồi giờ đâm ra suy nghĩ lung tung. Đang suy nghĩ thì
- Này, giờ hết bức mình chưa ? Thiên hoàng lên tiếng làm nó giật mình
- Thế cậu muốn nói gì nak.
- Thì chuyện tôi thích cậu.
- Cái gì ? nó trở mặt lên – cậu khủng ak, rãnh quá ha, tui hok rãnh để đùa với cậu đâu nha
- Tùy cậu thui, cậu biết vì sao hok ? vì ai cũng muốn được nói chuyện với tui hết chỉ trừ cậu làm tôi tò mò nên muốn thích cậu thử thế nào.
- Cậu muốn chết hả ? dám đùa giỡn với tui sao ? uhm tùy cậu thui, cậu thích ai thì tùy cậu nhưng cậu nên nhớ ột điều, cậu là người tôi ghét nhất và sẽ hok bao giờ có chuyện tôi thích cậu đâu nha. Nên nhớ điều đó dùm tui.
- Chưa chắc, tới lúc đó cậu đừng có nói là ko thể rời xa tui được đó.
- Ok. – rồi nó đập một hơi lên phía trước.

6. Chương 6

chap 6

Tối đến, nó lại suy nghĩ về lời cậu ta nói, nó càng bức mình, tưởng mình là ai chứ, đồ kiêu ngạo, chảnh...nó ***** cậu ta một hồi rồi ngồi dậy lên mạng

Hoangtukieungao : 22222222,mới lên hả ?

Tieuthunhangheo : 2222,uhm cậu lên lâu chưa ?

Hoangtukieungao : lâu rồi, ở nhà buồn quá chẳng có gì chơi nên lên đây suốt ak

Tieuthunhangheo : sao ko rủ bạn bè đi chơi, con trai gì muk

Hoangtukieungao :uk, tại tính tui thế đó, ko thích kết bạn nhieu.

Tieuthunhangheo :thiệt hok đó, nếu sống như vậy thì sao gọi là cuộc sống chứ, nói thiệt là tui cũng rất ngại khi tiếp xúc với nhiều người lắm nhưng ai đó chủ động kết bạn với tui là tui đồng ý ak, như cậu chẳng hạn,hehehe

Hoangtukieungao : uhm tui thấy bạn cũng vui tính hi, chắc có nhiều bạn lắm hả ?

Tieuthunhangheo : bạn thì cũng có nhưng hok nhieu như bạn nghĩ đâu, đủ để tui xả street ak,hihi

Hoangtukieungao : thế ak, tui toàn kết bạn trên này hok ak, nhưng nói chuyện với ai cũng ko hợp cả, nói dc vài câu thì thấy chán phèo nên cũng ít có ai nc được lâu lắm

Tieuthunhangheo : thế còn tui, thì sao ?

Hoangtukieungao : hên xui ak

Tieuthunhangheo :ek nek cướp 2 từ đó của tui ak, 2 từ tử của tui đó ngen

Hoangtukieungao : tui dùng có sao hok, cậu cấm được ak

Tieuthunhangheo :ak, uhmthui hok nói cái đó nữa, tui đang có tâm sự nek

Hoangtukieungao : gì thế ? nói tui nghe đi, tui giải quyết dùm cho

Tieuthunhangheo :thui đi xạo quá ak, trên lớp tui có 1 thằng tui rất chi là ghét, lúc nào nc với hắn tui cũng cáu lên ak, ghét lắm.

Hoangtukieungao : thế ak, ghét đến mức nào ?

Tieuthunhangheo :uhm thì nói chung là ko muốn nhìn mặt hắn, ko muốn nc với hắn

Hoangtukieungao : hắn làm gì cậu muk cậu ghét dữ vậy ?

Tieuthunhangheo : hok biết nữa ?

Hoangtukieungao :pó tay cậu lun, nek coi chừng ghét của nào trời trao của ấy đó nghe.

Tieuthunhangheo : ui, đừng có mơ, tui hok bao giờ thik cậu ta đâu mà trao với chả gửi

Hoangtukieungao : biết đâu được, hay tới lúc đó cậu nói là sẽ ko thể quên dc hắn

Tieuthunhangheo : sao cậu nói y chang hắn vậy, chả lẽ con trai ai cũng nghĩ như vậy hả ?

Hoangtukieungao :ak, chẳng qua trùng hợp thui, mình đùa cậu tí ấy muk

Tieuthunhangheo : hớ, bữa ni cậu cũng đùa tui dc hả ?

Hoangtukieungao :nếu mình nói bạn hok thik thì cho vào lỗ tai này rồi lột wa lỗ bên kia là dc chứ gì.

Tieuthunhangheo : thui hok nc với cậu nữa, tui đi ngủ đây

Hoangtukieungao :giận tui rồi ak

Tieuthunhangheo :ai thèm giận vu vơ thế chứ, tui hok để bụng ba chuyện như thế đâu, tui như cậu nói đó, cho vào tai này rồi lột tai kia ak, hihi, thui pp nha

Hoangtukieungao :uhm, vậy ngủ ngon nha, pp

Tieuthunhangheo :metoo

Nó vừa đặt lưng xuống thì điện thoại reo lên :

Là la lá là la lá là la là

- a lô ! gì thế ?

- sao giọng cậu nghe vẻ khó chịu vậy ? Đầu kia là Gia Kiệt

- gì đâu, có gì hok, tại mình buồn ngủ ý mà.

- Mình làm phiền cậu hả ?

- Chứ còn gì,hihihi

- Vậy cậu ngủ đi nghe.

- Nói vậy là cúp máy hả ? thế điện mình có gì hok ?

- Thì mình nói sáng mai mình đến chỗ cậu đi học nha.

- Uhm, được thui.

Sáng sớm tại nhà nó, Gia Kiệt đã đứng trước cửa chờ nó ra, nó vừa ra thì cũng có 1 chiếc ô tô đậu trước nhà nó, nó hơi ngạc nhiên nhưng mặc kệ nó ngồi lên xe Gia Kiệt thì bỗng

- cậu qua đây tui chờ đi học. – Đó là Thiên Hoàng.

Nó và Gia Kiệt không khỏi ngạc nhiên nhưng :

- cậu nghĩ cậu là ai chứ, cảm ơn tui đi với Gia Kiệt rồi.

Thiên hoàng ko nói năng gì hết kéo nó vào trong xe, mặc dù nó cự lại nhưng lần này cậu ta nắm chặt wa nên nó ko vùng ra dc. Nó ngồi trên xe muk mặt hầm hực, tức giận. Chiếc xe lăn bánh để lại gia Kiệt đứng ngơ người ra không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trên xe :

- đây là cách muk cậu nói thik tui đó hả ?
- uhm, tui sẽ làm cho đến khi nào cậu thik tui mới thui.
- Cậu diên thật rùi, cậu tưởng cậu là ai chứ, tui là ai ? được rùi tùy cậu thui nhưng đây là lần đầu cũng như lần cuối đây, nếu lặp lại thì đừng trách tui đó. Nó quay mặt ra ngoài với vẻ mặt rất bức mình.

Về phần Gia Kiệt, vừa đến lớp thấy Thiên hoàng đã vội cho cậu ta một cú đấm vào mặt

- cậu làm gì zậy ? cậu tưởng cậu là ai ? Kiều My để cậu lôi kéo kiểu đó hả ?
- thì sao nào ? tôi thik cô ấy, tôi sẽ đến chở cô ấy đi học hằng ngày, chứ cậu là ai mà có quyền ngăn cấm.
- Bốp. Thêm 1 cú vào mặt Thiên hoàng nữa, lần này cậu ta ko nhin cũng đành trả lại, hai bên giằng co nhau trước mặt nó.
- Đừng đánh nữa được hok ? – nó hét lên làm cả 2 cũng phải ngưng trận. – tui là cái gì muk để 2 cậu giành nhau zạ ? tui là con búp bê hả ? Tui cấm ko dc phép tuít hì ko ai đến chở tui đi hết, tui tự đi được cảm ơn nhiều, giờ các cậu ko cần quan tâm tui làm chi. Còn cậu (nó chỉ về phía Thiên hoàng), đừng có ngạo mạng như thế nữa nge chưa, nếu một lần nữa thì tui ko khách sáo đâu đó, tui hok dễ như cậu tưởng đâu nha, thik đùa kiểu gì cũng được nha. Nói rùi nó bỏ ra ngoài, Diễm Hồng chạy theo gạn hỏi :

- Có chuyện gì thế mày ? sao 2 ông ấy lại trở nên như thế ?
- Nó kể hết mọi chuyện cho Diễm Hồng nge
- Dời ơi, hần thật quá đáng mà, thế muk tao tưởng hần cũng được lắm chứ ai lại như thế được, bó tay lun.
- Thì đó, giờ ta chúa ghét hần rùi đó, ước gì cậu ta có thể chuyển trường được thì zui biết mấy, từ khi cậu ta ở đây ko ngày nào là tao thấy zui cả

Hôm nay cũng là ngày cô phát bài kiểm tra lý, y như nó dự đoán nó được 9=0, nó khóc tức tưởi, nó trầm nghĩ, hôm nay là ngày gì muk gặp toàn chuyện xui xẻo ko ak, cả tiết đó nó ko học gì cả chỉ úp mặt xuống bàn mà khóc. Hết giờ nó cũng ko nói gì với ai hết đi lang thang một mình. Ai khuyên gì nó cũng zậy, vì thế mọi người ko ai nói ai cũng đều im lặng đi bộ theo nó chứ sao

- các cậu zề trước đi, mình muốn yên tĩnh chút, muốn ở một mình.
- để mình chở cậu zề ? Gia Kiệt lên tiếng
- ko cần đâu.

Thế là cả bọn đi về hết. Nó đi như người mất hồn ko muốn nghĩ được gì hết. Bỗng

- Muốn ra biển hok ? – thì ra Gia Kiệt Quay trở lại , biết đâu xa xa cũng có một người đang có ý định tiến lại gần nó nhưng thấy thế liền quay lưng đi
- Giờ hả ? trưa mà ?
- Có sao đâu, ra hít thở không hkis ở đó sẽ làm tâm trạng cậu nhẹ nhàng hơn đó.
- Uhm zậy cũng được.

Ra đến biển, đúng là không khí nơi đây làm nó thấy thỏa mái hơn rất nhiều, nó muốn hét thật to lên.

- có muốn hét lên hok, ở đây hok có ai đâu. – Dường như cậu ta đọc được suy nghĩ của nó

Rồi sau đó nó hét thật to vừa hét vừa khóc, Gia Kiệt thấy muk ko khoit xót xa, liền ôm nó vào nó như một đứa trẻ không biết gì hết dựa vào vai cậu ta mà khóc nức nở. Sau khi khóc xong nó cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

- cảm ơn cậu nhiều nha, mình thấy đỡ hơn nhiều rồi, thui mình zề đi chứ trễ rồi.
- Uhm.

7. Chương 7

chap 7

Một ngày đối nó thật tồi tệ, nó thầm trách cô sao nhẫn tâm vậy. Nhưng cho đến một ngày cũng giờ đó ko hiểu vì vô tình hay cố ý mà cô lại để quên sổ điểm trên bàn, nó thấy vậy liền lên xem thử điểm cô cho vào sổ như thế nào, bỗng nó hét lên vui sướng :

- gì mà mà vui thế - Diêm hồng không khỏi ngạc nhiên
- cô, cô ko cho ta zero mà 9 đó, zui wa.
- Thế đây, cô cũng thật là làm ột người phải khóc suốt mấy ngày liền, mặt ko nở nụ cười giờ lại cười tươi rồi. – Gia Kiệt trêu người.
- Uhm, thế đấy sao nak. – nó nguýt cậu ta 1 cái rồi quay đi nhưng vẫn nở nụ cười duyên. Làm cả đám phá lên cười.
- Đúng là sau cơn mưa trời lại sáng. – Huy Hoàng chốt theo.
- đúng là con gái, lúc buồn thì mặt xỉ ra, ai nói gì mặt kệ, lúc zui thì như con cchim hót líu lo, cười tươi như hoa. Bảo Khang cũng tiếp lời.
- Nè nè, khen tui hay là chốt tui nữa zạ ? muốn chết hả ?
- Ui em hok dám. – Bảo Khang làm mặt như sợ hãi rồi cười toe toét làm cả bọn không khỏi cười theo, không hòa vào không khí này vẫn có một người chứng kiến nhưng chỉ cười thầm mà thui. Và tự nói :
- Ngốc thật ! Đó là chính là Thiên Hoàng.

Điện thoại Gia Kiệt vang lên :

- Dạ con nghe ạ !
- Học xong rồi về nhà liền nghe con, ba mẹ có chuyện muốn nói với con.
- Dạ vâng. – chuyện gì vậy ta ? Gia Kiệt nghĩ thầm.

Tại nhà Gia Kiệt :

- con ngồi đây ba mẹ nói chuyện.- mẹ Gia Kiệt bảo.
- Tuần sau có lễ gia đình ta phải vào Sài Gòn.- Ba GK lên tiếng
- Vào làm gì ạ ? đi du lịch hả ba ? – cậu ta tỏ vẻ phấn khởi
- Không phải đâu, chúng ta sẽ sống trong đó lun, vì công việc của ba con nên chúng ta phải rời nơi đây.
- Cái gì ? thật hả ba ? – cậu ta ngạc nhiên, nãy cậu ta vui bao nhiêu bây giờ lại thất vọng bấy nhiêu.
- Con không thik à ? – mẹ cậu ta hỏi
- Túc nhiên rồi, con ở đây bạn bè nhiều còn vô đó thì có ai đâu, với lại con thik sống nơi có biển thui chứ trong đó toàn xe với nhà thui ak, chán chết được.
- Con trai gì thế hok biết, sau này con lớn con cũng phải tập sống cuộc sống như thế chứ, trong đó có nhiều môi trường tốt hơn nơi này, sẽ là nơi phù hợp để con học tập. __ mẹ cậu ta giải thik
- Nhưng con không thik !
- Không thik cũng phải đi, chẳng lẽ con muốn ở lại đây 1 mình ak. – ba cậu ta bảo
- Nhưng sao giờ ba mẹ mới nói chứ ?

- Thì cũng vì công việc gấp quá thôi con ak, con phải thông cảm chứ. – mẹ cậu ta ôn tồn bảo.

- Ba đã thu xếp tất cả rồi, cứ thế mà làm, con lo chuẩn bị đi là vừa. Thôi con lên phòng đi.

Gia Kiệt hơi choáng vì tin này, cậu ta muốn ở lại đây, ở bên cạnh nó, che chở cho nó nhưng chắc ko được nữa rồi, giờ tâm trí cậu ta rối bởi muốn được nghe nó nói, khuyên nhủ. Cậu ta muốn được đi chơi với nó lần cuối, muốn có nhiều kỉ niệm vui cùng nó nên cậu ta nghĩ ra 1 buổi đi chơi chỉ có cậu và nó.

Sáng hôm sau, tại lớp :

- My, chủ nhật này rảnh hok ? – Gia Kiệt hỏi

- Uhm, hok biết nữa, có chi hok?

- Uhm, có muốn đi chơi hok? Mình có nơi này đẹp lắm muốn đưa cậu đi xem?

- Thật hả? ở đâu? Tui cũng thích đi chơi lắm, nhưng tội cái hok có dịp, hihi

- Zậy quyết định zậy ngen, sáng cn 7h mình sẽ đến chờ cậu

- Ok, nhưng bọn kia đi hok?

- Ko mình chỉ muốn cậu với mình thôi, được hok?

- Uhm.....thui được rồi, sao cũng được miễn đi chơi là được ak.hihi

Chủ nhật hôm đó, nó cũng chuẩn bị hết để đi chơi rồi nhưng bỗng điện thoại nhà nó reo lên:

- a lô! Dạ cho hỏi ai zậy?

- My hả con? Bà con nhập viện rồi con nói ba mẹ zề wê gấp nge.- một giọng phụ nữ vang lên đó là cô Năm nó.

- Sao cơ ạ? Bà có làm sao hok cô? – nó hốt hoảng

- Cô cũng ko rõ nữa, bà được đưa đi cấp cứu rồi, bà bị té con à, thôi con nhớ nói ba mẹ nghe con.

- Dạ vâng thưa cô.

Nó hốt hoảng gọi điện cho ba mẹ nó, thế là ba mẹ cùng nó về quê, nó cũng quên mất đi mất là có hẹn đi chơi cùng cậu t nên cũng hok thêm gọi điện cho cậu ta gì hết.

Về phần Gia Kiệt, tâm trạng cậu rất vui, vì đây là lần đầu cậu rủ nó đi chơi chỉ có 2 người, và cậu nghĩ sẽ nói thích nó, nếu nó giữ cậu lại cậu sẽ ở lại còn nếu nó muốn cậu đi thì cậu sẽ đi. Đến nhà nó, thấy đóng cửa, gọi điện thì nó hok bắt máy. Làm cậu thấy thất vọng nào nề, buồn bã rồi quay về nhà, giờ cậu không biết chuyện gì đang xảy ra với cậu nữa. Vì ngày mai là cậu đi rồi, thất vọng vì nó không giữ đúng hẹn, thất vọng vì không nói được lời cuối cùng với nó.....Ngày lập tức cậu gọi điện cho 2 cậu bạn, lập tức 15' sau 2 cậu đó đã có mặt tại nhà Gia Kiệt.

- mày nói thật hả? Sao mai đi muk giờ mới nói mày, bạn bè kiểu đó hả? – Huy Hoàng trách móc

- thế Kiều My biết chưa? – bảo Khang hỏi

- chưa, tớ định hôm nay rủ cậu ấy đi chơi rồi sẽ nói nhưng.....

Cả bọn ngồi tóm 1 hồi rồi dai zề nhà nấy. Còn về phần nó, đến nơi thì nó mới biết là Gia Kiệt gọi nó cùng mười mấy cuộc, bỗng nó hoảng lên, sợ nhớ tới, nhưng giờ nó ở dưới quê rồi, may là bà nó hok sao chỉ bị thương nhẹ thôi. Nên nó xin phép ba mẹ về trước lúc đó đã 10h rồi. Về đến nhà nó liền gọi cho Gia Kiệt nhưng cậu ta đã khóa máy vì quá thất vọng, cậu ta ko muốn ai làm phiền lúc này và quyết định cùng gia đình vào sg. Gọi hok được nó thở dài

- chắc cậu ấy giận lắm đây, lại bỏ lỡ buổi đi chơi nữa rồi, sao mình có thể quên gọi điện cho cậu ấy cơ chứ, đúng là.....haizaaaaaaa.

Sáng hôm sau tại lớp:

- Kiều My! Gia Kiệt gửi cậu cái này nek? – bảo Khang chạy tới đưa cho nó 1 bức thư.

- gì thế? Ai gửi ạ?- nó tò mò

- Gia Kiệt, đọc đi rồi sẽ biết. Bảo Khang trả lời.

Nó mở ra và:

Kiều My thân yêu!

Khi cậu đọc thư này chắc có lẽ mình đã ko còn ở đây nữa.

- Cái gì? Thế cậu ta đi đâu? – nó ko đọc tiếp muk hỏi

- cậu đọc đi thì sẽ rõ. – Huy Hoàng trả lời

Mình cùng gia đình vào Sài Gòn sống lun rồi, thật tình mình cũng ko muốn rời xa cậu, tớ muốn ở bên cậu, che chở và bảo vệ cậu, nhưng dường như những điều này ko thể làm theo ý mình được, ngay cả muốn được ở bên cậu 1 ngày cuối cũng ko được nữa là.

Đến đoạn này nó ứa nước mắt.

Mình muốn nói với cậu rằng “mình thích cậu”, thích cậu rất nhiều, nhiều hơn cậu tưởng, nhưng mình biết chắc mình chỉ là thích đơn phương mà thôi nhưng mình cũng rất vui và hạnh phúc với những tháng ngày được ở bên cậu, tớ mong sau này vẫn được gặp lại cậu, tớ ko chúc cậu sẽ tìm được người khác đâu, vì tớ muốn in thêm 1 cơ hội được gặp lại và ở bên cậu mãi mãi nhưng tớ chúc cậu lun vui vẻ, yêu đời, vô tư hồn nhiên, lun lun nở nụ cười trên môi và không bao giờ nhỏ lệ. Mình mong cậu vui mình sẽ vui cùng cậu, khi cậu muốn khóc bờ vai mình sẽ là chỗ dựa cho cậu, muốn cùng cậu đi thật nhiều nơi, cùng cậu thực hiện những giấc mơ, nhưng những điều này ko thể nữa rồi, vì giờ đây mình ko còn ở cạnh cậu nữa. Tam biệt cậu – người tôi yêu, tạm biệt mối tình đầu tiên – mối tình đơn phương và đau thương. Cậu sẽ ở trong tim mình mãi mãi.

Đọc xong nó khóc nức nở,

- cậu ấy lên máy bay mấy giờ? – nó hỏi

-7h00– Bảo Khang Trả lời.

Nó liền vọt chạy, bỗng:

- để tôi chở đi cho. – Thiên Hoàng lên tiếng. Nó và tất cả mọi người đều ngạc nhiên, nói rồi cậu ta chạy đi lấy xe, tuy cũng ngạc nhiên nhưng nó ko suy nghĩ nhiều ngồi lên xe Thiên Hoàng phóng như bay. Đến sân bay, còn 5’ nữa. Cả hai vừa chạy vừa tìm, nhưng vẫn không thấy Gia Kiệt, máy bay cất cánh.

8. Chương 8

Nó thất vọng vì đã không tìm được Gia Kiệt.

- Có muốn đi đâu hok hay về? - Thiên Hoàng hỏi nó

- ra biển. - nó trả lời

Đến nơi, nó liền chạy một mạch ra ngoài mặc cho Thiên Hoàng gọi theo.

- nếu muốn hét thì hét lên đi, ở đây hok có ai đâu mà ngại. - Thiên Hoàng bảo

Rồi nó hét, hét lên thật lớn và khóc nức nở.

Trong lúc này Thiên Hoàng thấy nó thật yếu đuối,

- có muốn mượn bờ vai của tôi hok?

Khi nghe vậy nó lại nhớ cảnh lúc nó và Gia Kiệt ra đây khi nó bị con zero môn lý, nó càng khóc nhiều hơn, Thiên Hoàng hoảng lên hok biết làm gì nữa, cũng hok hiểu vì sao nó lại khóc to trong lúc này cậu ta chỉ muốn an ủi nó thôi, nhưng như thường lệ là cậu ta thừa cơ hội chọc tức nó rồi để trả thù nó chứ như là

- lúc gần thì giả vờ làm ngơ tới lúc người ta đi rồi lại hối hận, đúng là con gái mà, hay là tôi tưởng cô cũng cứng đầu lắm chứ ai zè lại yếu đuối thế kia ? nhưng sao giờ cậu ta lại hok hề có ý nghĩ đó, chỉ tìm cách làm sao cho nó hok khóc nữa thôi vì cậu rất sợ khi nhìn thấy con gái khóc mà, nhưng cậu cũng hok biết làm gì hơn nữa là để nó khóc cho đã rồi về ngủ một giấc.

Trên đường về cậu cũng hok nói Ậu nào, 2 đứa im lặng cho đến khi tới nhà nó, khi vào nhà nó cũng hok thêm cảm ơn cậu ta một tiếng nhưng cậu hok quan tâm cái cậu chú ý là tâm trạng nó đã ổn chưa. Chưa bao giờ có người con gái nào mà để cậu quan tâm đến vậy. Cũng may là ba mẹ nó đi làm rồi chứ hok thì cũng to chuyện vì sao đang đi hok mà nó lại bỏ về thế kia.

Quay lại trên lớp thì Diễm Hồng cũng may là viết cho 2 đứa 2 cái giấy phép chứ hok thì toi.....

Chiều đó tại nhà nó, Diễm Hồng đến chơi:

- Mày hok sao chứ? - Diễm hồng tỏ vẻ lo lắng

- ưk, tao hok sao, chỉ buồn ngủ thôi ưk. - nó vẫn nằm trên giường

- Bộ cậu ta đi rồi mày buồn thế hả? mày thích cậu ta rồi ưk

- tao hok biết nữa? chỉ thấy mh có lỗi với cậu ấy nhiều thôi, cậu ta luôn quan tâm đến mh, cậu ấy muốn đi chơi cùng mh bữa cuối cùng mh cũng thất hứa, chắc cậu ấy thất vọng về nh lắm hi?

- ưk mày cũng tệ thật, giờ có hối hận cũng muộn rồi, thế mày có gọi điện cho cậu ấy chưa?

- gọi rồi nhưng cậu ta khóa máy rồi, liên lạc hok dc.

- chắc cậu ta hok đổi sim đâu, chỉ khóa vài ngày thôi ưk, hay ngày mai mày gọi điện thử thế nào?

- ưk nhưng hok biết cậu ấy có nghe máy hok nữa?

- mày lo gì, muk mày muốn cậu ấy trở lại hok?

- giờ có muốn cũng đâu được cậu ta đi rồi mày ưk

- giả dụ như, mà tao giả dụ thôi nha, mày bảo cậu ta đừng đi biết đâu cậu ta quay về thì sao?

- mày nói như thật hi, bộ ta là gì mà cậu ấy phải như thế mày, sợ cậu ta còn hok nghe máy nữa chứ lại.....

- thì mày gọi thử đi biết đâu, hehehe

- con nhỏ này chỉ cóa trong mơ thôi nàng ưk. - Nó đã nhích môi cười một cái nhẹ.

- cười rùi nha, hehe, thôi tao zè đây, tao xin phép dùm mày rùi đó, ngủ một giấc sáng mai lại đâu vào đấy ưk, thôi tao zè ưk. Nói xong Diễm Hồng đứng dậy

- ưk, cảm ơn mày nha.pp

Nó ngủ một giấc tới tối, nó hok thèm ăn cơm lun lên mạng ngồi tóm.

Tiểu thư nhà nghèo: BUZZ cậu có đó hok zà? mh buồn qua sddi mất.....

Hoàng tử kiêu ngạo: ưk đây, có gì muk buồn thế?

Tiểu thư nhà nghèo: tưởng cậu hok lên chứ, may quá có người tóm rùi. Mh đang thất tình nek

Hoàng tử kiêu ngạo: ghê zậy ta, ?????

Tiểu thư nhà nghèo: cái cậu hôm mà mh kể cậu nghe đó, cậu ta đi sg rùi, trước khi đi cậu ta hẹn mh đi chơi mh đồng ý rùi nhưng lại thất hứa nữa.

Hoàng tử kiêu ngạo: sao lại thất hứa ?

Tiểu thư nhà nghèo: thì tại hôm đó bà nội mh nhập viện mh hoảng quá nên quên gọi điện cho cậu ta mất, thế là.....

Hoàng tử kiêu ngạo: hi ai bủ cậu hậu đậu chi, có thể muk cũng.....

Tiểu thư nhà nghèo: giờ mh buồn quá ak

Hoàng tử kiêu ngạo: bộ cậu thích cậu ta hả?

Tiểu thư nhà nghèo: hok biết nữa nhưng mh thấy có lỗi với cậu ấy nhiều lắm, chắc cậu ta thất vọng về mh lắm hi

Hoàng tử kiêu ngạo:uk đúng rồi, ai lại như bạn kia chứ. ak mà lỡ như cậu nói cậu ta ở lại biết đâu cậu ta sẽ zề sao?

Tiểu thư nhà nghèo: sao zề được chứ? cậu ta đi rồi? sao bạn nói y như con bạn mh zà?

Hoàng tử kiêu ngạo:ủa thế ak? chắc là ý tưởng lớn gặp nhau rồi, hihhi

Tiểu thư nhà nghèo: thui mh đi en cơm đây, thanks đã tâm sự với mh ghen.pp

Hoàng tử kiêu ngạo:uk, en cơm ngon nha, hi vọng ngày mai sẽ có một bất ngờ đến với cậu.

Tiểu thư nhà nghèo:uk, hgi vọng là thế, thanks

Hoàng tử kiêu ngạo:pp

Sáng hôm sau tại lớp, đúng là có một bất ngờ dành cho nó thật, khi bước vào lớp nó như sống người ra hok nói được lời nào vì

- cậu đến rồi ak - Một giọng con trai vang lên và tiến lại gần nó
- cậu, cậu... hok phải đã đi rồi sao? - nó hơi sốc
- uk, nhưng mh đã hok lên máy bay, vì cậu.- đó hok ai khác là Gia Kiệt
- sao lại vì mh, hay là các cậu.....lừa mh ak? - nó nghi ngờ
- đâu có đâu? ai dám lừa cậu chứ, sự thật là cậu ta hok đi vì cậu đó. - Bảo Khang chen vào
- chẳng lẽ các cậu biết từ trước rồi ak? - nó nói với vẻ nạt tức giận
- uk, hôm qua cậu ta tức tốc chạy lên lớp khi nghe vậy cậu ta định điện tìm cậu nhưng tụi này mún cho cậu bất ngờ nên.....- Diễm Hồng lên tiếng
- bất ngờ hả? chẳng lẽ người nc với mh trên mạng là cậu hả? - nó liếc qua Gia Kiệt
- ai cơ, người nào, mh hok biết? - Gia Kiệt trở mặt
- chứ sao cậu ta biết được hôm nay sẽ có bất ngờ cho tui? hay là một trong số cậu cũng có một người - giờ nó hok xưng hô bt được nữa rồi mà với giọng thăm tra.
- đâu có đâu? - cả bọn cùng lên tiếng.

Nãy giờ có một người lun hok tham gia vào cuộc trò chuyện của bọn này nhưng biết hết mọi việc kể cả người nói chuyện trên mạng với nó nhưng vẫn hok lên tiếng đó là.....bí mật.

nãy giờ

9. Chương 9

Chap 9

Tối đó tại nhà nó,

Tiểu thư nhà nghèo: buzz! ek có phải cậu biết mh là ai hok zà?

Hoàng tử kiêu ngạo: sao cậu nói zà? mh đâu biết cậu là ai đâu?

Tiểu thư nhà nghèo: thế tại sao hôm qua cậu nói giống y như thật ấy, biết trước mọi việc xảy ra với mh lun á. Đúng là hnay mh có một bất ngờ ko thể ngờ tới lun.

Hoàng tử kiều ngạo: thật hả? mh đoán mò thui mà cũng đúng ak, thế bất ngờ gì zậy?

Tiểu thư nhà nghèo: đúng là cậu ta hok lên máy bay, hồi sáng lên thấy muk mh cứ tưởng như mơ, vừa vui lại vừa tức vì bọn bạn chơi mh, hik

Hoàng tử kiều ngạo:thế ak, đúng là, thế giờ hết thất tình rồi chứ.

Tiểu thư nhà nghèo: thất tình gì chứ, có tình đâu muk thất kìa,hehehe

Hoàng tử kiều ngạo: pót tay cậu lun, hôm qua thì khóc, hôm nay thì cười toe toét

Tiểu thư nhà nghèo:ủa sao cậu biết hôm qua mh khóc, hnay lại cười, khai mau, trước giờ cậu nói dối mh phải hok?

Hoàng tử kiều ngạo: uhmak mh đoán mò mà, chứ có biết cậu là ai đâu, trước giờ cái gì mh đoán cũng trúng hết ak.

Tiểu thư nhà nghèo: thui đi bạn ơi, xạo quá ta.

Hoàng tử kiều ngạo: sự thật là thế mà

Tiểu thư nhà nghèo: thui mh đi hok bài đây, thắc mắc sáng giờ nên mở máy mún gặp nc với bạn liền nek, thui hok phải thì thui.pp ngen

Hoàng tử kiều ngạo:uhm,pp chúc bạn có một buổi tối vv

Tiểu thư nhà nghèo: thanks, metoo!

Sáng hôm sau tại lớp nó, giờ chủ nhiệm:

- Ngày mai lớp chúng ta sẽ đi lao động tại nghĩa trang liệt sĩ, p. Hòa hải, các em có mặt lúc 7h tại đó nge. - cô chủ nhiệm dặn dò

- Vâng ạ! - cả lớp đồng thanh

- Thiên Hoàng! - nó kêu

- gì! - Thiên Hoàng ngoảnh lại

- Hôm đó mh nợ cậu một lời cảm ơn! giờ h cảm ơn nha! - nó gãi đầu

- hok có gì! - Thiên Hoàng vẫn làm vẻ mặt lạnh lùng.

- trước giờ mh cũng hơi quá đáng với cậu, giờ huề nhau dc hok? làm bạn nha.

- Hok?

-sao, hok thik hả? uk zậy thui. mh zề trước nha.

- mh hok thik làm bạn, nhưng mh thik cậu làm người yêu tớ kia, hahah.- Vừa nói cậu ngoảnh mặt đi và cười mỉm.

- cái gì? nghĩ sao cậu ta nói zạ chứ, hok biết thật lòng hay cố tình treo h nữa đây, thui kệ, hok thik làm bạn thì thui, pót tưởng đây thik ak, hứ! - nó vừa đi vừa lăm bắm một mh thì bỗng:

- Kiều my!

Nó quay mặt lại thì thấy Gia Kiệt

- Gì ! - nó nói với vẻ lạnh lùng

- bộ định giận mh tới khi nào nữa đây? đâu phải lỗi của mh đâu? biết thế đi lun dc rồi, để có người còn nhớ tới chứ như zậy thì.....haizaaaaaaaaa. - cậu ta thở dài làm nó cũng bật cười.

- thui đi ông ơi, cho tui xin 2 chữ bình yên.

- thế là hết giận rồi nha! có mún ra biển hok? - cậu ta nói với vẻ phấn khởi

- hok, nắng lắm! - nó nheo mắt

- trời, hôm nay tiểu thư sợ nắng kia đó. - Cậu chích nó

- uk sao nak, thui zề. - tuy vậy nhưng nó vẫn cảm thấy vui vì cậu đã ở đây nhưng nó vẫn hok xác định được tình cảm nó dành cho cậu là gì.

Sáng hôm đó tại nghĩa trang liệt sĩ nơi lớp nó dọn về sinh. Trong lúc đang dọn thì nósủ làm cả lớp hoảng lên, lúc đó Gia Kiệt chạy lại định bế nó lên nhưng đã có người nhanh hơn cậu ta rồi. Lúc này cục tức cậu lại sôi lên nhưng vì sức khỏe của nó nên cậu lại kiềm chế lại. tại trung tâm y tế gần đó:

- cô ấy thế nào rồi ạ? Gia Kiệt hỏi hả chạy tới hỏi cô y tế

- cô ấy ko sao đâu, chỉ vì thiếu máu nên mới thế thôi, bt cô ấy có hay như vậy ko? - cô ấy hỏi

- dạ tụi em cũng ko rõ, thế có vấn đề gì sao chị? - cô chủ nhiệm hỏi

- ak, ko có gì đâu, em ấy cần nghỉ một lát thôi là được ak.

- thưa cô, để em ở lại với My được hok ạ? - Diễm Hồng xin

- uk, được rồi, em ở lại đây khi nào My tỉnh dậy thì em chở bạn ấy zề nhà nghỉ luôn nge. Còn các em chúngta tiếp tục. - Cô chủ nhiệm nói

- Cô ơi! em cũng muốn ở lại đây tí nữa em chở My zề được hok cô? - Gia Kiệt rất lo cho nó nên hok yên tâm lắm

- Để Hồng ở lại được rồi, em ở lại làm gì, định trốn hả? - cô đùa cậu ta tí ấy mà

- O... hok phải thế đâu cô ạ mà vì..... - cậu ta lắp bắp

- vì gì chứ, thui đi nào - thế là cậu ta đành thui, trong đầu cậu nghĩ hok phải cô ác ý với mh sao lúc nào mh xin cái gì cô cũng phản đối zạ kìa, haiza!

Tối hôm đó tại nhà nó:

Hoàng tử kiều ngạo: Hôm nay có gì zui hok?

Tiểu thư nhà nghèo: zui thì hok mà xui thì có

Hoàng tử kiều ngạo: xui gì thế

Tiểu thư nhà nghèo: mh bị sủ

Hoàng tử kiều ngạo: ui thật hả? yếu thế

Tiểu thư nhà nghèo: uk sao nak, ak mà mh hỏi cái này tí

Hoàng tử kiều ngạo: gì?

Tiểu thư nhà nghèo: sao mh thấy cậu đâu có kiều ngạo đâu muk cậu lại đặt tên nik zạ?

Hoàng tử kiều ngạo: sao cậu biết mh hok kiều ngạo

Tiểu thư nhà nghèo: tại nc trước giờ mh thấy cậu cũng zui tính và dễ gần mà

Hoàng tử kiều ngạo: chỉ có cậu nxet thế thui chứ ai gặp mh kể kả trên mạng kũng cho là mh kiều ngạo hết ak

Tiểu thư nhà nghèo: thế ak, thế thì mh may mắn quá khi hok gặp phải con người kiều ngạo kia rùi hi

Hoàng tử kiều ngạo: uk đúng đó

Tiểu thư nhà nghèo: nhưng tại sao cậu phải tỏ ra mh kiều ngạo thế, cứ như nc với mh hok zui hơn sao? dễ gần nữa chứ

Hoàng tử kiều ngạo: biết sao giờ, vig hoàn cảnh thui ak, mh cũng muốn như zậy nhưng ngoài đời mh hopk thế nào thế hiện như zậy được hết ak, wen rồi.

Tiểu thư nhà nghèo: giờ cậu thay đổi được rồi đó, mh mong cậu sẽ gặp được một người có thể làm thay đổi được tính của cậu, hehehe

Hoàng tử kiều ngạo: hihi mong là vậy nhưng chắc hok thể?

Tiểu thư nhà nghèo: hên xui ak, thui pp nha, mh hok bài đã.

Hoàng tử kiều ngạo: uhm, pp

10. Chương 10

Sáng hôm sau tại lớp nó:

- Các em tuần sau trường chúng ta sẽ tổ chức đi du lịch trên Tây nguyên, có bạn nào hok muốn đi ko? – cô chủ nhiệm hỏi khốc chứ thừa biết là bọn nó thik đi còn hok hết nữa là từ chối.

- Hok ạ! – cả lớp đồng thanh. Bàn tán nhao nhao. Nói là đi chơi thui chứ thật ra trường tổ chức đi làm từ thiện ở các tỉnh nghèo và miền núi ấy muk, nhưng bọn này cũng khoái đi mấy dụ này lém ak.

- Cô ơi mà chúngta đi mấy ngày ạ? – nó hỏi

- 3 ngày 2 đêm, tuy vậy các em phải về xin phép gd đã biết chưa? – cô chủ nhiệm nói

- Dạ vâng. – một lần nữa cả lớp đồng thanh.

Hok hủ sao dạo này Thiên hoàng cứ im lặng một mh, nó cũng hok hủ sao nó lại hay ngoái đầu xuống phái của cậu ta nhưng nhiều lúc như vậy cũng bị ánh mắt cậu ta bắt gặp làm nó hoảng liền quay lên. Những lúc như thế cậu ta đi lên và nói:

- thik anh rồi hả cô pé?

- Thik gì chứ, tự tin quá ha, người gì đầu muk kiều thế, cứ tưởng ai kũng thik cậu dc á, hứ đây đừng có mơ! – nó làm một tràn làm cho cậu ta cũng phá lên cười lúc đó nó càng ngượng ngịu hơn nữa. Nói rồi cậu ta đi và cười mỉm, trong khi đó có một ánh mắt dõi theo cậu ta mang theo cục ghen:

- Cậu thik cậu ta ak? – Gia Kiệt hỏi?

- Cậu khùng ak?- nó cáu lên

- Sao bảo mh khùng? – Gia Kiệt nhăng mặt

- Chứ sao hỏi zạ? ghét còn hok hết lấy đầu muk thik chứ. – nó trả lời thản nhiên

- Vậy ak, thế thì tốt.- làm cậu ta hết hồn

- Tốt gì chứ? – nó hỏi lại

- Ồ có gì đâu, thui mh zề hi.

- Ak muk nek, trước giờ mh quên hỏi cậu mất, cậu ở lại đây thì ở với ai? –nó hỏi

- Mh ở với bác.- Gia Kiệt Trả lời

- Thế ak, thui mh zề.

Tối đó tại nhà nó:

Hoàng tử kiều ngạo: 22222222, lại gặp nhau rồi, một ngày đối với bạn thế nào?

Tiểu thư nhà nghèo: cũng hok tệ, hôm nay cô bảo tuần sau sẽ đi lên Tây nguyên chơi đó, trường mh tổ chức, vậy là hok nc với cậu trong môth tg rồi, heheh

Hoàng tử kiều ngạo: thế ak, zui vậy ta, mh cũng thik đi lắm nhưng sao trường mh lại hok tổ chức hi, tiếc hi ước gì gặp bạn trước khi đi hi

Tiểu thư nhà nghèo: thui mh hok gặp đâu, mh sợ gặp con người kiêu ngạo kia lắm, ak muk hôm trước mh có kể cho bạn nghe về một người muk mh rất ghét đó. Nhớ hok?

Hoàng tử kiêu ngạo:uk nhớ, muk sao? Có vấn đề gì với cậu ta nauwx ak?

Tiểu thư nhà nghèo: sao cậu nhớ dai thế, lâu rồi tưởng đâu cậu hok nhớ chứ, mh cũng hok biết sao nữa, mấy ngày ni mh thấy cậu ta lạ lắm hok có ...như trước nữa

Hoàng tử kiêu ngạo: hok có gì? Đáng ghét hả?

Tiểu thư nhà nghèo:uk có lẽ vậy

Hoàng tử kiêu ngạo: để cậu ta rồi hả cô pé

Tiểu thư nhà nghèo:để gì chứ, ai thêm, muk sao lại kêu mh là cô bé ạ?

Hoàng tử kiêu ngạo:hok thik ak

Tiểu thư nhà nghèo:uk

Hoàng tử kiêu ngạo:zậy thui nhưng hay muk, nhưng sao hok thik gặp mh, hok mún bít mh là ai sao?

Tiểu thư nhà nghèo: mh thấy nc như vậy zui hơn, gặp cậu rồi với vẻ kiêu ngạo đó cậu sửa dc hok? Chứ mh ghét ai kiêu lắm, đừng bảo cậu giống y như cậu ta ngen.

Hoàng tử kiêu ngạo: giống ai?

Tiểu thư nhà nghèo:thì giống người muk mh ghét nhất ấy chứ ai nữa

Hoàng tử kiêu ngạo: kakaka, thế hả? biết đâu thì sao

Tiểu thư nhà nghèo:uk chính vì sợ thế nên hok gặp hay hơn hi

Hoàng tử kiêu ngạo: uk vậy cũng dc, vậy khi nào cậu đi chơi thế?

Tiểu thư nhà nghèo: 2 ngày nữa, thui giờ mh chuẩn bị tí đã, nc sau nha

Hoàng tử kiêu ngạo: sao nc lúc nào cậu cũng out trước ạ? chưa để lần nào mh nói pp trước kả?

Tiểu thư nhà nghèo:ui con trai đó hả? có chuyện đó thui muk cũngthui để lần sau mh cố gắng đề cậu nói trước hi, thui nha, pp.

Hoàng tử kiêu ngạo: uk pp

2 ngày sau, mọi người đã tập trung đầy đủ để chuẩn bị đi nhưng nó vẫn chưa lộ mặt ra, bọn bạn nó gọi liên tục nhưng nó vẫn hok bắt máy, tụi nó sốt ruột hok biết chuyện gì xảy ra với nó hok nữa, Gia Kiệt định chạy vô nhà nó thì cô chủ nhiệm ngăn lại:

- sắp tới giờ rồi mà em đi cũng hok kịp đâu.- cô bảo

Thế là cậu đành thôi, lúc xe vừa lăn bánh thì nó xuất hiện, hên ghê, thế là nàng cũng kịp đi cùng, lên tới nơi vừa ngồi vào ghế thì bị bọn bạn tra tấn:

Nào là sao đến trễ vậy, tưởng đâu mày bị gì rồi chứ, hay là sao mh gọi mãi mà hok bắt máy, làm người ta lo quá trời lun, Cứ các câu hỏi dồn về phía nó hok kịp để nó thở lun, heheh thế là một cuộc ngồi tóm về chuyện nó đến trễ. Đang ngồi nc say sưa thì nó hoảng lên một tiếng:

- chết! quên mất.

- quên cái gì? – Diễm Hồng hỏi

- tao quên khóa cửa nhà rồi mi ơi! Tại vội quá, sợ đến hok kịp nên lo chạy đi mà quên đóng cửa nhà rồi. Hik hik – nó làm vẻ bi thương.

- Cái gì, mi đúng là hậu đậu hết biết, thế giờ sao? – con bạn trách nó.

- Ta cũng hok bít nữa, ta hok thể điện ba mẹ ta được nếu biết được sẽ bị một trận tơi bời. – nó than vãn

- Hay điện em mi? .con bạn có kiến
- Giờ nó đang hok ai lại điện nó được? – nó sầu nào nề
- Nhà mi gần trường nó muk, cứ gọi nó chạy về tí thui.
- Uk để ta gọi thử chứ biết sao giờ. – nó thở dài haiaaaaaaa!
- Alo! Út hả? chị quên khóa của nhà mất rồi, em chạy về khóa giúp chị tí được hok? Tại chị vội quá nên.....
- Cái gì? Chị đúng là pó tay lun, thui được rồi để em về.
- Ui may quá nó chạy về rồi, hết hồn.- lúc này nó tỏ vẻ vui sướng biết chừng nào như được túi vàng vậy đó.
- Đúng là hết cách với cô nương này lun, lúc nào cũng để người khác phải lo lắng. – Huy Hoàng nói xiên nó.
- Ai cần lo lắng chứ? – nó ngách mặt lên rồi liếc cậu ta một cái làm cả bọn cũng phá lên cười. Từ đó nó có biệt danh là “khỉ con hậu đậu”

Một lúc sau nó nhìn quanh nhìn queo rồi ánh mắt dừng lại khi thấy một người vẫn thản nhiên ngồi nghe nhạc. Đó là Thiên Hoàng. Nó thầm nghĩ tưởng đâu cậu ta hok đi nữa chứ vì nó nghĩ cậu ta như công tử bột ấy làm sao có thể đi lên những nơi như thế này được cơ chứ, nhưng cuộc đi này nó phải nhìn cậu ta dưới một cái nhìn khác.

11. Chương 11

Chap 11

Mỗi lớp sẽ phân chia ra từng khu vực. Đến nơi, xe lớp nó dừng lại ở một nhà dân, người dân lấy làm lạ, nhưng sau khi nghe về mục đích tụi nó đến đây người dân đón tiếp rất niềm nở, tuy nghèo về vật chất nhưng người dân nơi đây rất giàu về tình cảm, vì nhà nhỏ nên chúng phải cắm trại trước nhà dân cái này đã nằm trong kế hoạch sẵn của chúng rồi, tuy nhà nhỏ nhưng đất ở đây rất rộng. Sau khi dựng trại xong lúc này đã 10h, lớp nó kéo nhau đi từng hộ hỏi thăm và tặng quà, tuy nhỏ nhưng đủ làm ấm lòng người. Tuy mệt nhưng miệng đứa nấy cười toe toét, thăm hỏi xong chúng được người dân nơi đây tiếp đãi một bữa ra trò toàn là cây nhà lá vườn.

- đồ ngon thì ở đây ko có chứ mấy thứ này thì nơi đây ko thiếu, hahaha. - Một bác nói zui.
- ui thế này là nhất nhất rồi bác ạ! - nó đáp lại làm cả bọn phá lên cười trong niềm zui. Ăn xong chúng nghỉ một lát rồi cùng bà kon nơi đây lên rẫy thu hoạch vì giờ là mùa thu hoạch mả.
- Cungx sắp đến hè rồi nhỉ? nó nghĩ thế, bỗng trong đầu nó lóe lên một suy nghĩ rồi tự cười đắc ý. thấy vậy Gia Kiệt không khỏi thắc mắc và hỏi liền:
- đang nghĩ gì muk cười một mh zạ?
- có gì đâu. ak muk mh mới nghĩ ra một kế hoạch dành cho các bạn vào mùa hè này đó? - nó tỏ ra vui sướng
- gì zạ? - Gia Kiệt tò mò
- bí mật, tối zè nói lun. - nói rồi nó vừa làm miệng vừa lú lo
- ui có gì muk bí mật zạ? thui hok nói thì thui.- chưa bao giờ Gia Kiệt nhìn nó đáng yêu đến thế, trong lòng cậu bỗng nhói lên, rồi tự hỏi sao nó hok hỉu cho nổi lòng của cậu nhỉ?

Một ngày vất vả đối với tụi này vì trước giờ chúng có làm mấy cái này lần nào đâu, nhưng mệt thì mệt muk zui thì vẫn zui. Rồi nó thăm nhìn Thiên Hoàng và nghĩ cậu ta cũng được ra phết hi, tưởng đâu thấy rồi kêu lên nữa chứ ai zè cũng xông vô làm đảo đẽ, hok biết cậu ta là người như thế nào muk có lúc lại như rất hiểu tâm trạng người khác, có lúc lại làm cho người ta phải bực mình, nhiều khi lại dễ gần nhiều khi lại tỏ ra kiêu ngạo, đáng ghét. Qua lần này hok biết cậu ta có thay đổi chút chút nào hok nhỉ? đang nghĩ vu vơ thì bị Gia Kiệt đập một cái rổ đau:

- đang mơ mộng gì thế cô pé

- mơ mộng gì đâu? chỉ được cái đoán mò thui ak. - chút nữa là bị cậu ta phát hiện, hết hồn.

- đi chơi hok? - Gia Kiệt hỏi

- uk muk đi đâu giờ chừ nữa? - nó thắc mắc

- đến nơi này đẹp lém, mh mới tìm ra, hihi. - Cậu ta làm nó hơi tò mò thế là cả 2 đứng lên định đi thì bị Huy Hoàng chặn lại:

- này định đi đâu đó?

- đi chơi! đi hok? - nó trả lời nhưng nó hok biết lời mời của nó đã làm kế hoạch của một người bị phá vỡ.

- uk đi thì đi. Huy Hoàng nghe nói đi chơi thì ủng hộ 2 chân 2 tay lun.

- đợi tí. nói xong nó lại lôi Diễm Hồng theo, nhìn quanh cũng chả thấy Bảo Khang đâu nên nó đành thôi. Trong khi đó anh chàng Bảo Khang đang tìm một nơi bí mật trốn để nhắn tin cho em yêu, hehe.

Trong lúc leo lên đồi thì Diễm Hồng bị trượt chân và thế là hok đi được, và anh chàng huy hoàng tự nguyện công nằng. Đến nơi 4 đứa không khỏi ngạc nhiên và thích thú khi khung cảnh này rất lãng mạn và thu hút cả 4 đứa nó. Hôm nay sao nhiều nữa chứ, không khí trong lành, mát mẽ thích hợp cho chúng ngồi tóm. Nói một hồi rồi Gia Kiệt bỗng nhớ tới cái kế hoạch mùa hè sắp tới muk lúc chiều nó nghĩ ra bèn hỏi liền nó:

- này lúc chiều cậu bảo có kế hoạch gì mà, giờ nói đi.

- uk, cậu nhắc chứ hok mh quên mất. là mùa hè này mình muốn các cậu cùng mình đi du lịch một tháng, đó là lên các tỉnh nghèo và miền núi, các cậu thấy thế nào? - nó ra vẻ dò xét.

- uk được đó, nhưng sang năm là mình có 2 kỳ thi quan trọng đó nha. Hok biết được hok? - Diễm Hồng tỏ vẻ suy tư

- Có gì đâu, nghĩ hok xong mình đi liền một tháng coi như lấy lại tinh thần rồi tập trung vào hok. Các cậu thấy thế nào? - Nó nói

- ok - cả 3 đồng thanh

- tớ mún nằm đây ngủ lun quá. - nó nói với vẻ vô tư

- thui đi cô pé, nãy đi hok nói ai hết kìa, thui mh zề chứ để mọi người lo nữa. - Huy hoàng bảo

- zạ là zề hả? tiếc quá đi mất. - nó còn nuối tiếc nơi đây. thế là cả bọn đứng lên về.

Diễm Hồng trên lưng Huy Hoàng có cảm giác rất ấm áp nhưng chen vào đó là vẻ ngại ngùng.

- Công mình thế này có mệt lắm hok?

- mệt gì chứ, con trai muk, phải ga lăng những lúc như vậy, hihihi. - Huy hoàng trả lời lém lỉnh làm cô nàng cũng phát cười bớt đi cái e ngại.

Trong khi 2 người kia, Gia Kiệt cố tình đi gần nó, nhiều lần mún nắm lấy tay nó nhưng lại hok được, lần nào cũng hụt, hok biết là vô tình hay nó cố ý nữa ak.

Sáng hôm sau tụi nó hok đi rầy nữa muk được một bác trong làng dẫn đi thăm quan khu rừng, một con vôi xuất hiện:

- ôi, voi kia! - nó hét lên, nhìn nó zui như đứa con nít lần đầu gặp được chú vôi này zạ.

- làm gì muk ngạc nhiên zạ? bộ lần đầu thấy hả? - Gia Kiệt cắt ngang

- uk, đây là lần mh thấy đó, zui quá, hok biết có cõ được nó hok hi? - nó vẫn vô tư trả lời

- đúng là con nít. - Gia Kiệt treo

- uk, thế đó, sao nak, thế muk có người mún làm con nít cũng hok được đó. - Nó treo lại, làm cậu ta cũng hok biết nói gì hơn chỉ biết cười bù.

- Bác ơi! cháu có thể lên đó ngồi được hok ạ. - nghĩ là nó hỏi liền.

- uk được chứ nhưng phải cẩn thận vì ko dễ gì mà ai có thể lên nó được đâu. - bác đó nhắc nhở nó
 - dạ vâng! để cháu thử xem. Nói xong rồi nó nói nhỏ với chú voi:
 - chú cho chị cỡi lên nha, chị thương chú lắm lắm đó. Nó vừa nói vừa ôm vừa vuốt ve chú voi một lúc sau rồi nó leo lên được, lên tới nơi nó zui hết cỡ biết lun.
 - Cho mình lên nữa. - Diễm hồng kưng ỨC lên, nhưng khi Diễm Hồng leo lên hok được.
 - Ơ sao zà?
 - mà chưa vỗ về nó thì làm sao nó cho lên được chứ? - nó tỏ ra tinh ranh hơn. và Diễm Hồng làm theo lời nó cuối cùng cũng leo lên được. 2 đứa khoái chí vì lần đầu tiên cỡi voi.
 - ui ình lên với! - gia Kiệt ghen tị
- 0 hết chỗ rồi,hihi. -nó tả lời đắc ý vì ai bảo lúc nãy treo nó chi.
- Được bác ở đây dẫn đi tham quan chỉ từng loài cây bọ nó rất khoái chí. Nó mãi mê đi theo một con vật rất lạ và sau khi nhìn lại thì chẳng thấy ai cả, lúc này cô nàng mới hoảng lên vì sợ, bèn lấy điện thoại gọi cho Gia Kiệt nhưng vì hok có sóng nên chẳng liên lạc được với ai. Lúc này nó ớn lạnh vì sợ, hok biết phải sao nó òa lên khóc nức nở, nhưng nó hok biết rằng vẫn có người đi theo nó từ nãy giờ.
- Làm gì muk khóc thế cô pé. Nó nghe giọng quen quen khi quay lại thì
 - Thiên hoàng! - nó chạy lại ôm chầm lấy cậu ta và khóc như lâu ngày được gặp lại người thân zà. Làm cậu ta cũng sốc theo.
 - tưởng ko có ai nữa chứ, tưởng mình bị lạc rồi chứ, nếu thế thì ko biết sẽ như thế nào nữa, huhu. Nó càng khóc cậu lại càng lúng túng vì cậu rất sợ nhìn thấy con gái khóc mà.
 - thui ổn rồi muk, có tui ở đây lo gì, nín đi hok tui bỏ mặc ở đây lun đó - cậu ta dọa nó Chỉ có cách đó nó mới chịu nín thui ak
 - y như con nít.- Cậu ta treo
 - tại người ta sợ chứ pò. Thế giờ đi hướng nào?
 - đi theo tôi.
 - ak muk sao cậu gặp mình ở đây zà? - câu hỏi của nó làm cậu ta lúng túng, chẳng lẽ trả lời là vì đi theo nó ak nhưng cậu ta trả lời thế thật.
 - thì đi theo cậu chứ sao?
 - cái gì? thiệt hả? hay xạo tui thui đó.
 - hok tin thì thui, hỏi người ta trả lời giờ lại nghi ngờ.

12. Chương 12

Chap 12

Đang đi nó cảm thấy hơi chóng mặt, đi được vài bước thì bầu trời bỗng tối sập lại, nó cảm giác thế rồi bất tỉnh nhân sự, Thiên Hoàng thấy vậy hoảng lên, kêu mãi nó cũng hok cử động gì hết, ko biết làm gì cậu ta liền xốc nó lên lưng chạy hối hả về nhà người dân một đoạn đường khá xa nhưng hok biết động lực nào khiến chàng ta đủ sức để công nó tới nơi nữa? Đến nơi làm mọi người trong nhà cũng hết hoảng, liền đỡ nó lên giường:

- có chuyện gì vậy cháu? - một bác hỏi
- dạ cháu cũng hok hỉu nữa ạ, đang đi thì cô ấy...ngất lịm đi nên cháu phải công về đây đây ạ. - T. Hoàng vừa nói vừa thở

- vậy ak, chắc là do mệt quá nên thế, thôi cháu ngồi nghỉ đi chứ công thế cũng đuối sức rồi, để bác đi nấu cho nó nồi cháo, ăn vô rồi khỏe lại ngay ấy mà. - một bác gái nói

- dạ vâng, cháu cảm ơn bác ạ. - T . Hoàng lễ phép

- ui cảm ơn gì chứ, các cháu vô đây giúp mọi người thế này mọi người vui lắm cảm ơn còn chứ hết mà, tí đó đáng là bao. - một bác khác lại bảo. T . Hoàng cười trừ, nụ cười đó giống của một đứa trẻ lém lỉnh, nếu ai nói cậu ta là một người lạnh lùng kiêu ngạo thì chắc người dân ở đây hok ai tin được đâu.

Cậu nhìn mặt nó trắng bạch, tay lạnh ngắt, mặt hok một chút máu, cậu thầm nghĩ

- hok biết cậu ta có bệnh gì hok muk hay sủi thế nhỉ? sao lúc nào cậu ta cũng làm người khác phải lo lắng thế hok biết! mà sao mình lại quan tâm cậu ta chứ? đang nghĩ vu vơ thì Diễm Hồng về vừa bước tới đầu hẻm thấy T . Hoàng đã vội hỏi:

- sao cậu lại bỏ về thế kia? cậu có thấy Kiều My đâu hok? con nhỏ này có chuyện gì hok mà biến đi đâu mất tiêu, quay mặt lại đã hok thấy rồi, hok biết nó có bị lạc đâu hok nữa, lỡ nó.....bị lạc thì biết làm sao? ui cái con này thật là! - nó làm một tua lun làm cho T . Hoàng kịp tả lời đành để nó nói hết rồi mới lên tiếng.

- cậu ta nằm trong kia kìa! - vẫn vẻ mặt lạnh lùng đó cậu ta chỉ tay vào trong phòng.

- sao cơ? cậu ta bị làm sao? sao lại thế này.- D. hồng chạy vào thấy con bạn nằm bất tỉnh hoảng hốt hỏi dồn dập nhưng T. hoàng đã đi ra ngoài từ lâu rồi.

T. hoàng vừa tới cổng đã bị Gia Kiệt chặn hỏi:

- cậu có thấy My đâu hok? - hỏi vẻ lo lắng

- trong kia kìa! - nói rồi T. Hoàng bỏ đi

Gia Kiệt chạy vào như vui mừng vì tìm thấy nó nhưng khi vào thì:

- cậu ấy sao vậy? có chuyện gì xảy ra với cậu ấy thế? - cậu ta trở lại vẻ lo lắng

- mình hok biết nữa, về thì thấy thế này nek, hỏi T. hoàng thì cậu ta đi mất rồi. - D. Hồng

Gia Kiệt định chạy đi tìm T. hoàng để hỏi cho rõ nhưng bác gái đến:

- nó bị ngất khi đang đi, thế thằng bạn nó công về tận đây đó. ủa cậu ta đi đâu rồi? - Đúng lúc mọi người về thấy thế cũng hơi bùn nhưng tìm được nó rồi chứ hok thì...chuyện lớn rồi.

- thế giờ cô ấy sao rồi ạ? - Gia Kiệt

- ko sao đâu, chắc do mệt quá nên mới thế, bác đang nấu cháo để lát nữa tỉnh dậy ăn bát cháo là khỏe lại liền ak, các cháu đừng lo, ko biết cậu nầy là gì với nó mà lo lắng dữ lắm, công quảng đường xa về tới đây đó. - bác gái nói vẻ như ko biết gì càng làm cho Gia Kiệt thêm sốc.

- vậy để cháu giúp bác. - F. Hồng

- cháu giúp nữa! - Huy Hoàng

- uk được rồi. bác gái nhận ra và cười. vì có nấu nồi cháo thôi cần gì nhiều thế chứ, cậu ta nói là giúp chứ thật ra muốn ở bên D. Hồng lâu ấy mà, hồi sáng giờ 2 đứa cứ lủi la lủi ak, hehehe.

- vậy Gia Kiệt ở lại chăm sóc My nha! - D. Hồng giao nhiệm vụ quan trọng này cho cậu ta

- bảo Khang nữa đó, cứ lo nt với em yêu hoài đi.- Huy Hoàng lên giọng

Còn mọi người thì về trại chuẩn bị rồi cùng nhau xuống bếp chuẩn bị ăn trưa.

Bây giờ trong đầu Gia Kiệt như rối tung lên vì ghen, nhiều câu hỏi đặt ra nào là tại sao T. hoàng lại công nó về?, tại sao lúc nào nó gặp nguy thì cũng là T. hoàng chứ hok phải cậu? , tại sao T. Hoàng lại lo lắng cho nó zà? và cũng tại sao nó hay sủi thế?.....cậu nhìn nó mà đau lòng.

13. Chương 13

chap 13

Một lúc sau nó tỉnh dậy, thấy G.Kiệt ngồi đó, nó hơi ngạc nhiên ko biết xảy ra chuyện gì, nó đảo mắt nhìn quanh như muốn tìm ai đó:

- cậu tỉnh rồi ak, cậu làm mọi người lo quá trời lun ak.- G.Kiệt
- uk, cảm ơn mọi người nha, nhưng ...- nó định hỏi gì nhưng lại thôi. Nó ngồi dậy vừa lúc đó D.Hồng đi vào mang theo bát cháo trắng nóng hổi.
- tỉnh rồi ak, dậy en đi cho lại sức, sao dạo này mày yếu quá vậy, hay sủi thế!
- uk tao cũng hok biết nữa, hhi. Nó cười khúc khích.

Trong bữa cơm,

- Chiều nay và sáng mai chúng ta sẽ cùng bà con lên rẫy và chiều mai chúng ta sẽ chia tay nơi này nên tối nay chúng ta sẽ có cuộc giao lưu với bà con nơi đây.- Cô giáo lên tiếng.
- ui sắp phải chia tay nơi này rồi - hs 1
- uk, tiếc thật - hs 2
- zậy tối nay chúng ta sẽ thức trắng 1 đêm hok ngủ hen? Huy Hoàng
- ok. cả lớp đồng thanh.

Chiều hôm đó

- cậu đưa mình zè ak? - nó
- uk, chứ còn ai nữa? - T. Hoàng
- cả quãng đường dài đó á? - nó làm bộ hok tin
- chứ cậu ngĩ sao? - T. hoàng hỏi lại
- uk, mình hơi ngạc nhiên tí, nhưng cũng cảm ơn cậu nhiều, nếu lúc đó hok có cậu thì chắc mình.....- nó ậm ừ
- chắc cậu khóc hết nước mắt chứ gì? tưởng đâu ai zè mít ướt thế! - cậu ta treo
- cái gì chứ? thui hok cãi với cậu nauwx, tui đi ak.- nó bỏ đi

Tối đó mọi người ngồi hát hò reo vui suốt đêm đến 4h sáng tiệc mới tàn, tụi nó ngủ được 2 tiếng lại phải dậy lên rẫy lần cuối cùng. Nhưng rồi cũng đến thời điểm kết thúc, nó ngồi trên xe mà lòng hơi lưu luyến nơi đây, ước mơ của nó là trở thành giáo viên dạy toán và lên những vùng sâu vùng xa như thế này nek, nhưng hok biết có thực hiện được hok nữa? ước mơ thật đơn giản nhưng

Sau chuyến du lịch 3 ngày hai đêm, đứa nào cũng mệt mỏi, khi đi nhộn nhịp bao nhiêu thì khi zè ko khí lại im lặng bấy nhiêu. Về tới nhà ngĩ chắc nó lẳng lên giường ngủ một giấc lun chứ ai zè nó còn sức để lên mạng nữa chứ.

Tiểu thư nhà nghèo: buzz! cậu chưa lên ak, mình mới đi zè nek, định lên kể cho cậu nghe nhưng giờ hok gặp được rồi, thôi hẹn lúc khác hi.

Rồi nó vào tắm rửa, en cơm rồi mới ngủ.

Một lúc sau:

Hoàng tử kiêu ngạo: uk, giờ mình mới lên nek, zè chắc mệt lém hi, zà ngủ đi nha, khi nào gặp kể ình nghe với.

Sáng hôm sau, nó ngủ nướng đến 11h mới zậy, mở điện thoại thì thấy mấy cuộc gọi nhỡ của G. Kiệt và 1 tin nhắn của cậu ta nốt:

- cậu chưa dậy hả? ngủ gì nướng thế, hôm nay đi chơi hok? - tại hôm nay tụi nó được nghỉ để lấy lại sức mà.

- uk, 2h hi, để đền bù lại hôm đó cho cậu. - nó nt lại cho G. Kiệt

2h hai đứa gặp nhau, thế là cả buổi chiều 2 đứa đi đủ nơi nào là đi en hàng nek, công viên nek, siêu thị nek sau đó là ra biển, 2 đứa đi bộ tắm đủ chuyện rất zui zẻ như 2 đứa bạn thân zạ, lúc này G.Kiệt cũng hok ép nó nên chỉ cần nó zui là cậu cũng zui lây rồi mặc dù nhiều lúc cậu ta định hỏi nó tình cảm nó dành cho cậu ta và T. Hoàng như thế nào?

Tối về, tại nhà nó:

Hoàng tử kiêu ngạo: Hi, lên rồi ak, đợc ậu nấy giờ.

Tiểu thư nhà nghèo: thế ak, đợc lâu hok? Mình mới đi chơi zề.

Hoàng tử kiêu ngạo: sướng thế, mới đi du lịch về giờ lại đi chơi nữa hả? mà đi với ạ zậy?

Tiểu thư nhà nghèo: bạn mình, có nói bạn cũng hok biết đâu?

Hoàng tử kiêu ngạo: con trai hả? có phải cậu bạn mà hồi xưa làm cho cậu dở khóc dở cười hok?

Tiểu thư nhà nghèo: cái gì chứ? Làm gì có chuyện đó, nhưng mình mới đi với cậu ta zề đó.

Hoàng tử kiêu ngạo: thế tiến triển đến đâu rồi?

Tiểu thư nhà nghèo: tiến gì chứ vẫn là bạn bè bình thường thui nhưng có khác 1 tí là.....

Hoàng tử kiêu ngạo: là gì?

Tiểu thư nhà nghèo: mà sao cậu quan tâm lắm thế, thui hok nói chuyện này nữa, có mún ,ình kể cho nghe về chuyện đi chơi hok nak?

Hoàng tử kiêu ngạo: uk zậy kể đi

Tiểu thư nhà nghèo:

Hoàng tử kiêu ngạo: cái gì, cậu lại sủ nữa hả?

Tiểu thư nhà nghèo: uk, hok hỉu sao dạo này mình hay sủ lắm, chắc lại tại thiếu canxi hay máu gì đó

Hoàng tử kiêu ngạo: sao cậu hok thử đi khám thử đi?

Tiểu thư nhà nghèo: ui mình sợ vô bệnh viện lắm, sợ cây tiêmcuar ông bác sĩ lắm ak.

Hoàng tử kiêu ngạo: kakaka cậu muk cũng sợ thế ak, tưởng đâu....

Tiểu thư nhà nghèo: tưởng gì chứ?

Hoàng tử kiêu ngạo: ak hok có gì, nói chuyện trước giờ mà mình hok biết gì về cậu hết ak, cậu mô tả về cậu mình xem thử đi

Tiểu thư nhà nghèo: xem thử chứ hok xem thật hả? zạ thui hok kể

Hoàng tử kiêu ngạo: thui xem thật ak, hokt hử nữa, hahahaha

Tiểu thư nhà nghèo: zậy thì kể nek, da thì đen, mũi thì tẹt, người thì lùn, mắt thì hí do khóc nhiều quá hehehe

Hoàng tử kiêu ngạo: thật hok đó?

Tiểu thư nhà nghèo: mình nói sự thật 100% lun ak

Hoàng tử kiêu ngạo: zậy mình tạm thời tin cậu lần này, đợc khi nào gặp mình sẽ xác minh hi

Tiểu thư nhà nghèo: tùy thui nhưng có cơ hội gặp đó hok ta, thế còn cậu thì sao?

Hoàng tử kiêu ngạo: mình ak, đẹp trai nek. Da trắng, cao, đợc chưa?

Tiểu thư nhà nghèo: eo ơi! Thật hả? Có thêm cái gì hok đó? ẹc

Hoàng tử kiều ngạo: mình cũng thật 100% lun ak

Tiểu thư nhà nghèo: lại bắt chước nữa rồi

Hoàng tử kiều ngạo: hihhi, thế tính cách cậu như thế nào?

Tiểu thư nhà nghèo: tính ak? Dễ gần nhưng hok dễ tính, hay khóc nhưng cũng hay cười, hay giận nhưng cũng hay hòa lằm, hậu đậu nên biệt danh mình là khỉ con hậu đậu đó hehehe

Hoàng tử kiều ngạo: ui thế cậu hậu đậu như thế nào? Kể mình xem nak

Tiểu thư nhà nghèo: hậu đậu ak? Như mình rửa chén thì ít nhất 1 em ra đi nek, nấu en thì bữa mặn bữa nhạt nek, đi đâu thì chân đá nẩy ak, kiểm tra thử chân mình với cái đó cái nào chắc hơn ấy mà

Hoàng tử kiều ngạo: zậy cái nào chắc hơn?

Tiểu thư nhà nghèo: mình cũng hok biết nữa? Nhưng thử rồi mình la lên một tiếng làm mọi người ai cũng

Hoàng tử kiều ngạo: cũng gì?

Tiểu thư nhà nghèo:thì la chứ sao? Bảo con gái gì muk chẳng được cái điểm nào cả hết

Hoàng tử kiều ngạo: sao cậu lúc nào cũng nói xấu mình hết zạ? Nói điểm tốt cậu xem nak?

Tiểu thư nhà nghèo:tốt ak, có chứ nhưng đợi mình nghĩ đã chứ giờ chưa nghĩ ra. Thế còn cậu thế nào?

Hoàng tử kiều ngạo: mình lạnh lùng, kiều ngạo, sợ con gái khóc hết rồi

Tiểu thư nhà nghèo: cái đó mình biết rồi khỏi nói, nói cái khác đi

Hoàng tử kiều ngạo: để xem đã, thế giờ nghĩ ra cái tốt chưa thế?

Tiểu thư nhà nghèo: rồi nek, thương người, hay giúp đỡ người khác, ko để bụng chuyện gì kả, hết rồi khi nào nghĩ ra nổi tiếp hi, thế cái tốt của cậu là gì?

Hoàng tử kiều ngạo: mình hok biết nữa?

Tiểu thư nhà nghèo: cái gì cũng hok biết hết zạ thui hok nói thui mình out đây, pp

Hoàng tử kiều ngạo: sao zạ? Giận rồi à, đúng là cậu nói hok sai mau giận ghê , zạ thui nha,pp

14. Chương 14

chap 14

Một tuần trôi qua lặng lẽ, chẳng có gì xảy ra, rồi một hôm nó đang đi thì nó tông phải một người phụ nữ cũng trông có vẻ rất sang trọng:

- cháu xin lỗi cô ạ! - nó hối hả cuối đầu xin lỗi

- ko sao đâu cháu ak, hôm sau đi cẩn thận hơn đó. - người phụ nữ đó ôn tồn nói và cười nhìn về mặt rất phúc hậu

- dạ vâng ạ, cháu chào cô nha.- nó nói xong rồi đi nhưng để lại trong nó một suy nghĩ

- sao mình nhìn cô ấy có vẻ thân quen zạ kìa, hình như là gặp đâu rồi thì phải? - nó vừa đi vừa suy nghĩ chuyện đó nên ko chú ý đến xe khi qua đường, bỗng:

- coi chừng!- nói rồi cậu ta băng qua đường đẩy nó ra xa và rồi xe lao vào cậu ta làm cậu văng ra rớt xuống, một tai nạn xảy ra rất nhanh chóng và bất ngờ.

Nó chưa kịp biết chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy cậu nằm đó, nó vội chạy lại và kêu gào khóc, mọi người xung quanh gọi xe cấp cứu và đưa cậu ta vào bệnh viện, nó như người vô hồn, nó cũng không biết là có chuyện gì đang xảy ra nữa, đầu óc nó quay cuồng. Và nó cũng kịp nhớ tới và gọi cho gia Kiệt , về phía

người nhà cậu ta thì cô y tá đã gọi về nhưng người cầm máy là Thiên Thảo, sau khi nghe vậy ngay lập tức Thiên Thảo chạy đến ngay bệnh viện.

Tại bệnh viện:

- á. - Thiên Thảo hét lên một tiếng. Thì ra cô vì chạy hấp tấp và không chú ý nên đã va vào Gia Kiệt đang chạy ko kém gì cô ấy.

- bạn có sao không?- Gia Kiệt

- ak không sao. Nói rồi Thiên Thảo chạy tiếp, Gia Kiệt cũng ko hỏi gì và chạy theo nhưng hok biết là nằm ở đâu.

- chị ơi cho em hỏi bệnh nhân Lâm Thiên Hoàng nằm ở phòng nào ạ! - cả hai người đồng thanh hỏi, cô y tá chưa kịp trả lời thì 2 người quay mặt vào nhau 4 cặp mắt nhìn như là rất ngạc nhiên lắm.

- ở phòng XX

- dạ vâng, em cảm ơn ạ. - lại một lần nữa cả hai đồng thanh rồi chạy lên đó. Đến nơi, thấy nó ngồi đó như người mất hồn, Gia Kiệt chạy lại:

- chuyện gì đang xảy ra vậy?

- mình mình....- rồi nó òa lên khóc, sau khi Gia Kiệt trấn an lại tinh thần của nó được rồi nó mới kể hết đầu đuôi lại cho 2 người nghe xong.

- thì ra là chị ak, người mà bấy lâu nay anh ấy vẫn kể hả? chắc anh ấy yêu chị nhiều lắm đây? - Thiên Thảo nói với vẻ vô tư. Nhưng ngược lại với hai đứa nó thì lại không hiểu là Thảo nói gì nữa, đang sốc lại càng sốc thêm.

- thế ba mẹ cậu ta đâu sao chưa đến, mà bạn là gì của cậu ta? - gia Kiệt

- ba mẹ anh ấy chắc cũng gần tới rồi. Còn em là người hứa hôn với anh ấy, nhưng tụi em chỉ xem nhau như anh em thôi còn chuyện hứa hôn là do 2 gia đình tự đưa ra, tụi em hok biết.

Một lúc sau, ba mẹ cậu ta đến:

- chuyện gì đã xảy ra vậy? tại sao nó lại nằm ở đây? giờ nó sao rồi?- mẹ Thiên Hoàng nói xối xả làm nó càng thấy có lỗi nhiều hơn

- dạ tại vì.....- nó định nói nhưng

- dạ anh ấy đang qua đường vì ko chú ý nên bị xe oto tông phải ạ, hiện anh ấy đang được bác sĩ chăm sóc ạ. - Thiên Thảo đã nói thay nó, lại một lần nữa nó cũng dừng ra bởi lời nói dối của Thảo.

- sao nó lại thế chứ, sao hok cẩn thận gì hết thế kia. - ba cậu ta buồn phiền mà đầu long, còn mẹ cậu thì suýt ngất, 1h trôi qua, rồi 2, 3 h vẫn chưa thấy bác sĩ trong đó ra ngoài làm mọi người cũng ú ớ. Một lúc sau,

- bác sĩ ra rồi- Gia Kiệt

- bác sĩ, con tôi thế nào rồi ạ? - ba Thiên Hoàng cùng mọi người vây quanh bác sĩ.

- cậu ấy đã qua cơn nguy hiểm. - bác sĩ. Câu nói này làm mọi người giảm đi nỗi lo lắng được một ít thì câu sau bác sĩ nói làm mọi người lo lắng bội phần.

- nhưng ... cậu ấy vẫn chưa tỉnh lại được, phải chờ xem ý chí của cậu ấy như thế nào.

- nếu cậu ấy ...ko tỉnh thì sẽ thế nào ạ? - nó

- tôi e là haizaa! - bs

Câu nói nửa chừng này của bs làm mọi người như vỡ tim, ai cũng khóc, nó dường như ngất xỉu quy xuống dưới sàn và khóc nức nở, Gia Kiệt tới trấn an nó.

Sau đó cậu ta được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt,

- thôi bác cảm ơn các cháu, các cháu về nhà nghỉ đi, bác ở lại đây với nó được rồi. - mẹ nó nói với về một mỗi mắt hết sức lực.

- bác để cháu ở lại đây với Ậu Ậy thêm tí nữa được hok ạ? - nó

- Ừ tùy cháu thôi. bác gái

- vậy Ậu cháu xin phép hai bác cháu về ạ! - Gia Kiệt

- Ừ, bác trai

Trên đường về:

- sao lúc nãy em lại nói giúp cho Mỹ vậy? - Gia Kiệt

- chị Ậy tên Mỹ Ậk, tên hay đấy chứ, thật ra anh Ậy lúc nào gặp em cũng kể cho em nghe về chị Ậy hết, nên em nghĩ chắc anh Ậy thương chị Ậy lắm, qua vụ này cũng thế, đã chứng minh được tình cảm anh Ậy dành cho chị Ậy là như thế nào rồi, nếu nói ra sự thật thì ba mẹ anh Ậy sẽ rất ghét chị Mỹ, với tính cách của bác trai thì em nghĩ chị Mỹ sẽ ko còn con đường mà sống tại nơi này lun Ậk. Nếu chuyện đó xảy ra thì em biết anh Ậy sẽ hok thik nên em mới nói dối vậy đó. - Thiên Thảo

- thì ra là vậy.- câu nói vô tình của Thảo dường như đã đâm nát lên trái tim của Gia Kiệt, tim cậu đau đớn biết chừng nào.

Tại bệnh viện:

- anh về công ty lo giải quyết chuyện ở đó đi, ở đây đã có em và cháu nó rồi, có gì em sẽ gọi cho anh liền. bác gái

- vậy cũng được, nếu có gì gọi liền cho anh. - bác Trai

Ba Thiên Hoàng về lại công ty, trong phòng chỉ nó và bác gái, không khí trở nên im lặng, ko ai nói ai câu nào, một lúc sau:

- cháu tên gì. - bác gái

- dạ cháu tên Mỹ ạ. - nó

- cháu là gì của nó? - bác gái hỏi

- dạ là bạn ạ.- nó

- chỉ là bạn thôi sao?

- dạ vâng

- nhưng sao bác thấy cháu có vẻ lo lắng cho nó hơn cả tình bạn? bác gái

Đến câu hỏi này nó đứng đưng hok biết trả lời ra sao, nó cũng hok biết nó lo lắng cho cậu ta có phải vì thấy có lỗi hay là vì nguyên nhân nào khác. Rồi không khí lại trở nên im lặng.

- bác cũng mệt rồi, bác nghỉ một lát đi, cháu ngồi đây với cậu Ậy, có gì cháu sẽ gọi bác ạ. - nó

- bác ko sao nằm được, thấy nó thế này bác lo lắm, bác chỉ có mình nó. Trước đây bác sinh đôi nó và em gái nó nhưng em gái nó bị mất tích từ khi mới sinh tong bệnh viện lận đến bây giờ vẫn ko có tin tức gì cả, giờ lại nó gặp phải chuyện này, làm sao mà bác có thể chịu nổi cơ chứ! - bác gái vừa nói vừa khóc nức nở nó cũng khóc theo.

- vậy cháu ngồi đây với nó bác về lấy ít đồ rồi trở vô liền. - bác gái

- dạ bác cứ yên tâm về đi ạ, cháu sẽ trông cậu Ậy cẩn thận. - nó

Vậy là trong phòng giờ chỉ còn lại mình nó và cậu ta.

- tại sao cậu alij ngốc như thế chứ? - nó vừa nói vừa nấc từng nấc rồi khóc

- tại sao lúc nào mình gặp chuyện cậu cũng bảo vệ mình, tại sao khi cần thì cậu lại xuất hiện nhanh chóng chứ, cậu có biết cậu là người mà mình ghét nhất hok? - nó nói trong nước mắt

- cậu tỉnh lại đi, dậy mau đi chứ cậu muốn mình thấy có lỗi với cậu suốt đời sao? cậu muốn mình phải làm sao thì cậu mới chịu tỉnh kia chứ? thật sự là mình rất sợ, rất sợ khi phải nhìn cậu như thế này có biết không hả ngốc, cậu là người ngốc nhất trên đời, ngốc ơi là ngốc. - nó khóc ngen lại nói hét lên nhưng vẫn ko đủ sức để la to, nó khóc nức nở rất đau đớn. Nhưng cậu ta vẫn nằm im.

15. Chương 15

Chap 15

Tối hôm đó tại nhà nó:

- sao hôm nay con đi đâu mà về trễ vậy, mẹ gọi sao con không nghe máy. – mẹ nó
- dạ con xin lỗi, hôm nay bạn con bị tai nạn giao thông đang nằm bệnh viện, con quên mất gọi về nhà.- nó
- thế àk, giờ bạn con sao rồi? – ba nó hỏi
- ...cậu ấy vẫn chưa tỉnh dậy à., dạ con xin phép lên phòng trước ạ. – nó ứa nước mắt
- Uk vậy con cũng mệt rồi nghỉ đi cho khỏe. – mẹ nó

Bây giờ nó rất buồn cần một ai đó để nói chuyện thế là nó lên mạng mong gặp được cậu ta.

Tiểu thư nhà nghèo: buzz! Cậu có ở đó hok zà? bây giờ mình rất rất là buồn, huhuu

Tiểu thư nhà nghèo: cậu hôm nay ko lên hả, thật sự giờ mình hok biết phải như thế nào nữa, cậu ấy vì mình mà giờ đang nằm bất tỉnh trong bệnh viện, nếu cậu ấy hok tỉnh dậy chắc mình sống cũng hok nổi quá, huhuh

Tiểu thư nhà nghèo: sao cậu ko trả lời, giờ mình rất sợ, sợ lắm.

Sáng hôm sau, tại lớp nó cứ như người mất hồn cứ gần người ra, làm con bạn ngồi bên cạnh cũng thấy lo lắng.

- nek, hôm nay mày sao vậy? cứ như người mất hồn rồi ấy.- Diễm Hồng
- Thiên Hoàng....vì ta mà giờ đang nằm trong bệnh viện chưa tỉnh dậy được, huhu – nó khóc
- Cái gì? Khi nào? Sao mày hok nói gì với ta? – D.Hồng hỏi hàng loạt câu rồi nó kể mọi chuyện đầu đuôi cho D.Hồng nghe
- Thật hả? đúng là chuyện động trời, nhưng sao cậu ta lại liều mình thế nhỉ? Chẳng lẽ....- nó cũng biết con bạn đang có gì nhưng chính nó cũng hok hieu vì sao cậu ta lại như thế, càng hok thể tin là cậu ta thích nó.

Tan học nó và D.Hồng chạy ngay đến bệnh viện:

- Thưa bác con mới tới, cậu ấy sao rồi ạ? – nó
- Hic hic... nó vẫn không có cử động nào cả, bác sợ lắm cháu àk. - bác gái vừa khóc vừa nói
- Cháu chào bác, cháu là bạn hok cùng lớp với cậu ấy, được tin nên cháu đến thăm ạ.- D.Hồng
- Vậy àk, bác cảm ơn cháu, 2 cháu ngồi đi.- bác gái

Lại một ngày chờ đợi của mọi người cũng không có kết quả, tối đó nó về nhà lên mạng nhưng vẫn không thấy cậu đó lên mạng, nó mong được nói hết tâm sự ra biết bao nhiêu nhưng...

Tiểu thư nhà nghèo: Buzz! Cậu có đó hok?

Tiểu thư nhà nghèo: cậu lại không lên nữa hả? sao lúc mình cần nói chuyện với cậu thì cậu lại không lên chứ, tại sao lại đối xử với mình như vậy chứ, tại sao? tại sao? tại sao? mọi chuyện tồi tệ cứ đến với tôi chứ.

Nó khóc nức nở không thành tiếng rồi ngủ lịm đi.

Ngày thứ ba, thứ 4, ...rồi đến ngày thứ 7 cậu ta vẫn chưa tỉnh dậy

- Nếu hôm nay cậu ấy không tỉnh dậy thì có lẽ sẽ không bao giờ tỉnh dậy được nữa. – Lời của bác sĩ như tiếng sét đánh ngang tai mọi người đặc biệt là mẹ cậu ta và nó, bà như ngất lịm đi, còn nó thì thần người, đầu nó quay cuồng, bầu trời như đang tối sập lại như đang gián xuống đầu nó, nó ngồi bệt xuống sàn, một lúc sau nó cũng đứng dậy được và vào phòng cậu ta

- Sao cậu không chịu tỉnh dậy chứ, làm sao cậu mới tỉnh đây hả chứ, có biết là mọi người rất lo lắng cho cậu không hả? đồ ngốc mau tỉnh dậy đi, cậu cứ như thế này thì mình biết làm sao? mình đã lỡ thik cậu mất rồi, chẳng lẽ cậu muốn mình hối hận suốt đời sao? - nó nắm tay Thiên Hoàng mà khóc nức nở ngoài cửa Gia Kiệt đã chứng kiến. Cậu định quay lưng đi thì bắt gặp Thảo cũng đang đứng phía sau.

Nó nói rồi nằm lịm trên tay cậu ta, một lúc sau tay cậu ta cũng đã cử động, tỉnh dậy thấy nó nằm đó cậu mỉm cười và ngồi dậy bế nó lên giường cậu ngồi thế vị trí nó nhìn nó ngủ.

- anh thik chị My hả? – Thảo hỏi bất ngờ

- sao em lại nói thế? – Kiệt

- nhìn ánh mắt và cử chỉ của anh là em biết ak. – Thảo

- nhưng chỉ là đơn phương mà thôi, cậu ấy giờ chắc đã xác định được người cậu ấy thik là ai rồi. – Kiệt nói có vẻ hơi buồn

- anh có buồn không? – Thảo

- buồn thì cũng vậy thôi, ngay từ đầu cậu ấy đã không thik anh rồi, mong là cô ấy sẽ hạnh phúc và vui vẻ, anh chỉ cần có vậy, thế là đủ. – Kiệt

- oh, đúng là tình yêu cao thượng, thán phục thán phục!- Thảo tỏ ra nhí nhảnh

Tại phòng Hoàng, nó tỉnh dậy, thấy mình đang nằm trên giường hơi hoảng và nhìn xuống thì thấy Hoàng ngồi bên:

- tỉnh rồi hả cô bé?- Hoàng

- sao? Sao? Mình lại nằm đây? Đáng lẽ là cậu chứ...- nó ngạc nhiên hết cỡ

- thì mình ngủ đã rồi tới lượt cậu thôi chứ sao ? – Hoàng

- cậu hok sao nauwx rồi chứ ? tỉnh dậy khi nào ? sao hok gọi mình ? có thấy đau ở chỗ nào nữa hok ? thấy trong người như thế nào ?- nó hỏi 1 lúc làm cho anh chnagf cũng hơi choáng

- mình sắp xỉu lại nữa rồi nek ? – hoàng giả vờ

- sao ? sao vậy ? lại thấy khó chịu nữa ak

- hok phải mà mình sắp ngộp bởi cậu hỏi 1 loạt như vậy đó ? hỏi nhiều thế sao mình tả lời cho hết chứ ? – Hoàng

- thế àm làm mình hết hồn, cứ tưởng cậu hok tỉnh nữa chứ, huhuhu. – nó òa lên khóc

- thôi được rồi mà , chẳng phải mình đã tỉnh dậy rồi sao ? hok có chuyện gì đâu, cậu đừng lo nữa ngen, chắc mấy hôm nay cậu vất vả lắm hả ? – Hoàng

- Thôi, để mình gọi bác sĩ vào kiểm tra lại lần nữa cho chắc. – nó

Một lúc sau khi bác sĩ kiểm tra :

- chúc mừng cháu, cháu đã bình phục một cách nhanh chóng, đúng là kỳ tích, hahaha. – Bs

Nó gọi thông báo cho ba mẹ Hoàng rồi xin phép về.

Cuối cùng nó cũng nhận ra nó dành cho Hoàng một thứ tình cảm rất đặc biệt, mà trước giờ nó chưa từng có cảm giác như vậy, Tại nhà nó :

Hoàng tử kiều ngạo : mình xin lỗi vì lâu nay hok lên mạng, lúc cậu cần mình thì mình lại hok thể giúp gì được cho cậu, mình xin lỗi nha, thành thật xin lỗi, nhưng cậu hãy tin rằng mình lun bên cậu.

Đó là tin nhắn mới đây của người mà nó lun gặp trên mạng. Đọc được tin nhắn nó vui lắm nhưng nó lại càng khó hiểu câu cuối cùng cậu ta nói là có gì hok đây ?

Tiểu thư nhà nghèo : uk, hok sao nữa rồi, cậu ấy mới vừa tỉnh dậy rồi, mình vui lắm, nhưng mình cũng vừa nhận ra là mình đã lỡ thik cậu ta mất rồi.(nó cũng nt lại)

1 tuần trôi qua rất dài cuối cùng Hoàng cũng xuất viện và trở lại lớp học,

- My ! chiều nay đi chơi hok ? – hoàng

- ok.- nó

Sau vụ này tụi nó ngày càng gần nhau hơn, nhưng vẫn có người lun âm thầm mmong thấy nó vui vẻ.

16. Chương 16

Chap 16

Chiều đó 2 đứa nó đi chơi thật vui vẻ, lần đầu nó thấy Hoàng cười, một nụ cười thật sự từ trước giờ hok miễn cưỡng, rất vui vẻ, nó cảm thấy rất hạnh phúc, sau cùng tụi nó ra biển chơi đùa:

- My! Mình thik cậu. _ Hoàng

Nó ngạc nhiên kèm theo thẹn thùng, mặt nó đỏ như quả cà chua may là có gió biển thổi bớt đi chứ hok nó đã toát mồ hôi ướt cả áo lun rồi, hehe. Nó hok nói gì chỉ chạy đi ra đùa với sóng, cậu ta cũng chạy theo và kết quả là hai đứa ướt sũng.

Càng ngày 2 đứa càng thân nhau hơn, và Kiệt cũng nhận ra điều này:

- cậu thik Hoàng hả? – câu hơi bất ngờ của kiệt làm nó lúng túng

- mình, mình....- Nó hok biết nói gì

- cậu đừng lo ình, nếu cậu thik cậu ta thì mình sẽ ủng hộ, chỉ cần được nhìn thấy cậu vui vẻ, đối với mình thế là đủ. – kiệt

- cảm ơn cậu vì đã lun ở cạnh mình lúc mình cần nhất, chúng ta mãi là bạn thân chứ? Dù có chuyện gì xảy ra chứ? – Nó

- tức nhiên rồi! haha. Cậu ta cố cười nhưng trong lòng thì đau lắm

- Hoàng! Ra đây mình nói chuyện tí.- Kiệt

- Chuyện gì vậy? – hoàng

- Cậu thik My hả? mình thấy My cũng thik cậu đó.- Kiệt

- Uk, mình thik cậu ấy.- hoàng

- Khi nào? Tình cảm cậu dành cho My là thật lòng chứ? Hay chỉ là đùa dõn thôi

- Mình cũng hok biết là thik cậu ấy khi nào nữa nhưng đó là thật lòng. – hoàng

- Mình tin cậu, nhưng nếu cậu làm cho My khóc thì mình là người đầu tiên sẽ không tha cho cậu đâu, còn nữa nếu cậu buông tay My ra thì mình sẽ nắm tay cậu ấy và sẽ không bao giờ nhường lại cho cậu đâu, biết chưa?- Kiệt

- Cảm ơn cậu đã nhắc nhở, nhưng mình sẽ hok bao giờ buông tay cậu ấy ra đâu, cậu đừng lo.

Nhưng khi biết hoàng quen nó, gia đình cậu ta phản đối đặc biệt là ba Hoàng, còn mẹ Hoàng thì cũng có ấn tượng tốt về nó nhưng vì hok muốn hai cha con cậu mâu thuẫn với nhau nên cũng khuyên cậu chia tay

với nó đi nhưng cậu mặc cho ba mẹ phản đối vẫn cứ ở bên nó, nhưng nó hoàn toàn hok biết chuyện này vẫn vô tư như hôm nào.

Hạnh phúc của 2 đứa nó cũng chỉ kéo dài được 2 tuần, hôm đó tại lớp:

- My! Cậu sao thế này? – Diễm Hồng hét toán lên

- My! My! – Hoàng và Kiệt cũng chạy lại nhưng lần này Kiệt hok có định lại bế nó lên nữa mà biết chắc là có người đến trước cậu và Hoàng đã sốc nó lên 2 tay và đưa vào phòng y tế trường, nhưng lần này cô cho biết là phải đưa nó nhập viện gấp, cô nghi ngờ là nólàm mọi người rất lo lắng.

Tại bệnh viện,

- Cháu nó thế snaf rồi hả bác sĩ? – ba nó chạy tới ccungf mọi người quay quanh bác sĩ

- Cháu nó bị bệnh máu trắng, cần phải tìm ra tủy phù hợp để thay thế càng nhanh càng tốt chứ không tôi e rằng...Ông bs lắc đầu

- Nếu không tìm ra tủy thì thế nào ạ? Mẹ nó run rẩy hỏi.

- Thời gian nó sống chỉ còn lại hơn 1 tháng mà thôi, đã đến giai đoạn cuối rồi, dù có tủy phù hợp thì cơ hội thành công chỉ là 30% mà thôi. – Nói tới đây bs cuối mặt xuống mà lắc đầu rồi đi

Nghe xong mọi người như sững đững,

- mới hôm qua nó còn tươi tỉnh vui vẻ vậy mà hôm nay bs lại bảo nó chỉ còn hơn 1 tháng là sao chứ . – mẹ nó như chết đứng vì nếu có tủy phù hợp thì nhà nó làm gì có đủ tiền mà lo phẫu thuật cho nó chứ.

- Tại sao lại thế chứ? Có phải ông trời đang đùa giỡn với con hok vậy, tại sao lại bao nhiêu điều tồi tệ lại đè lên người cậu ấy chứ, sao ông hok để ccho con ganhs thay cô ấy đi, tôi xin ông đó, hhuhu. –Hoàng khóc vật vả đau đớn

- cậu hok sao chứ, giờ hok pải là lúc mà chúng ta ngồi trách ông trời, chúng ta pải tìm người có cùng tủy với cậu ấy, pải tìm ra nhanh chóng như vậy mới mong cậu ấy khỏe mạnh được, biết hok hả ngốc.- Kiệt cũng đau hok thuha gì hoàng nhưng cậu vẫn giữ được bình tĩnh.

- Tìm đâu ra đây chứ? Đến gia đình cậu ấy còn hok phù hợp thì tìm đâu chứ?- Hoàng nói về vô vọng

- Chẳng lẽ trên đời này hok còn ai phù hợp hây sao? hok thế nào, nhất định có mà..- Kiệt

- uk, nhất định pải tìm ra, tôi pải nhờ sự giúp đỡ của ba mẹ tôi thôi. – Hoàng

Tại nhà Hoàng:

- ba mẹ con có chuyện này cần sự giúp đỡ của ba mẹ. – hoàng lễ phép tỏ ra ngoan ngoãn

- chuyện gì vậy? – ba Hoàng

- bạ con đang cần tủy phù hợp để ghép, nếu hok tìm ra cậu ấy sẽ chết mất, ba mẹ có thể tìm giúp con được hok ạ? –Hoàng

- vậy ak, thật tội nghiệp nhưng là ai thế ba mẹ quen hok? – Mẹ Hoàng

- dạ ...là My ạ. – Hoàng

- My hả? nó nhóm máu gì? –Mẹ hoàng

- Dạ O ạ. – Hoàng

- Ông xem rồi giúp con bé, nó chỉ mới 17t mà.. __Mẹ Hoàng năn nỉ, ba câuuj suy nghĩ 1 lúc rồi trả lời.

- Được, Ba cũng nhóm máu O, để ba kiểm tra thử nhưng con phải hứa với ba một chuyện. – ba Hoàng

- Dạ được ạ, chỉ cần cậu ấy được cứu thì chuyện gì con cũng đồng với ba. – hoàng tỏ ra mừng rỡ

17. Chương 17

chap 17

- Nhưng ông cho nó rồi có ảnh hưởng tới sức khỏe không đó. – mẹ cậu lo sợ
 - Tôi không sao đâu, nhưng Con khoan vội mừng đã. – câu nói này làm cậu cũng hơi lo lắng một chút và cậu phần nào cũng đoán được điều kiện của ba mình là gì.
 - Ba nói đi. – Hoàng
 - Con chia tay với nó và đi Mỹ du học cùng với Thảo. – Ba Hoàng
 - Cái gì? Ko được ba ak, con ko thể chia tay cậu ấy được, con xin ba, chuyện gì con cũng sẽ đồng ý với ba trừ việc này thôi ba ak. – Cậu ta năn nỉ
 - Nếu ko thì thôi, tùy con quyết định. – Ba cậu nói cứng ngắt.
- Suy nghĩ một lúc cậu đành đưa ra quyết định cuối cùng:
- được con đồng ý nhưng tiền phẫu thuật ba phải lo đầy đủ vì nhà cô ấy nghèo lắm. – Hoàng ngen ngào khi đưa ra câu trả lời cuối cùng.
 - Được, nhưng ngày nó phẫu thuật là ngày con phải đi. – ba nó ép quá đáng.
- Nó tỉnh dậy và được đưa về nhà, nó ghét cái mùi ở bệnh viện lắm nên đòi về cho bằng được vì nó biết nhà nó cũng hok có tiền cho nó ở đây hoài.
- 3 ngày sau, hoàng hẹn nó đi chơi, như đây là bữa đi chơi cuối cùng với nó, 2 đứa đi chơi rất vui, nó cứ cười mãi, nhìn nó cười cậu thấy hạnh phúc lắm, chỉ mong cho nó cứ thế mãi mãi.
- Hôm đó tại nhà nó, nó đang rửa chén thì 1 em ra đi, với người khác khi bị vỡ chén thì sẽ có chuyện gì xảy ra nhưng đối với nó chuyện đó thường xuyên nên nó cũng hok để ý gì mấy. Hoàng hẹn gặp nó, nó tung tăng chuẩn bị đi.
- cậu đợi mình lâu chưa? – nó cười với nụ cười hồn nhiên nhìn thấy vậy cậu cũng hok nỡ nói lời chia tay với nó
 - chúng ta chia tay đi. – Hoàng phán một câu làm nó sững người, như tiếng sét đánh ngang tai, tai nó như ù lại ,hok nghe được gì nữa.
 - cậu nói gì? Cậu đang đùa với mình đó hả? hahaha đừng đùa nữa nha. – Nó vờ như hok tin.
 - Tôi nói là chúng ta chia tay, cậu nghe rõ chưa hả?, tôi hok đùa đâu, tôi nói thật đó. – Cậu ta hét to lên nhưng ngen lại trong lòng
 - Nhưng tại sao? mới hôm qua còn vui vẻ mà nhưng sao giờ cậu lại nói thế. – nó khóc
 - Cậu hok biết ak, đối với tôi cậu chỉ là một trò chơi mà thôi, cậu hok nhớ tôi đã từng nói là sẽ chia tay được cậu ak, vì ghét cậu vì cậu làm cho tôi mất mặt nên tôi mới làm cho cậu phải ngã. Và cuối cùng mục đích của tôi đã đạt được giờ tôi muốn chia tay thế thôi, tôi ngán trò chơi này lắm rồi, xin lỗi nhé! – hoàng nói như một tay lạnh lùng đáng sợ chưa từng có
 - Những điều cậu nói là sự thật chứ? Nếu thế tại sao lại dùng cả tính mạng để bảo vệ mình? Tôi hok tin– nó cố chấp
 - Tùy cậu thôi, nhưng đó là sự thật, còn chuyện mình cứu cậu ak, đó cũng chỉ là nằm trong kế hoạch của tôi thôi, thật ra lúc đó tôi tỉnh rồi nhưng tôi nói với bác sĩ là đừng cho ai biết và cuối cùng là như thế đó....- hoàng càng nói những lời làm nó đau lòng
 - Haha thì ra là như vậy hả? trước giờ đó toàn là do cậu sắp đặt trước hả, nếu vậy thì tôi hok còn gì để nói với cậu nữa, cảm ơn cậu đã cho tôi thấy được hạnh phúc và đau khổ là như thế nào, chúc cậu hạnh phúc, tạm biệt. – nó nói rồi bỏ đi nhưng nó đâu biết rằng những lời nó nói và cậu ta thốt ra như hàng ngàn mũi kim đâm thẳng vào tim cậu, đau đau lắm.

Người bỏ đi tôi cũng chẳng giận làm chi
Dù cố gắng níu kéo cũng đến vậy thôi
Dẫu sao thì con tim tôi đã biết thổn thức
Chỉ là thoáng qua nhưng tôi đã vui lắm rồi.

Đừng bận tâm cho tôi hỏi người tình ơi
Rồi thời gian qua đi cũng hết buồn thôi
Dẫu sao thì tôi cũng xin cảm ơn anh nhiều
Bởi vì anh đã cho tôi biết đâu là yêu.

Nó đi được vài bước thì ngã xỉu, Hoàng hoảng hốt đưa nó vào bệnh viện

- cậu ấy sao lại xỉu nữa vậy? – kiệt
- tại tôi đó, tôi đã nói chia tay với cậu ấy? – hoàng
- cái gì? – rồi cậu cho hoàng một cú đấm vào mặt Hoàng hok phản bát lại
- tại sao cậu lại thế, có biết là giờ cậu ấy yếu lắm hok? Sao có thể chịu được cú sốc này chứ hả? cậu là thằng tồi. – kiệt nổi nóng nắm lấy cổ áo cậu ta
- uk, tôi là thế đó, cậu muốn đánh thì cứ đánh đi, tôi hok đánh lại đâu mà lo. – hoàng nói có vẻ bất cần
- hứ! đánh cậu chỉ dơ tay tôi thôi.- Kiệt nói rồi bỏ ra
- bây giờ tôi buông tay cô ta rồi đó, cậu mau nắm chặt lấy đi hok thì sẽ tuột mất lần nữa đó. Sáng mai 9h tôi sẽ đi mỹ nên cậu sẽ hok còn cơ hội đánh tôi được đâu đó – hoàng cố tình nói thời gian chính xác mong nó có thể ra sân bay.
- cậu yên tâm đi, lần này mình sẽ hok bỏ tay cậu ấy ra nữa đâu, cậu cũng đừng hối hận đó, để rồi xem. – nói rồi Kiệt bỏ đi để lại Hoàng như kẻ mất hồn.

Tối đó tại bệnh viện phòng nó, trong lúc mọi người hok có trong phòng Hoàng lên vào chỉ mong được nhìn mặt nó lần cuối:

- mình xin lỗi, thành thật xin lỗi cậu, đã khiến cậu đau như thế này, mau chóng khỏi bệnh nhé, cậu sẽ luôn ở trong trái tim mình. – cậu ta nói thầm rồi bỏ đi

Lúc nó tỉnh dậy thì thấy mẹ và mọi người ngồi đó:

- con tỉnh rồi ak, ngủ nhiều rồi, dậy ăn chút gì được rồi đó. Mẹ nó
- con hok muốn ăn, để lát nữa con ăn cũng được mẹ ạ. – nó
- dạ để tí nữa con cho nó ăn cho bác ak, bác cứ ngồi nghỉ tí đi cho khỏe. – D.Hồng
- mẹ về đi, con hok sao rồi, con chỉ cần ngủ thôi mà, có Hồng ở đây rồi mẹ ạ.
- Ko sao đâu, thôi 2 đứa nói chuyện mẹ đi mua ít đồ, - mẹ nó
- Dạ.
- Mày sao rồi, tao biết hết rồi, đúng là thằng tồi, đáng ghét, nhưng nge nói đâu sáng mai 9h hén đi mỹ rồi đó. Cậu hok sao chứ? – D.Hồng
- Uk, hok sao, lưu luyến gì người đã muốn rời bỏ ta mà đi chứ. – nó cố vui vẻ.
- Nge bác sĩ nói đã có người phù hợp hiến tủy ày rồi đó. –D.Hồng thông báo 1 tin vui với nó
- Thật hả? ai vậy? nhưng nhà tao làm gì đủ tiền để mà phẫu thuật chứ? – Nó buồn bã
- Người đó bảo giấu tên, họ hok mún cho ai biết chỉ là muốn làm từ thiện thôi, họ bảo mọi chi phí họ đều chi trả hết nên mày đừng lo, hai bác nge được tin này mừng lắm, - Hồng

- Vậy ak, ai mà tốt bụng vậy ta. – nó
- Đúng là trong cái rủi có cái may mà nhỉ? – Hồng
- Uk. – nó nhép môi cười cho có lệ nhưng trong lòng nó đau lắm

Sáng hôm sau, nó vẫn muốn ra sân bay gặp mặt cậu ta lần nữa, đến giờ nó vẫn hok tin vào mắt nó là cậu ta sẽ mãi mãi rời xa nó.

Tại sân bay, nó đã nhìn thấy Hoàng rồi nhưng chân nó hok thể bước thêm bước nữa mà chỉ có thể đứng đó nhìn hoàng dần xa, xa khuất, nó khóc, bây giờ nước mắt nó không chảy ra ngoài nữa mà chảy ngược vào tim, ngẹn ngay chính ở con tim.

Hoàng cũng quay đầu lại mong có thể thấy nó dù biết rằng điều đó là hok thể.

Vì sao khi anh đi em đã không ôm lấy anh hồi người?

Vì sao đôi chân em cứ đứng nhìn anh xa mãi xa?

Vì sao hôm nay em không thể cười như lúc anh nơi này?

Bóng Hoàng dần xa, 2 chân nó cứng đờ ra, bầu trời quanh nó tối sầm lại, nó ngất lim đi

- My! My! – thì ra là kiệt đã đi theo nó từ nãy giờ và cũng đứng trông theo nó. Cậu ta đưa nó đến bệnh viện và được cấp cứu ngay, máy bay cất cánh cũng là lúc nó đang trong phòng phẫu thuật.

18. Chương 18

Ca phẫu thuật thành công, nhưng trái tim của nó cũng đã chết từ đó, kế hoạch của tụi nó đi chơi hè 1 tháng cũng tan biến, nó chỉ biết lao đầu vào học và học, làm ọ người ai cũng lo lắng nhưng trong thời gian này Kiệt lun ở bên nó, chăm sóc nó rất nhiều:

- mình hok sao đâu, giờ chỉ lo học để sau này ba mẹ mình hok phải lo lắng vì mình nữa? - nó
- tao thấy mày hok như điên ấy, cũng phải đi chơi để thư giãn đầu óc đi chứ, tao thấy mày như thế sẽ quy xuống mất 1 tháng trôi đi rồi mà dường như mày chưa quên được hén hả? hén chẳng đáng để mày như thế đâu? – D.Hồng
- hok phải đâu, tao đã hok còn nhớ tới hén từ khi tao quay lưng đi rồi, mày yên tâm đi , tao hok chết được đâu, dù sao cũng chết 1 lần rồi mà, bây giờ tao rất khỏe, khỏe hơn bao giờ hết.- nó nói vậy thôi chứ ai hok biết là nó vẫn còn đau, còn nhớ cậu ta.
- Cậu cũng đừng cố gượng ép, nếu muốn khóc thì hãy hét thật to lên, khóc 1 trận cho đã rồi đừng bao giờ đổ lệ vì thằng đó thêm nữa, mình sẽ làm cho cậu lúc nào cũng cười mà thôi. – Kiệt
- Uk, mình biết rồi, cảm ơn các cậu nhiều lắm. – nó

Tối nào nó cũng lên mạng để gặp người đó, người mà nó có thể nói hết tâm tình mà ko hề lo lắng và đêm nào nó cũng khóc, khóc đến nỗi mắt nó ngày càng nhỏ lại, nó nhớ lại những ngày tháng hạnh phúc đó:

- bây giờ cậu đang làm gì? Chắc đã quên mình rồi phải hok? Chắc cậu hạnh phúc lắm nhỉ? Mình rất nhớ cậu, nhớ nhớ lắm, tại sao ình cảm giác rồi bỏ đi như chưa hề có chuyện gì? Mà thôi, hôm nay là ngày cuối mình khóc vì cậu, cũng là lần cuối mình nhớ để cậu, mình sẽ bỏ cậu vào 1 cái hộp chôn chặc cậu vào tim và sẽ hok bao giờ lôi cậu lên, mình sẽ thôi không nhớ cậu nữa, thôi khóc vì cậu nữa nhưng mình sẽ không bao giờ quên được cậu, ngày mai mình sẽ bắt đầu một ngày mới, mình sẽ trở lại con người trước đây khi chưa có cậu, nhất định mình sẽ hạnh phúc, nhất định mình sẽ làm được. Tạm biệt cậu!

Về phần cậu ta thì khi sang Mỹ suốt ngày cứ cầm mắt vào máy tính, hok thik đi đâu cả:

- anh cứ như thế sao hok năn nỉ ba đi, em nghĩ ở nhà chị My cũng hok quên được anh đâu, bây giờ anh về vẫn còn kịp đó, còn 2 tháng nữa mới vào nưm hok mới mà. – Thảo
- về sao được nữa chứ, anh đã hứa với ba rồi mà, hok thể được đâu. – cậu ta thở dài

- em hỏi nè, anh cỉ hứa với ba là chỉ qua đây đi du học với em thôi đúng hok? – Thảo

- uk

- có nghĩa là anh học gì tùy y chứ gì? – Thảo

- uk.nhưng sao?

- thì đúng rồi, giờ bác chỉ mong anh học kinh tế để kế thừa công ty nhưng nếu anh hok học thì sao? vậy anh hãy đưa ra điều kiện này để cho ba anh đồng ý cho anh về lại Việt Nam. Lúc đó em sẽ về cùng anh, em cũng chẳng thik cuộc sống nơi này đâu, chán chết đi được. – Thảo

- ờ hơ, đúng rồi sao anh nghĩ hok ra nhỉ, đơn giản thế thôi mà, hahaha, cảm ơn nhok nha. – Hoàng

- hok có chi! – Thảo

- alo, ba hả? - hoàng

- có chuyện gì vậy con? Cuộc sống bên đó thế nào rồi, tốt chứ? – ba Hoàng

- dạ cũng bình thường, nhưng con có chuyện muốn nói với ba, tuần sau con sẽ đi đăng kí đi học, con sẽ học về nghệ thuật, nên con gọi để ba biết chừng.- Hoàng

- ko được, con ko được học cái đó, ba cho con đi du hok chỉ để học cái đó thôi sao? con phải học quản trị kinh doanh để về kế nghiệp ba nữa chứ? – ba Hoàng

- con hok thik, bên này con hok có hứng để học cái đó, con chán lắm rồi. Nếu ba hok thik con sẽ về, để khỏi tốn tiền. – hoàng

- ko được, sao ba nói gì con cũng ko chịu nghe lời ba vậy, ba chỉ lo cho tương lai của con thôi mà, nghe lời ba lần này đi, sau này con muốn chi ba cũng chiều hết. – ba Hoàng

- được, con sẽ học theo cái ba muốn với 1 điều kiện. – Hoàng

- bữa ni ra điều kiện với ba nữa hả? được rồi nó đi? – ba Hoàng

- ba cho con trở về Việt Nam, và chấp Mỹ con sẽ làm theo lời của ba

- lại vì con bé đó hả? được ba sẽ cho con về học ở Vn nhưng ko bao giờ ba chấp nhận con bé đó đâu.- ông ta nói xong rồi cúp máy lun.

- Ba, ba ak. – Hoàng

- Sao rồi anh? – Thảo

- Ba nói có thể về nhưng ko bao giờ chấp nhận Mỹ. – Hoàng

- Hok sao? thành công bước đầu là được, có cơ hội về đó thì cũng sẽ có cách làm cho bác chuyển ý thôi mà, với lại chỉ cần em ko đồng ý lấy anh alf được chứ gì, phải hok? – thảo

- Em đúng là,... cảm ơn em rất nhiều.. – hoàng

- Thôi chúng ta đi chơi vài ngày rồi về để khỏi phí khi đã qua đây hi. – Thảo

Cậu ta cứ tưởng về khi gặp lại Mỹ và nói quay trở về Mỹ sẽ rất vui chứ nhưng thực tế lại khác xa với suy nghĩ của cậu.

Hôm đó nó đang đi trên bờ biển và vô tình gặp lại Hoàng,

- cậu vẫn khỏe chứ? – Hoàng

- uk, ko chết được đâu.- Nó trả lời lạnh lùng, cái lạnh lùng này kèm theo gió biển làm cho cậu có cảm giác ớn lạnh, muốn nó ra tất cả nhưng vì thấy Mỹ như vậy nên cậu cũng im lun.

- Thôi tôi đi đây. – nó

- Uhm. – cậu chỉ có biết nói vậy, mọi chuẩn bị của cậu đều tan biến trong phút chốc, My bỏ đi rồi cậu đứng sững sờ. Còn nó khi thấy cậu ta trong lòng lại nhói đau, tưởng đã quên được cậu nhưng hình như nó chỉ lừa dối chính mình mà thôi, nó chạy xa xa thật xa rồi khóc.

Vẫn ngỡ như là giấc mơ phai màu

vì đã bao lâu ko nhớ lại

mà bỗng hôm nay nước mắt em lại rơi zù mưa đã ngừng rơi

chẳng lẽ lâu nay khuất sâu trong lòng

hình bóng anh tìm ko xóa đc

đến bao giờ trời thôi mưa giữa lòng em.

19. Chương 19

chap 19

Tối đó tại nhà nó:

Hoàng tử kiều ngạo: hi, hôm nay sao rồi, đã đỡ buồn chưa ạ?

Tiểu thư nhà nghèo: mình cứ tưởng đã quên dc cậu ấy rồi nhưng thật ra hok phải thế. làm sao giờ? Hồi sáng mình vô tình gặp lại cậu ta ngoài biển nhưng mình đã nhìn thấy cậu ta lên máy bay đi Mỹ rồi mà sao lại ở đây chẳng lẽ cậu ta có điều gì đối mình chăng?

Hoàng tử kiều ngạo: sao cậu lại nói vậy? hồi sáng gặp cậu ta rồi 2 người có nc hok? Hay là làm lơ như hok quen

Tiểu thư nhà nghèo: chạm mặt nhau mình hok biết nói gì chỉ chào nhau rồi mình chạy đi, lúc đó tim mình như vỡ ra lun, đau lắm.

Hoàng tử kiều ngạo: vậy ak, nếu bây giờ cậu ta quay lại thì cậu có đồng ko?

Tiểu thư nhà nghèo: ko có chuyện đó đâu, cậu ta nói tuyệt tình với mình thế thì làm có chuyện quay lại chứ, với ngay từ đầu thì cậu ta đã hok thích mình thật lòng rồi

Hoàng tử kiều ngạo: biết đâu khi cậu ta nói những lời đó thật ra là bắt đc dĩ, có nguyên nhân gì đó thì sao?

Tiểu thư nhà nghèo: làm gì có chứ, hok có chuyện đó đâu, thôi cậu đừng có nếu nữa, cậu hok phải là mình thì chắc hok hiểu được đâu

Hoàng tử kiều ngạo (mình hiểu chứ, hiểu cậu hơn ai hết, mình thật xin lỗi, xin lỗi cậu nhiều): uk, chắc vậy nhưng mình có thằng bạn, nó cũng mới vừa chia tay với người yêu, người nói chia tay lại chính là nó, tuy nó hok bao giờ muốn chia tay nhưng vì bắt đc dĩ nên nó đành buông ra những lời chua cay cho cô gái đó để cô ấy hiểu lầm rồi quên nó đi nhưng sau khi chia tay thì nó rất đau khổ, nó muốn quay lại nhưng nó sợ hok biết cô ấy có tha thứ cho nó hok, mình thấy nó cũng giống như bạn vậy nên hỏi thử nếu cậu là cô gái đó thì cậu có chịu quay lại hok?

Tiểu thư nhà nghèo: mình cũng hok biết nữa? nếu cậu ta nói l do chính đáng vì sao lại chia tay mình thì mình sẽ quay lại bởi vì mình vẫn còn yêu cậu ta nhiều lắm.

Hoàng tử kiều ngạo: vậy ak, mong là cô gái đó cũng suy nghĩ như cậu, bởi vì cậu ta cũng rất yêu cô gái đó.

Tiểu thư nhà nghèo: Giá như có chữ nếu này thì hay biết mấy nhưng đó chỉ là ảo tưởng.

Hoàng tử kiều ngạo: thôi đừng buồn nữa ngen, hãy lạc quan lên nào cô bé, cười thật tươi cho đời lun vui vẻ, chúc cậu sẽ mãi mãi cười.

Tiểu thư nhà nghèo: hihi, thanks nha, mình sẽ cố quên cậu ta và cố cười thật nhiều để bù vào những ngày tháng đau buồn này, thôi pp nha

Hoàng tử kiêu ngạo: uk ,pp (mong là cậu sẽ lun vui vẻ, dù cho cậu hok thể tha thứ thì cũng đừng vì thế mà đánh đi nụ cười ấy, mong cậu sẽ lun hạnh phúc dù ở nơi đâu).

- My! Cậu nge gì chưa? – Hồng

- Gì! – nó

- Hoàng đang ở VN, sáng nay mình nhìn thấy cậu ta ở gần trường nek. – Hồng

- Thì sao? – Nó

- Mà hok sao đấy chứ? Sao lạnh lùng vậy, tao hỏi nek, nếu gặp lại cậu ta mi sẽ làm thế nào? – Hồng

- Thế nào là thế nào? Bình thường như bao người, chả có gì quan tâm. – nó

- Thật hok đó, vì mày chưa gặp nên mới nói vậy chứ gặp rồi thì – Hồng

- Tao gặp rùi. – nó

- Cái gì? Gặp rồi? ở đâu? Khi nào?

- Có gì đâu mà ngạc nhiên thế, hôm qua ở biển, được chưa? – Nó

- ờ ờ.nhưng mà khi đó 2 người có nc hok hay là.... – Hồng

- chào nhau rồi đi.- nó

- chỉ thế thôi ak, cậu ta hok nói gì sao ta? – Hồng

Nó bỏ đi để lại Hồng đang suy nghĩ vớ vẩn, thật ra nó cố gượng cười trước mọi người chứ khi nge Hồng nhắc đến tên Hoàng thì tim nó nhói lên rồi.

- My! Đi biển hok? – Gia Kiệt

- Uk – Nó, đúng lúc tâm trạng hok vui mún đi đâu xả stress. Thời gian qua nhờ có Kiệt bên cạnh nên nó đã đứng vững được, ko phải suy sụp mà nó quyết tâm học và học mà thôi.

Tại biển:

- mình nge nói, cậu ta về VN lại rồi. – Kiệt

- thì sao? sao mọi người có vẻ quan tâm tới cậu ta quá vậy, cậu ta về hay đi thì có liên quan gì đến mình đâu mà lúc nào cũng nhắc đến vậy, sau này đừng nhắc đến cậu ta trước mặt mình nữa, vì đối với mình cậu ta chẳng là cái gì nữa rồi. – Nó nói xong quay mặt đi thì thấy Hoàng ở đó, nó liền chạy đi.

- My! My! – Kiệt đuổi theo còn Hoàng đứng đó sau khi nge nó nói vậy dường như trong cậu hok còn hy vọng gì nữa rồi. Mỗi lần gặp nó cậu ta chỉ mong là có thể giải thik cho nó hiểu và mong nó tha thứ nhưng lần nào đối diện với nó cậu hok đủ can đảm nói chuyện với nó.

Cậu ta bắt đầu suy sụp, hok lo học hành gì, chỉ bít vào quán bar mà uống rượu,hút thuốc, trước đây cậu chưa hề đụng vào mấy thứ này, nó vẫn biết nhưng nó hok thể làm gì được vì nó đâu còn là gì của cậu ta chứ và nó cũng hok hiểu vì sao cậu ta lại như thế nữa. Thảo thấy vậy liền nói hết cho Kiệt nge:

- thật ra anh Hoàng rất yêu chị My, trước giờ anh làm mọi việc đều là chị My cả, chưa bao giờ anh nói dối chị My nhưng lần chia tay đó là lần đầu tiên anh nói dối.- Thảo

- em nói vậy là sao? – Kiệt

- là vì mún cứu lấy chị My mà anh ấy phải đồng đi Mỹ đó là điều kiện của ba anh ấy vì chỉ có ba anh ấy mới cứu sống được chị My, ba anh ấy và chị My có cùng nhóm máu nên chỉ có tủy ba anh ấy là phù hợp.- Thảo

- có nghĩa là người cho tủy My là ba của cậu ta ak. – Kiệt

- đúng vậy, ba anh ấy hok ccho phép anh ấy quen với chị My nên bảo anh phải sang Mỹ. – Thảo

- vậy sao giờ cậu ta lại ở đây? – Kiệt

- bởi vì anh ấy hok thể quên dc chị My và đã ra điều kiện với ba anh để quay về VN.

- Lại điều kiện nauwx hả? Sao gia đình cậu ta lăm điều kiện thế? Điều kiện nữa là gì? – Kiệt
- Em hok biết, vì em hok mún thấy ảnh như bây giờ nên em mong anh có thể giúp anh ấy và chị My quay lại với nhau. Thôi em đi đây. Tạm biệt. – Thảo
- Trong suốt tuần qua Kiệt mãi suy nghĩ về lời nói của Thảo, cậu ta thấy Hoàng hy sinh quá nhiều vì My trong khi đó thì cậu ta chẳng giúp được gì cho nó, cũng mún giúp tụi nó quay lại với nhau nhưng vì một phần ích kỷ, 1 phần vì cậu ta nghĩ dù cho 2 đứa có quay lại với nhau thì cũng bị gd của Hoàng ngăn cấm lúc đó My sẽ đau càng nhiều hơn nữa, nên cuối cùng cậu ta chưa vội giải thích cho My nhưng một mặt âm thầm giúp đỡ nó:
- Thảo ak, anh Kiệt đây. – Kiệt
- dạ vâng, có gì hok ạ? – Thảo
- bây giờ mún cho 2 người quay trở lại thì em phải thuyết phục ba mẹ cậu ta đồng chấp nhận My, còn hok thì anh sẽ hok cho My biết sự thật đau vì nếu có biết thì anh sợ sau này cô ấy sẽ phải chịu thêm nhiều nỗi đau nữa. – Kiệt
- được rồi anh để em thuyết phục thử. – Thảo

20. Chương 20

chap 20

- Thảo hả con, vào đây nào! Bác có chuyện muốn hỏi cháu. Cháu có biết vì sao mấy hôm nay Hoàng nó hay về trễ vậy ko? Về nhà thì nồng nặc mùi rượu nữa chứ? – bác gái.
- dạ tại vì thất tình đó ạ. – Thảo
- cái gì? Thất tình hả? Nó là con trai mà ko ra dáng con trai gì cả, vì một đứa con gái mà nó thế sao? Đúng là.... – Bác trai
- có phải vì con My đúng hok? Hai đứa nó chia tay lâu rồi mà, lúc nó sang mỹ có thể đâu, hay tại về lại VN gặp lại con My rồi mới vậy. – bác gái
- Dạ lúc ảnh ở bên mỹ ko như bác tưởng đâu ạ, tuy anh ấy ko như bây giờ nhưng cứ cầm đầu vào máy tính suốt ngày ấy ạ, ko bao giờ rời khỏi nhà nữa bước ạ, cũng vì ko quên được chị My đó ạ, thật là ảnh rất yêu chị ấy, nếu như 2 bác chấp nhận chị My thì ảnh sẽ ko rơi vào như bây giờ đâu ạ.
- sao con nói vậy, con ko ghen sao? con và nó đã đính hôn rồi mà? – bác gái
- dạ thật tình thì con chỉ xem ảnh như là người anh trai thui ạ, ảnh cũng vậy ạ, nhưng vì 2 gia đình người lớn tự sắp đặt hết nên tụi cháu đành im ạ, chứ thật tình cháu cũng đã có người cháu thích rồi ạ, cháu chỉ mong 2 bác có thể đồng ý cho ảnh quen với chị My ạ, còn bên ba mẹ cháu sẽ nói khéo ạ, nên 2 bác đừng lo, cháu mong chúng cháu sẽ tự tìm hạnh phúc cho chính mình ạ, mong 2 gia đình sẽ tôn trọng mọi quyết định của chúng cháu ạ.
- cháu nói vậy bác cũng ko còn gì để nói nhưng thật tình thì bác cũng ko ghét My mấy, lúc gặp cô bé đó bác đã có ấn tượng rồi nhưng vì ba thằng Hoàng ko đồng ý lại hôn ước của 2 đứa nữa nên bác cũng xui theo vậy, ông à Thảo nó đã nói vậy thì chúng ta để mặc con đi ông, chứ tôi thấy nó bây giờ quá lăm rồi, chẳng có chí gì hết cả. – bác gái
- haiza! Con với chả cái, lúc nào cũng làm cho ba mẹ lo lắng mới thôi, được rồi, cháu nói với nó chủ nhật tới mời My tới nhà ăn cơm cùng gia đình, cháu cũng đến nữa, mời cả ba mẹ và cậu bạn mà cháu thích đó nữa. – bác trai
- oh hoan hô 2 bác, nhưng... còn một vấn đề nữa chưa giải quyết được, ko biết tới lúc đó chị ấy có chịu tới hok nữa? – thảo
- chuyện gì? – bác gái

- là chuyện vì chị My mà anh Hoàng đồng chia tay và đi mỹ ấy ạ, khi chia tay anh nói nhiều lời cay đắng lắm nên chị My giờ hận anh lắm, hok biết chỉ có chịu tha thứ cho anh nữa hok đây, mà thôi chuyện đó để cháu giải quyết, dù sao thì cũng cảm ơn 2 bác đã đồng ý, giờ con đi thông báo cho anh Hoàng đây,. Thảo.

- anh Kiệt hả? em Thảo nè. – thảo

- ưk có chuyện gì hok? – Kiệt

- em thuyết phục được hai bác rồi, giờ tới lượt anh giải thích sao cho chị My hiểu, và tìm cách để 2 người nói với nhau, anh lo chị My còn em lo anh Hoàng, ok? – Thảo

- ok

Tối hôm đó Kiệt hẹn My đi chơi:

- hôm nay đi chơi zui hok? – Kiệt

- ưk zui, lâu rồi mới zui vậy. – nó

- vì cậu ta hả? – Kiệt __ nó làm thình

- nếu cậu ta chia tay với cậu vì có lý do riêng ko thể nói nhưng bây giờ cậu ấy muốn giải thích với cậu và mong cậu tha thứ thì cậu sẽ thế nào? – Kiệt

- thế nào chứ, đó là chuyện của quá khứ rồi, đừng nhắc nữa, trên đời này ko có gì là nếu hay giá gì cả. – nó

- thật ra....cậu biết ai là người cho tủy cậu ko? – Kiệt

- ai? Chẳng lẽ....là cậu ta, àk mà cũng hok đúng, nếu vậy sao lại chia tay với mình chứ, sao mình lại có thể nghĩ vậy nhỉ, hơ. – nó cười đéo

- người cho tủy cậu chính là ba cậu ta....sau đó Kiệt kể lại mọi chuyện cho nó nghe, sau khi nghe xong nó thần thờ người ra, nó đã bấy lâu nay trách lầm cậu ta, còn hận cậu ta nữa chứ nhưng nó đâu biết rằng cậu ta vì nó mà như thế, nó thấy có lỗi nhiều lắm muốn chạy đi tìm cậu ta ngay lập tức nhưng... nó nghĩ lại, dù có gặp lại cậu ta đi chăng nữa thì mọi chuyện cũng vậy, ko thay đổi gì cả, ba mẹ cậu ta đã ko đồng ý nó thì gặp nhau cũng chỉ làm khổ cho cả hai, nghĩ vậy nên nó thôi.

- Giờ cậu ta ở quán bar X đó, cậu mau tới đó đi, nếu ko thì chắc cậu ta sẽ thế nào đứng dậy nữa đâu.- Kiệt

- Gặp lại làm gì nữa chứ, chỉ làm cho cả hai đau thêm thôi. – nó

Nhưng sau đó nó cũng chạy tới quán bar đó,

- My! Sao cậu tới đây? – hoàng

- Thế còn cậu? sao ở đây? Đây là chỗ để hằng ngày cậu tới hả? với một người đang bước vào năm cuối cấp sao? cậu sao lại như vậy, vì tôi sao? đáng lẽ sau khi chia tay tôi rồi cậu phải sống tốt hơn chứ, sao lại thế này hả? ngốc, tại sao lúc nào cậu cũng khiến mọi người lo lắng vì cậu, cậu ko nghĩ tới ba mẹ cậu sao? cậu tệ quá đấy, tôi hy vọng cậu sẽ đứng lên được mà ko cần sự giúp đỡ của người khác dù có xảy ra chuyện gì nhưng ko ngờ cậu làm tôi thất vọng quá. Cậu hãy suy nghĩ lại đi.- nó nói xong rồi bỏ đi

Nó bỏ đi, để lại Hoàng suy nghĩ về những lời nói của nó,

- nếu cậu hiểu rồi thì tốt biết mấy! – hoàng.

- anh Hoàng hả? em báo cho anh một tin vui nè? – Thảo

- chẳng có gì vui từ khi anh chia tay với My rồi. – Hoàng

- thế anh có muốn quay lại với chị My hok? Ba mẹ anh đồng ý rồi đó. – Thảo

- thật hả? nhưng... cũng vô dụng thôi, trong mắt My giờ đây rất hận, ghét và thất vọng về anh nhiều lắm, sao cô ấy chấp nhận quay lại chứ? – Hoàng

- cái đó anh đừng lo, anh cứ theo kế hoạch của em và anh Kiệt thì ok hết. – Thảo

21. Chương 21

Chap21

Tối hôm đó tại nhà nó:

Tieu thu nha ngheo: híc, mh bìn quá đi mất thui, yêu đơn phương 1 người đã đau khổ lắm rồi nhưng không thể yêu người mình yêu thì lại càng đau khổ hơn gấp trăm lần

Hoang tu kieu ngao: lại vì cậu ta nữa hả?

Tieu thu nha ngheo: giờ thì mình bít lý do vì sao cậu ta nói chia tay nhưng mình cũng hok thể quay lại với cậu ấy được vì có nhiều lý do khiến mh hok thể.

Hoang tu kieu ngao: sao vậy, lý do nào mà làm cậu phải suy nghĩ thế? Có thể h bít dc hok?

Tieu thu nha ngheo: cũng hok có gì nhưng có lẽ mình sẽ ra đi thật xa, rời xa cậu ấy chỉ có như vậy chúng mh mới có thể đứng lên dc.

Hoang tu kieu ngao: cậu đi đâu chứ, năm cuối rồi mà, cậu có thể ko đi dc hok?

Tieu thu nha ngheo: sao cậu nói vậy, mh đi cũng đâu thay đổi tình bạn của chúng ta đâu, chúng ta vẫn có thể chất với nhau mà.

Hoang tu kieu ngao: nhưng nếu mình nói cho cậu biết mh là ai thì cậu nghĩ sao? cậu sẽ hok đi phải hok?

Tieu thu nha ngheo: thế cậu là ai mà tỏ vẻ bí ẩn vậy, chẳng lẽ đã biết mh là ai từ lâu rồi sao?

Hoang tu kieu ngao:uk, cậu nói đi, cậu sẽ hok đi chứ

Tieu thu nha ngheo:ko, xl cậu nha, mh quyết định rồi, mình ở đây chỉ làm cho cậu ấy thêm đau khổ mà thui

Hoang tu kieu ngao: ko đâu, nếu cậu ở đây cậu ta mới đứng lên dc còn hok thì chắc cậu ta sẽ ko bao giờ đứng vững dc nữa đâu

Tieu thu nha ngheo: sao cậu biết, cậu đâu phải là cậu ta, thui đừng nói nhảm nhí nữa, lúc khác nc tiếp nha,pp

Hoang tu kieu ngao: này, đợi tí(tại sao mh hok biết chứ vì mình chính là cậu ta mà, bấy lâu nay mình vẫn lun bên cạnh cậu mà, có biết hok hả ngốc!).

- My hả! sáng mai mình đi chơi nha, lâu rồi hok đi chơi. – Kiệt

- Uk, cũng lâu rồi nhỉ (có lẽ đây là lần cuối chúng mh đi chơi với nhau) – nó

- Mình hẹn nhau ở công viên nhé, chỗ cũ nha. – kiệt

- Uk. - nó

- Anh Hoàng! Ngày mai đi chơi nha, xã street lun, em thấy dạo này anh đi xuống trầm trọng lun đó, ngày mai lấy lại tinh thần để chuẩn bị bước vào trận chiến nữa chứ, hihi. – Thảo

- Ok. – Hoàng

Sáng hôm sau:

- ủa chị My đâu sao anh tới có một mình. – Thảo.

- chị ấy ra sau tụi anh hẹn ở đây, đợi tí thui, chứ còn Hoàng đâu? – Kiệt

- ảnh bảo em ra trước đi ảnh có chút việc tí ra liền, ảnh mới gọi đang trên đường đi đó.- Thảo

- Vậy ak.- Kiệt

Thảo và Kiệt đợi hai đứa nó đã gần tiếng rồi mà vẫn không thấy bóng đâu hết. Gọi điện thì hok ai bắt máy, trong hki hai đứa nỳ bực mình thì :

- sao cậu lại ở đây? – Hoàng

- mình hẹn đi chơi cùng với Kiệt, còn cậu? – nó

- mình cũng hẹn đi chơi với Thảo. __ Hoàng

- chẳng lẽ.....- hai đứa nó cùng đồng thanh, rồi cười lần đầu tiên hai đứa nó lại cười với nhau như vậy chir được 5s là hết trở về mặt như xưa., biết kế hoạch của Kiệt và Thảo nên tụi nó cũng gán ghép hai đứa kia thể là ko gặp chúng nữa mà đi ra biển lun. Trong khi hai đứa nó cũng ko thèm đợi chúng nữa và cũng quyết định đi ra biển lun.

Tại biển Phạm Văn Đồng:

- lâu nay cậu vẫn khỏe chứ? – Hoàng

- uk, còn cậu, hôm trước tới giờ vẫn còn uống rượu hok? – nó

- hihi, ko vì cậu đó.- Hoàng

- sao vì mh chứ? – nó

- chúng ta quay lại được hok? – hoàng

- xl mh hok thể vì trong tim mình đã có người khác rồi, trong thời gian cậu hok có ở đây, thời gian mh đau khổ nhất thì người đó lun âm thầm ở bên cạnh mh, lo lắng, quan tâm và che chở h nên mh đã chấp nhận cậu ta rồi. – Nó

- đó là sự thật hả? cậu ta là ai? Gia Kiệt phải hok ?

- là ai cậu hok cần biết, sau này tự khắc cậu sẽ biết thui mà. Thui chúng ta về đi, giữa chúngta chẳng còn gì nữa rồi, hãy để nó lãng quên theo quá khứ đi, đừng tiếc nuối làm chi.

- Cậu tưởng trong thời gian đó mh hok đau khổ ư, đó là tg mh cảm thấy tồi tệ nhất cuộc sống lúc đó đối với mh còn hơn cả trong địa ngục nữa, chưa lúc nào mh quên cậu, thôi nhớ tới cậu, mỗi khi nhớ cậu mh thường viết tên cậu trên bờ biển nhưng bị sóng cuốn trôi, viết lên không trung thì gió thổi đi mất, thế rồi mh quyết định viết tên cậu vào trong tim mh chính vì vậy mà làm tim mình lun đau nhói. Nếu cậu đã quyết định vậy thì mh cũng tôn trọng, mh chúc cậu hạnh phúc.

Tụi nó định về thì gặp Kiệt và Thảo

- thì ra hai người ở đây, vậy mà làm cho em và anh Kiệt phải chờ cả tiếng đó, hehe. – Thảo nói về vô tư nhưng đâu biết rằng hai chúng nó đang có tâm trạng ko mấy vui vẻ. Kiệt nhận ra được điều này.

- Vậy thôi mh về các cậu cứ ở lại chơi, mh có chuyện tí nên về tước nha. – nó nói rồi đi

- Đợi mình với My., Hoàng đưa Thảo về nha, mình đưaw My về. – Kiệt

- Chúng ta về thôi.- Hoàng

- Anh với chị My sao rồi, hòa nhau rồi chứ ? – thảo, câu hỏi như đang xát thêm muối vào vết thương của cậu ta

- Chia tay thật rồi, cô ấy bảo đã có người khác rồi.- Hoàng

- Là ai ? làm gì có chứ. – thảo

- Anh cũng hok biết nauwx nhưng anh đoán là Kiệt. – Hoàng

- Haha làm gì có chuyện đó chứ, anh bị lừa rồi, nếu là anh Kiệt thì anh Kiệt có hăng hái giúp hai người quay lại hok chứ ? – Thảo

- Anh cũng nghĩ vậy, nhưng là ai được chứ, nhưng nếu đó là sự thật thì anh mong đó là Kiệt, anh sẽ vui vẻ chúc phúc cho họ. – hoàng

- Đúng là con trai si tình, anh với anh Kiệt như chang nhau vậy, anh Kiệt từng nói với em là chỉ cần thấy chị My vui thì anh cũng vui lây rồi hok cần chị ấy chấp nhận anh.nay anh cũng nói vậy, em nghĩ chị My là người hạnh phúc nhất rồi vì có hai người con trai si tình như vậy. -Thảo

- Em đừng nói vậy, My đã rất đau khổ vì anh nhiều rồi, mong là từ nay cô ấy sẽ lun lun nở nụ cười và hạnh phúc, anh chỉ cầu mong có vậy.- Hoàng

- Haizaaaaaaaaa, đúng là tình yêu chỉ có tình yêu đích thực mới có thể hi sinh vì người mình yêu như vậy. Em chỉ mong hai anh chị mau trở lại bên nhau thôi. Anh cố lên nha, có một ngày chị My sẽ nghĩ lại mà.- Thảo

Trở lại nó và Kiệt, trên đường về :

- hai người sao rồi. __ kiệt.

Thấy nó hok trả lời cậu ta cũng hok hỏi thêm câu nào cứ thế mà về đến nhà nó, nó đi vào nhà hok chào cậu một tiếng nào

22. Chương 22

Chap 22

Hai ngày sau, tại bến xe Đà Nẵng :

- học học !!!!!!!cậu nói thật hay đùa vậy ? sau giờ mới nói h biết. – Kiệt

- tại mh sợ sẽ có chuyện làm mh rồi ko được nơi này.- Nó

- Nhưng tự nhiên tại sao lại quyết đi về quê nội, còn ở đó lun nữa chứ ? năm cuối áp mà chuyển trường vậy có ảnh hưởng gì hok ?

- Xin lỗi nha, vì ko nói trước cho cậu, mh mún ra đi lạng lẽ nhưng vì ko mún cậu lo lắng nên mh mới gọi cho cậu trc khi mh đi, mh nghĩ ở đó sẽ làm cho lòng mh nhẹ nhàng hơn như vậy mới có thể học được. – nó

- Nhưng cậu đi còn Hoàng thì sao ? cậu ta ko dễ gì quên được cậu đâu, mà ba mẹ cậu ta cũng đồng chuyển của hai cậu rồi mà.- Kiệt

- Cậu lại đưa ra l do đó để giữ mh ở lại hả ? làm gì có chuyện đó chứ ? thui tới giờ rồi mh lên xe đây, cậu ở lại mạnh khỏe nha, hi vọng có một ngày chúng ta sẽ gặp lại nhau. – Nó

- Nek nek mình nói là thật đó, bác bảo tuần sau đưa cậu về nhà Hoàng ăn cơm mà, sao cậu hok tin mình chứ, có bao giờ mình lừa cậu đâu.

- Uhm mình hiểu rồi thôi cậu về đi, mình đi đây.

Trên xe :

- Hồng ak, tao đi đây mày ở lại mạnh khỏe nha, xin lỗi vì ko nói trước, nếu có dịp thì về quê tao chơi, mình cũng cố gắng học nha, đến lúc đó chúng ta lại gặp nhau thôi mà. Xin lỗi mày nhiều. - Nó nhắn tin D.Hồng rồi tắt máy lun. Sở dĩ nó làm như vậy là vì sợ bị níu kéo ko đi được vì trước giờ nó toàn vậy mà.

3 ngày sau :

Nó đang đi chăn bò cùng mấy đứa trong xóm thì :

- Chị My ! – thì ra là bé út nó gọi.

- Sao em lại về quê, về chơi hả? Ko lo học đi sắp vào năm học rồi. – Nó

- Tại em nhớ chị mà. – nó làm nũng

- Thui đi nàng ơi, về mấy hôm? – nó

- Hên xui, tùy thuộc vào một người.- em nó

- Tùy vào ai? - nó

- Em đến cùng một người, chị ở đây đợi em một tí. – em nó

Một lát sau: nó ngỡ ngàng khi thấy Hoàng đứng trc mặt nó.

- sao sao ... cậu lại ở đây? - nó

- có sao đâu vì mh thik. – Hoàng

Thì ra là Kiệt đã nói cho Hoàng nghe hết và cậu ta tìm mọi cách để gặp nó và kéo nó về.

- cậu về cùng mh nha, ba mẹ mh đã đồng rồi mà, sao cậu ko tin lời Kiệt chứ.

- mh ko về đâu, cậu về đi.

- được cậu ko về thì mình sẽ ở lại cùng cậu và học cùng cậu ở đây lun. – hoàng

- cậu điên rùi ak. – nó

- sao nói mh điên chứ. Thế là về nha, ba mẹ mh bảo tuần sau đến nhà mh en cơm đó. Lúc đó cậu tới chứ?
– Hoàng

- thì ra lời Kiệt nói là Thật. – nó nghĩ thầm trong bụng Và cuối cùng với tài thuyết phục của Hoàng nó đã đồng ý về lại, và tụi nó ở chơi thêm 2 ngày nữa mới về.

Đúng là sau cơn mưa trời lại sáng! Nhưng đối với 2 tụi nó thì có phải chỉ có một cơn mưa thôi hay là sao? Hãy đón chờ tập sau sẽ biết được duyên phận của 2 tụi nó tới đâu nhé!

23. Chương 23

Chap 23

Thế là cũng tới ngày nó mong đợi nhất, đến giờ nó vẫn ko tin được là nó với Hoàng có thể ở bên nhau sau những ngày đau khổ, nó đã chuẩn bị rất kỹ cho cuộc gặp gỡ này, nó ko phải là tiểu thư gì hết nên vẫn quần jean kèm theo áo sơ mi mà nó vẫn mặc ngày nào trông thật giản dị nhưng cũng đủ để mọi người chú ý.

- xong chưa cô pé! – Hoàng gọi đáng yêu, rất lâu rồi mới thấy cậu ta cười vui vẻ vậy, cả nó nữa.

- uk, xong rùi ngốc, ra liền nek. – sau khi xin phép bố mẹ xong nó liền chạy ra.

Đến nơi thì đã thấy Thảo và Kiệt đã ở đó rồi:

- Cháu chào 2 bác ạ! – nó chào có vẻ hơi gượng vì còn sợ mà

- uk cháu vào đi. – mẹ Hoàng.

Trong buổi gặp gỡ này có thể nói là hoàn hảo nếu như ko có chuyện này xảy ra:

Trong lúc ăn ko biết vì sao mà nó đã để nước canh văng vào áo nó (đúng là hậu đậu thật).

- cháu theo bác lên đây, bác đưa đồ cho thay. – Nó lẻo đẻo theo mẹ Hoàng với vẻ ngượng ngùng vì đã làm mất điểm ngay lần đầu gặp nhau.

- Cái này là cái váy mà bác mua cho con gái bác. – Mẹ hoàng vừa nói vừa đưa cho nó.

- ủa bác có con gái ả? Sao cháu ko nghe Hoàng nhắc đến nhĩ?- nó ngạc nhiên

- ak đó là em sinh đôi với Hoàng. Mới sinh nó đã bị mất tích, đến giờ vẫn chưa có tin tức gì, nếu còn sống chắc nó cũng lớn bằng cháu rồi. – từng giọt nước mắt lăn trên má mẹ Hoàng.

- thôi cháu vào trong thay đồ đi, rồi xuống chứ để mọi người chờ. – mẹ Hoàng

- nhưng trước giờ cháu chưa mặc váy lần nào ạ! – nó

- vậy ak, vậy thì giờ mặc cho bác xem con dâu tương lai của mình mặc váy như thế nào nak. – nó đành miễn cưỡng vâng lời.

Nó vừa bước ra mẹ Hoàng đã vô cùng ngạc nhiên và cứng người, ngạc nhiên ko phải vì nó mặc lên rất xinh mà chính bởi sợi dây chuyền mà nó vẫn hay đeo.

- sợi dây chuyền đó là của cháu ak? – Mẹ Hoàng

- dạ vâng. – nó

- ai cho cháu hay đâu mà cháu có vậy? – lúc này mẹ Hoàng vẫn giữ được bình tĩnh để hỏi nó.

- dạ từ khi còn nhỏ cháu đã đeo nó rồi ạ, khi nhỏ cháu đeo sợi dây nhỏ kia nhưng lớn mẹ cháu đã thay sợi dây mới và bảo cháu giữ cẩn thận, cháu hỏi vì sao nhưng mẹ cháu ko nói mà chỉ bảo sau này cháu sẽ biết thôi ạ.- nó

- thì ra là vậy, - mẹ Hoàng ngồi xuống ghế bất thần

- bác có sao ko ạ? Chẳng lẽ bác biết về sợi dây này sao? – nó

- ak, ko. Hôm nào cho bác gặp mẹ cháu được chứ? – mẹ Hoàng

- vâng ạ, để cháu về thưa với mẹ cháu ạ. – nó

- thôi chúng ta xuống chứ để mọi người chờ lâu. – mẹ hoàng

Khi vừa nhìn thấy nó mọi người đã ồ lên một tiếng chỉ có ba Hoàng là cười mỉm một cái mà thôi, ko biết cái cười mỉm này đã chấp nhận nó hay chưa hay nghĩ rằng vì nó mà làm cho Hoàng đối đầu với ba. Bác gái cũng vờ như ko biết chuyện gì, vui vẻ cho đến khi kết thúc buổi tiệc. Kết thúc 4 tụi nó dẫn nhau ra biển. Trong khi Thảo và nó xuống dọc nước thì trên này có những cuộc nói chuyện giữa 2 người đàn ông:

- Cảm ơn vì sự giúp đỡ của cậu. – Hoàng

- có gì đâu, 2 cậu hạnh phúc là tui zui rồi. – Kiệt

- thế cậu nghĩ như thế nào về Thảo? – Hoàng

- thế nào là thế nào chứ? – câu hỏi bất ngờ của Hoàng làm cậu ta lúng túng

- cậu ko nhận ra được tình cảm của Thảo ak, nó là cô bé ngây thơ và tốt bụng.- Hoàng

-uk tui biết chứ, nhưng...- Kiệt

- nhưng nhị gì nữa, chẳng lẽ cậu còn có y với Mỹ? – hoàng nói đùa

- cậu nói vớ vẩn gì vậy, nếu có tui đã ko giúp rồi, giờ tui chỉ xem cô ấy như đứa em gái mà thôi, còn về Thảo thì tui vẫn biết thế nhưng cần phải có thời gian chứ. – Kiệt.

- nek 2 người đang nói chuyện gì vậy? – nó

- đang nói xấu cậu đó, nói cậu thật vụng về và hậu đậu chứ ko phải như Thảo . – Hoàng

- cái gì mún đánh hả? – nó vừa nói vừa chạy theo Hoàng để đánh cho bằng được.

Trong lúc 2 cô cậu đó đầu giỡn thì:

- thế là cuối cùng cũng thấy họ vui vẻ trở lại. – Thảo

- uk. – Kiệt cũng chẳng biết nói gì hơn.

- Thôi ko giỡn nữa. Để tui gọi D.Hồng với Huy Hoàng và Bảo Khang ra này chơi lun nha rồi đi hát Karaoke hi.- nói rồi nó gọi điện cho họ

- chắc giờ 2 cô cậu có những bước tiến rồi hi. – nó

Đến một lúc sau thì 2 cô cậu kia cũng có mặt:

- sao chỉ có 2 người, còn Khang đâu rồi? – nó

- Chắc cậu ta đi chơi với em yêu rồi còn nhớ gì tới tụi này nữa. – Kiệt

- 2 cậu giờ thì tốt rồi chứ? – Huy Hoàng

- ko, ko tốt tí nào. – nó đùa

- uk ko tốt mà rủ tụi này ra đây chơi lun ak. – D.Hồng

- Thế còn hai cậu? Đạo này sao rồi? Nghe đâu cũng- Hoàng chọc lại, nói rồi cả bọn cười theo.

ak xin giới thiệu với mọi người đây là Thảo, em mình đồng thời cũng là người yêu cậu Kiệt.- Nói tới đây làm ọi người ko khỏi ngạc nhiên. Thảo và Kiệt cũng đỏ mặt cả lên.

- nói bậy gì vậy? – Kiệt

- đây là sự thật đây 2 bạn. – nó

- thôi nào chúng ta đi hát hi. – Hoàng

Vậy là hoàn hảo 3 cặp: hát xong thì 3 chàng có nhiệm vụ đưa 3 nàng về nhà. Trên đường về:

- xin lỗi Thảo nha, nãy chắc Thảo lúng túng lắm nhỉ? Thành nhok đó đùa ác thật. – Kiệt

- em ko sao đâu. Nhưng thật sự thì em rất thik anh, mặc dù e vẫn biết là...- Thảo

- anh thật xin lỗi,anh cũng biết được tình cảm em dành cho anh nhưng thật tình giờ anh chỉ xem e là đứa e gái vừa là bạn mà thôi, nếu có thể cho anh thời gian nhé, thời gian sẽ giúp trái tim anh có những quyết định sáng suốt. – Kiệt

- được chứ, vậy là em có hi vọng rồi. – Thảo

- nhưng e cũng đừng hi vọng quá để rồi anh lại làm cho em thất vọng, anh ko mún vậy đâu, trc mắt cứ xem như bạn bè được ko? – Kiệt

uhm. – Thảo

24. Chương 24

chap 24

Mấy hôm sau mẹ nó và Hoàng gặp nhau, nói chuyện một lúc thì mẹ Hoàng bảo hai đứa nó đi chơi đâu đó tí nữa quay lại.

- xin lỗi chị, tôi có một điều thắc mắc mấy hôm nay từ khi nhìn thấy sợi dây chuyền mà bé My vẫn thường hay đeo. – mẹ Hoàng

- chị biết nguồn gốc sợi dây đó sao? – mẹ nó

- nói thật với chị là trc đây tôi sinh đôi một trai một gái nhưng sau khi sinh được một tháng đúng vào hôm đầy tháng thì con gái tôi bị mất tích, đến bây giờ tôi vẫn ko biết nó ra sao nữa, nhưng trc khi rời bệnh viện thì ông nội nó có đeo cho 2 đứa 2 sợi dây chuyền có giống nhau, bởi vậy khi nhìn thấy My tôi hy vọng con gái tôi vẫn còn sống. nên tôi mạo muội muốn gặp chị để biết rõ là như thế nào? – mẹ Hoàng

- Tôi cũng xin nói thật với chị là My ko phải là con ruột của tôi. –mẹ nó

- Oh vậy ạ? Thật tốt quá, nếu như nó là con gái tôi thì hay biết mấy? – mẹ Hoàng

- Cũng có kahr năng vì trc đó tôi thấy nó ở trc cửa nhà tôi, ko hiểu vì sao lại thế, nhưng vì tôi thấy tội nghiệp nên đành xem nó như con vậy mặc dù nhà cũng ko khá giả gì nhưng cũng đủ nuôi nó ăn học. – mẹ nó

- Vậy ạ? Vậy là đúng thật rồi, vì khi nó bị bệnh thì người cho tủy nó chính là ba thằng Hoàng mà. – mẹ hoàng

- ồ vậy ak, vậy thì tốt rồi, cuối cùng nó cũng tìm được ba mẹ ruột rồi. – mẹ nó

- hazai!!!!!! Nhưng trong cái vui cũng có cái buồn, nếu hai đứa biết rằng chúng là anh em ruột thìlàm sao chúng có thể chịu nổi chứ trong khi chúng vừa vượt qua mọi khó khăn để đến với nhau. – mẹ Hoàng lo lắng.

- uhm, cũng phải đúng là ông trời trêu ngươi mà, thật tội nghiệp cho bọn trẻ, năm này là năm cuối cấp nữa chứ, nếu chúng biết sự thật thì chắc chúng nó học ko vô nữa luôn ak. – mẹ nó

Cuối cùng cuộc nói chuyện này cũng có kết quả nhưng kết quả này ko ai mong muốn cả, vì nó quá sức đối với tụi nó, khó khăn lắm tụi nó mới vui vẻ trở lại nay nếu mà nghe được tin sốc này thì ko biết tụi nó sẽ như thế này.

25. Chương 25

Chap 25

Trong khi đó tụi nó đang chuẩn bị vào năm học mới, năm học cuối cấp, một năm sẽ quyết định tương lai của tụi nó.

- Nek còn hơn tháng nữa là vào năm học rồi đó, coi như gần 2 tháng qua chỉ là giấc mơ thôi nhỉ? - D.Hồng

- ưk nhỉ, nó như một giấc mơ vậy! chỉ gần 2 tháng thôi mà xảy ra quá nhiều chuyện, tui nghĩ chắc mh ko thể học vô được nữa ấy chứ. - nó

- uhm, sau cơn mưa trời lại sáng mà. - D.Hồng

- Nhưng tao vẫn thấy có gì đó sắp xảy ra mi ak, ko biết tốt hay xấu nữa đây nhưng dù sao giờ tao thấy mh hạnh phúc thật, mong là sẽ ko còn cơn mưa nào lớn như vậy nữa.- nó

- ui mày lo xa làm gì, tới đâu hay tới đó, nhưng tụi bây đã vượt qua sóng gió như vậy rồi còn chuyện gì mà ko thể vượt qua nữa chứ, đúng là bà cụ non. - D.Hồng

- uhm, hi vọng là vậy thôi tụi mình đi ăn cái gì đi? - nó

- uhm. __ D.Hồng

Hôm nay là sinh Nhật của Kiệt và Hoàng, tụi nó cũng hơi bất ngờ hai cậu lại có chung ngày sn. (08/08 ngày định mệnh). Vì vậy mà tụi nó ra biển cùng nhau tổ chức một sn rất linh đình và vui vẻ.

- nek các cậu, tan tiệc chúng ta đến nhà mình đi, mình cóc á này cho các cậu xem nek, hay lắm. - Kiệt

- ok. cả bọn đồng thanh.

Vậy là 1 tiếng sau tụi nó đã có mặt tại nhà Kiệt. Cậu dẫn tụi nó đi thăm nhà mình rồi sau đó vào Phòng riêng của cậu ta.

- này cậu bảo cho tụi này xem cái gì mà? đâu nak. - T.Hoàng

- các cậu ngồi đây mình đi lấy.- kiệt

Trong khi đó ở trong phòng vẫn cái tính tò mò nó đã xem quanh phòng cậu ta và rồi nó hơi ngạc nhiên khi thấy một thứ.

- đây này, các cậu thấy thế nào?(Đó là món quà sinh nhật mà ba mẹ cậu đã tặng là một cái máy ảnh rất cool và một chuyến du lịch cho tụi nó).

- Oh máy ảnh đẹp ghê, cái này tụi mình có thể chụp ảnh vô tư trong chuyến du lịch tới nhỉ? – huy hoàng.

- Uhm, đúng rồi nên lúc đó các cậu nên chuẩn bị cho cuộc đi chơi đặc biệt này đi. – T.Hoàng. Tụi nó bàn tán về chuyện đi chơi rất hăng say, bỗng nó nhớ ra điều gì:

- Kiệt nek, cái sợi dây chuyền đó là của cậu ak. – nó

- Uk, cái đó mình nghe mẹ nói là khi nhỏ đã có ai ỉnh đó nhưng ko biết là ai? – Kiệt

- Sao nó giống cái của tui vậy? – nó

- ủa cậu cũng có ak, có từ khi nào vậy? – T.Hoàng

- mẹ mình nói cũng từ lúc nhỏ. - nó

- Ho ho có khi nào là ai đó đã trói buộc hai người ko vậy? – H.Hoàng nói vô tư mà ko nhìn thấy sắc mặt của T.Hoàng như thế nào?

- Cậu nói bậy chi đó, mắc công có người ghen kìa. – D.Hồng

Cậu nói vừa rồi của H.Hoàng đã làm cả 3 tụi nó cảm thấy khó chịu và còn một người nữa vẫn thấy hơi buồn đó là Thảo và cậu ta cũng rất hối hận khi nói ra câu đó, để chuộc lỗi cậu ta:

- nek mình chỉ nói đùa thôi mà, sao ai cũng im re rè rè vậy? thôi để chuộc lỗi hôm nay mình mời các cậu đi karaoke được ko nak.

- Uh được đó. – D.Hồng nói giúp cho cậu ta. Vậy là mọi người cùng nhau đi hát.

Về phần mẹ của Hoàng thì ko biết phải làm thế nào cho phải. Trước một hôm tụi nó đi chơi. Tối hôm đó:

- ông ak tôi... - mẹ Hoàng ngập ngừng

- có chuyện gì mà bà ko dám nói vậy? - Ba Hoàng

- tôi ... tôi tìm được con gái chúng ta rồi. - mẹ H

- thật hả? - ba H vui sướng vô cùng

- uhm. - mẹ cậu ta vẫn ko thấy vui tí nào

- sao bà biết được vậy? giờ nó ở đâu? vẫn khỏe chứ, sống có tốt ko? - ông hỏi dồn dập

- ngay trước mặt mà tưởng đâu rất xa vời, mà trước đây mình đã... - mẹ cậu ta òa khóc

- mh biết nó sao? nó ở gần mh ak? là ai? - ông suy nghĩ một lúc rồi

- chẳng lẽ là nó... (theo lời của mẹ cậu ta và ông nhớ tới chuyện cho tủy nên ông cũng ngờ ngợ)

- uhm, vì vậy mà giờ tôi ko biết nên làm thế nào đây? nếu nói cho tụi nó biết thì tụi nó sẽ ko chịu nổi cú sốc này đâu? với lại sắp vào năm học mới rồi, năm quyết định tương lai của tụi nó nữa chứ. - mẹ cậu ta khóc trong ghen ngào.

- Đúng là treo ngư mà, sao lại có thể để 2 anh em nó yêu nhau được chứ, chẳng lẽ trước đây tôi tạo oan nghiệp gì chẳng? nếu vậy thì hãy nhắm vào tôi đây nè sao lại để bọn trẻ gánh chịu nỗi đau này cơ chứ. - ba cậu ta đau khổ trong vô vọng.

- giờ mình phải làm sao đây? ko thể để tụi nó yêu nhau được nhưng nếu nói bây giờ thì tôi e rằng.... - mẹ cậu ta lo sợ

- biết làm sao ngoài nói sự thật cho chúng hiểu chứ, nhưng tôi nghĩ nên để chúng nó thi đại học xong đã. Nếu giờ tụi nó biết được thì tụi nó sẽ gục gã lun quá. - ba cậu ta.

Nhưng ba mẹ cậu ko biết được rằng cậu ở ngoài cửa đã nghe tất cả câu chuyện.

Chuyện gì sẽ xảy ra với tụi nó khi đã biết sự thật quá tàn nhẫn này. hãy chờ xem tập tiếp theo nha.

26. Chương 26

Chap 26

Sốc quá nên cậu bỏ chạy vô tình đã gây ra tiếng động:

- hả chẳng lẽ nó đã nghe thấy hết rồi sao? - mẹ cậu.

- hình như vậy? bố cậu

- giờ sao đây, nó có chịu nổi hay ko, nó có làm điều chi đại dột ko ông? - mẹ cậu lo lắng.

Trong khi đó, sau khi biết được sự thật cậu ko khỏi sốc và leo lên xe máy phóng như bay (may là đường ở đà nẵng chứ ở sg thì chắc vô nằm viện lâu rồi), ko biết cậu sẽ đi đâu cứ thế mà đi cuối cùng ai xuôi hẳn cậu ccungx ra biển, đứng trước mặt biển cậu gào thét rồi quy xuống:

- đây là sự thật sao? ko thể nào? chúng tôi rất khó khăn mới có thể ở bên nhau saohức hức!!!!

Một lúc rồi cậu cũng trở về nhà với bộ dạng tồi tệ, ba mẹ cậu rất lo lắng cho cậu nên khi thấy cậu vào nhà thì cũng vui đi nỗi lo nào, biết tâm trạng cậu hiện giờ nên 2 ông bà cũng ko hỏi han cậu câu nào và cậu cũng ko còn tâm trí nào để ở lại hỏi chuyện thật hư thế nào? cứ thế mà lên phòng.

Cậu nằm trên giường mà suy nghĩ lại từ đầu,

- nếu là anh em sinh đôi nhưng sao mình với mi chẳng giống tí nào nhỉ?(cái này cho cậu thêm một ít cơ hội để ccm nó ko phải là sự thật nhưng 2 anh em sinh đôi chưa hẳn phải giống như nhau?). Nhưng mà bố cho tủy My thì sao? (vừa lóe lên tia hy vọng đã bị dập tắt ngay), đúng là mình với My là....Vậy tại sao My và Kiệt lại có 2 sợi dây chuyền giống nhau?(cái này thì cậu ko thể nào lý giải được) chẳng lẽ từ nhỏ đó là vật đính hôn giữa 2 gia đình sao? không thể nào. Nếu vậy tại sao mình ko nghe ba mẹ nhắc gì đến chuyện này và ba mẹ Kiệt mình cũng chưa gặp bao giờ? vậy như thế nào mới là đúng đây? chẳng lẽ duyên số đã định mình và My ko thể nào sao? còn Kiệt nữa? tại sao lại cứ xoay vòng 3 đứa vậy?(muốn biết sự thật thì hỏi ba mẹ cậu ý, ngồi đó nghĩ vu vơ làm gì). Giờ mình phải đối mặt với My thế nào đây? có nên nói cho cậu ấy biết ko? cậu ấy biết thì sẽ như thế nào? Nằm nghĩ mãi cuối cùng cậu ấy cũng dám đối diện sự thật đi gặp ba mẹ hỏi cho rõ.

- cóc! cóc! cóc! ba mẹ ngủ chưa ạ? - hoàng

- uk con vào đi! - mẹ cậu vẫn ko thể nào ngủ được khi cậu hỏi vậy cũng hơi lo lắng

Cậu bước vào và ngồi cạnh ba mẹ:

- con đã biết hết rồi sao? - ba cậu dậm hỏi lại

- vâng! nhưng đó là sự thật sao ạ?

- uhm, ba mẹ xin lỗi, ba mẹ cũng ko còn cách nào, điều đó ba mẹ ko mún nó xảy ra đối với tụi con nhưng....- mẹ cậu

- ba mẹ đã kiểm tra lại chưa? thật sự là vậy sao? - cậu vẫn ko thể tin

- uhm, mẹ đã đi xác nhận rồi. - mẹ cậu

- vậy sợi dây chuyền mà My hay đeo là gì vậy ạ?

- đó là món quà ông bà nội đã tặng cho 2 đứa khi mới chào đời.- ba cậu

- quà tặng của ông bà cho tụi con sao? nhưng sao con lại ko có? - hoàng

- uhm, cái đó ba mẹ cũng hơi ngạc nhiên vì khi về thì sợi dây của con đã bị mất chỉ còn lại của My thôi. - mẹ cậu

- cái của con bị mất àk. sao kỳ vậy ta? - Hoàng

- con nói kỳ gì? - ba cậu

- tại Kiệt cũng có một sợi dây giống hệt của My h;eblt',4 c

Chap 26(tiếp theo): xin lỗi các bạn nha tại cái bàn phím nhà mình nó có vấn đề tí xúi,mong các bạn thông cảm nha!

- tại Kiệt cũng có sợi dây chuyền giống hệt của My, nên con phân vân ko biết là sao? con cứ nghĩ là chắc đó là vật đính ước giữa 2 gia đình chứ? - Hoàng

- thật hả? sao cậu ta lại có? nhà mình có đính ước với ai ngoài nhà Thảo đâu? - ba cậu

- vậy ạ? con nghe cậu ta nói là cái đó có từ nhỏ rồi. - hoàng

Tin này làm cho 2 ông bà càng khó hiểu. Sau khi Hoàng về phòng:

- ông ak chẳng lẽ.....- mẹ cậu

- bà cũng nghĩ giống tôi sao? nhưng nếu đó là sự thật thì thằng Hoàng chẳng lẽ là.... còn Thằng Kiệt chính là...., ko thể nào. - ba cậu

- chẳng lẽ đó là duyên phận của ba chúng nó, tôi vẫn hy vọng nào đó tại nó sẽ được vui vẻ.- mẹ cậu
- để biết được sự thật thì cần gặp ba mẹ thằng Kiệt đã. - ba cậu
- uhm ông nói đúng, mai ông sắp xếp công việc rồi đi với tôi luôn. - mẹ cậu
- uhm.

Sáng hôm sau:

- hôm nay con nói Kiệt hẹn ba mẹ cậu ta cho ba mẹ gặp tí được ko? ba mẹ muốn làm rõ chuyện này. - ba cậu
- dạ vâng. hoàng

Chiều hôm đó:

Sau khi chào hỏi xong hai gia đình bắt đầu vào cuộc nói chuyện:

- gia đình tôi có một chuyện cần anh chị xác nhận để làm rõ một việc rất quan trọng đối với chúng tôi! - ba hoàng
- anh chị cứ hỏi, nếu biết chúng tôi sẽ cung cấp. - ba Kiệt
- sợ dây chuyền mà thằng Kiệt có là do đâu vậy ạ? - ba cậu
- ak sợ dây đó ak, chúng tôi cũng ko biết nữa, từ khi ra viện thì chúng tôi đã thấy nó đeo rồi, lúc đó chúng tôi rất ngạc nhiên nhưng cứ nghĩ đó là quà của một ai đó thôi. nhưng sao anh chị biết vậy? - ba Kiệt

Vậy là mẹ hoàng kể hết mọi việc cho ba mẹ Kiệt nghe....:

- vậy là.... - mẹ Kiệt cũng hơi sốc.
- vâng nhưng đó chỉ là suy đoán của chúng tôi mà thôi, vẫn chưa chắc chắn được nên cần 2 anh chị giúp đỡ, chúng ta cần đi kiểm tra. - ba hoàng
- vâng đúng tôi hiểu rồi, vậy anh chị định ngày giờ đi rồi liên hệ với chúng tôi, tin này hơi sốc đối với chúng tôi, nên cần có thời gian nữa, vậy chúng nó biết chưa? - ba Kiệt
- tại nó vẫn chưa biết, vì chưa chắc lắm nên tôi cũng chưa nói gì hết sợ chúng nó hoảng. - ba hoàng
- vâng anh chị làm phải lắm. ba Kiệt

Vậy là cuộc gặp gỡ cũng kết thúc.

27. Chương 27

Chap 27

Trong khi đó:

- cậu nghĩ như thế nào nếu người cậu yêu là em gái mình chứ? - hoàng
- hôm nay cậu lạ nha, nãy giờ ko nói câu nào sao giờ lại hỏi như người ở đâu đâu vậy? có chuyện gì sao? mà ba mẹ cậu gặp ba mẹ mình có chuyện gì vậy? - Kiệt
- Sau này cậu sẽ biết thôi, nhưng cậu vẫn chưa trả lời mình? - hoàng
- mình cũng ko biết nữa? chắc lúc đó mình sẽ điên lên mất thôi. - Kiệt
- giờ mình cũng sắp điên lên rồi nek.- Hoàng
- Chẳng lẽ có chuyện gì nghiêm trọng sao? liên quan tới My hả? - Kiệt
- uhm, nhưng ko biết thực hư thế nào? giờ mình ko biết đối diện với My ra sao? ước gì đây chỉ là giấc mơ!
- Hoàng

- chẳng lẽ cậu và My là.... - Kiệt

- uhm.

- Nếu My biết được cậu ta sẽ thế nào đây? trước sau gì cũng viết thôi ak. Nhìn cậu ta vậy chứ yếu đuối lắm đó, ko chịu nổi cú sốc này đâu. - Kiệt

- biết vậy cứ để cô ấy ở dưới quê học còn hơn, để cô ấy quên mình ngay từ lúc đó còn hơn? - hoàng

- uhm, như thế sẽ tốt hơn giờ, nhưng giờ thì....cậu tính làm thế nào? nhưng có liên quan gì đến ba mẹ mình? - Kiệt

- Còn một điểm nghi vấn có thể xác minh là mình là mình và My ko có quan hệ gì? và ngồi có thể chứng minh được chỉ có gia đình cậu mà thôi.- hoàng

- là sao? mình ko hiểu? nói rõ xem nào? - Kiệt

- đó là sợi dây chuyền của cậu và My giống hệt nhau, ba mẹ mình nghi ngờ cậu và My....- Hoàng

- có chuyện đó sao? vậy là chỉ nằm trong 2 trường hợp My là em gái của cậu hoặc mình ak? - Kiệt

- uhm. - hoàng

- mình hy vọng cậu ấy là em gái mình, chỉ có như vậy mới giải quyết được mọi chuyện. - Kiệt

- mình cũng hy vọng vậy. nên trước khi có kết luận thì cậu hãy giữ bí mật chuyện này, ko nên để cho My biết.- hoàng

- uhm, mình biết rồi. - Kiệt

Trong lúc mọi người lo lắng thì nó vô tư chẳng hay biết gì cả, chiều hôm đó nó và Hoàng ra biển, nó tung tăng đùa với nước còn cậu chỉ biết ngồi nhìn nó vui đùa.

- ước gì ngày nào cũng thấy cậu cười tươi như vậy? nếu có thể mình xin hy sinh mọi thứ để giữ lấy nụ cười này. - Hoàng nghĩ thầm.

Trên đường về:

- có muốn ăn gì hok? - Hoàng

- có! đi ăn kem đi. - nó

- uhm, vậy đi hen. - Hoàng

Trong lúc en Hoàng luôn nhìn nó:

- Nãy giờ thấy cậu là lạ ghê? có chuyện gì ak? - nó

- đâu có đâu, thì thik nhìn cậu đó, ko được ak? - hoàng

- tức nhiên là ko rồi! - nó

- chẳng vậy cô pé! - Hoàng

- uk đây chẳng trước giờ ak, kakaka. - nó

- có mún đi đâu nữa ko? - hoàng

- ko biết. - nó

- đi dạo nhé!- hoàng

- ok. - nó

Trong khi đi dạo, cậu nắm tay nó đi bộ dưới đường Bạch Đằng, đi được một lúc:

- nếu...mình chỉ nói nếu thôi nha. - hoàng

- uhm, có chuyện gì sao? gì mà ấp a ấp úng vậy? - nó

- nếu có một ngày, có một lý do nào đó mà....- hoàng
 - mà sao?
 - mà...chúng ta trở thành anh em thì My sẽ cảm thấy như thế nào?- Hoàng
 - sao đột nhiên lại hỏi câu vô duyên vậy? - nó
 - gì mà vô duyên chứ? thì cậu cứ trả lời đi?- hoàng
 - tự nhiên tui với ông thành anh em là sao? mà nếu như vậy thì cũng tốt thôi chứ sao? ccos ai có được một ông anh đẹp trai thế này cơ chứ, kakaka. - mình hỏi thiệt đó? nếu My và mình là anh em ruột thì My sẽ như thế nào? My hãy đặt mình vào vị trí đó mà suy nghĩ tả lời mình đi.
 - uhm thì mình trả lời thật mà. - nó tỏ vẻ ngây ngô.
- Trong khi ruột Hoàng nóng như lửa đốt thì nó lại trả lời một cách vô tư làm cậu ko sao nói nên lời.
- thôi vậy. - hoàng
 - mà sao hôm nay cậu kỳ vậy? hỏi toàn câu gì gì ko ấy, hành động cứ như hôm nay là ngày cuối cùng 2 đứa đi chơi vậy đó. - nó
 - uhm, tại hôm nay thần kinh mình có vấn đề nên mới thế, cậu đừng bận tâm, ko có chuyện gì đâu.

28. Chương 28

Chap 28

Một buổi tối đẹp trời 6 tụi nó hẹn ra biển chơi, tại đó 3 chàng ngồi trên cát nhìn 3 nàng đùa với sóng:

- nek cậu với Thảo sao rồi? –T.Hoàng
 - thì vẫn vậy. – Kiệt cười khẽ
 - vậy là sao chứ? Còn nhok Khanh kia nữa, lâu ni đi ko 1 cuộc gọi nào kả, biệt tăm lun rồi.
- (Nhắc tới cậu ta mới nhớ là đã lâu rồi ko nhắc tới cậu ta vì 1 tháng trước cậu ta và bạn gái đã được di cậu ta bên Mỹ cho qua đó du lịch rồi).
- Uhm, nhắc tới mới nhớ, cậu ta đi cũng được 1 tháng rồi hi, thời gian qua chúng ta đx xảy ra ko biết bao nhiêu chuyện, rồi đây còn chuyện gì xảy ra nữa hok ta? – Kiệt
 - Mà lo gì nhiều vậy? cứ như ông cụ non ấy, tới đâu hay tới đó, cuộc đời có bao nhiêu đâu mà suy nghĩ nhiều cho ệt người chứ? – H.Hoàng nói về vô tư nào hay Cậu ta và hoàng đang phải lo lắng một chuyện sắp sẽ xảy ra.

Chuông điện thoại Kiệt vang lên:

- vừa nhắc tào tháo đến rồi nek! – Kiệt
- Thằng Khanh hả mày? – H.Hoàng

Trong khi đó:

- ola, ai vậy ta? – kiệt
- thằng khỉ này, nói gì vậy ? ở hà sao rồi mày ? mọi người vẫn khỏe chứ ? – B.khanh
- chẳng có ai khỏe cả ! sắp chết vì buồn nek. – kiệt giả bộ
- sao vậy ? có chuyện gì sao ? – B.Khanh
- Thì buồn vì ko có mày chứ sao ? đi biệt tăm ko 1 cuộc gọi cho bạn bè gì kả, thế đấy, sao giờ nhớ mà gọi về vậy mày ? – Kiệt
- Thì tại....- chưa kịp phân bua thì H.Hoàng nói vô

- Di lun đi mây, bạn bè gì nữa chứ, đi chơi với em iu rồi quên bạn quên bè lun chứ gì ?
- Làm gì có mây, chi thì chi chứ bạn bè là trên hết ak. Sorry mấy you nha giờ mới gọi về được, mà tuần sau nữa là tội này về rồi, có một tin vui mún báo cho anh em hay đây. B.khanh
- Chuyện gì vậy ? – kiệt
- Về rồi sẽ nói, thế mọi người ở nhà sao rồi, cặp kia vẫn ổn chứ, nge nói-
- Đang nhắc tới cậu kia. – kiệt quay qua nói với T.Hoàng.
- Uhm, ổn rồi, tốt đẹp hết, giờ đang tính chuyện của thằng Kiệt nek. – H.Hoàng
- Sao ? có ai nữa ak ? – B.Khanh
- Về rồi hẳn hay, thui đi chơi vui vẻ nha, về nhớ mang quà về cho tội này đó, ko thì chết chắc ghen cưng. – H.Hoàng.

- Uhm biết rồi thui nha, hẹn gặp lại sau. – B.Khanh

Một tuần sau khi có kết quả xét nghiệm, tại nhà T.Hoàng có mặt đông đủ mọi người : (ba mẹ T.Hoàng. Ba mẹ Kiệt, ba mẹ nó, và 6 tội nó nữa)

- ủa sao hôm nay có mặt đông đủ mọi người vậy ta ? – nó hỏi
- uhm nhỉ ? hình như ba mẹ T.Hoàng có chuyện gì nói thì phải ? – D.Hồng
- ko phải là cho hai người đính hôn đấy chứ ? – Thảo
- làm gì có, nghĩ đâu đâu ko ak. – nó
- chắc vậy rồi. – H.hoàng

Trong khi 4 tội nó suy nghĩ xem là có chuyện gì thì T.Hoàng và G.kiệt lúc này tâm trạng rất lo lắng và bồn chồn, ko biết kết quả như thế nào ?

- cảm ơn mọi người đã đến đây, mục đích của cuộc gặp gỡ này là có liên quan đến 3 gia đình chúng ta đặc biệt là liên quan đến 3 cháu.....- ba T.hoàng
- liên quan đến 3 người là ai ? ko lẽ là...- nó nghĩ thầm
- My, Hoàng và kiệt. Chắc Hoàng thì đã biết nguyên nhân của cuộc gặp gỡ này rồi, còn lại My và Kiệt vẫn chưa biết, nhân tiện hôm nay tôi sẽ nói ọi người biết lun. Trước đây nhà tôi sinh đôi 1 trai 1 gái, bà nội cháu có tặng ỗi đứa một sợi dây chuyền, nhưng sau khi xuất viện thì sợi dây chuyền của Hoàng đã bị mất và cũng đúng vào ngày đầy tháng 2 đứa nó thì cũng là ngày con gái tôi bị mất tích, bấy lâu nay chúng tôi vẫn tìm kiếm và hi vọng, rồi đến hôm nay chúng tôi đã rất may mắn tìm lại con gái mình....- ba T.Hoàng nói tiếp
- Chẳng lẽ là mình ? – nó hét lên trong lòng.
- Và con gái chúng tôi cũng có mặt trong ngày hôm nay đó là MY ! – ba T.Hoàng
- Sao ? – mọi người hét lên trong ngạc nhiên(trừ những ai đã biết trước)
- Sao cơ ? con là con gái của 2 bác ạ ? – nó vẫn ko tin
- đúng vậy, con gái ak ! chính sợi dây chuyền đó đã giúp cho ba mẹ tìm được con. – mẹ T.Hoàng
- ba, mẹ đó có phải là sự thật ko ạ ? con ko phải là con ruột của ba mẹ sao ? – nó hỏi ba mẹ nó
- uhm, thật ra ba mẹ thấy con trước cổng nhà vậy là coi con như con ruột của mình và ko cho con biết sự thật sợ con chạnh lòng. Nhưng giờ con đã tìm được ba mẹ ruột của mình rồi nên ba mẹ cũng rất vui. – mẹ nó
- ko thể nào, sao lại thế cơ chứ ? nếu vậy thì con và Hoàng là anh em ruột sao ? – nó nói trong ghen đấng nước mắt.

Vậy liệu 2 đứa nó có phải là anh em ruột hay ko ? liệu chuyện gì sẽ xảy ra ? hãy đón xem tập tiếp theo nha !

29. Chương 29 - End

Chap cuối

- ko thể nào, sao lại vậy cơ chứ? chẳng lẽ con và hoàng là 2 anh em ruột sao? - nó nói trong ghen đắng nước mắt.

- về chuyện này, khi mẹ biết được sự thật con là con gái của mẹ thì mẹ cũng rất vui mà lại lo sợ rằng điều con nghĩ là sự thật. Nhưngmay thay 2 đứa ko phải là anh em. - mẹ hoàng

Tuyên bố này của mẹ Hoàng làm xoa dịu đi nỗi lo lắng của mọi người nhưng ko tránh khỏi nhiều nghi vấn. Hoàng và Kiệt đến bây giờ mới trút khỏi sự lo sợ và biết được sự thật là như thế nào?

- vậy thì tốt rồi. - mẹ nó

- Và một sự thật thật bất ngờ nữa đó là Kiệt chính là con trai của chúng tôi còn Hoàng chính là con của 2 anh chị này. - Ba Hoàng

Và cuối cùng sự thật cũng được phân bày rõ, làm nó một phen hú vía, vừa cười vừa khóc trong sự vui sướng và nước mắt. Và cuối cùng mọi người đã nhận nhau, hôm đó có tất cả mọi cảm xúc vui , buồn, lo sợ, sung sướng, thất vọng, và cả hi vọng nữa.

Hôm sau, ngày Khanh về, tụi nó tụ tập nhau tại quán cafe The World:

- hi lâu ngày nhỉ? mọi người đến đông đủ sớm vậy ak? - B.Khanh

- chờ quà của mày đó. - H.Hoàng

- giới thiệu bạn gái đi chứ? - Kiệt

Mọi người giới thiệu lẫn nhau sau đó đi vào cuộc nói chuyện:

- hôm bữa nge mày nói có chuyện gì vui hả? - Kiệt

- ak, đó là hết năm này tao và Mai đi du học. - B.Khanh (Mai là bạn gái cậu ta)

- sướng ghê ta. dì mày tài trợ hả? - H.Hoàng

- uhm.

- tụi tao cũng có một thông báo làm mày hết sức ngạc nhiên lun. - H.Hoàng

- ủa. có chuyện gì vui sao? - B.Khanh

- đó là My và kiệt chính là 2 anh em ruột và cặp đôi My - Hoàng đã được sự đồng ý 2 bên gia đình. - H.Hoàng

- oh, vậy ak. B.khanh

- mày đi mới hơn tháng mà ở nhà xảy ra nhiều việc lắm, nhưng cuối cùng cũng giải quyết xong. - H.Hoàng

Cả bọn ngồi tóm nói những chuyện đã qua, nhìn lại trong một thời gian hề rất ngắn ngủi nhưng lại tưởng như dài lắm vậy, cứ như một giấc mơ. Đến bây giờ nó cũng ko tin nổi sự thật hiện ra trước mắt nó, vậy là hiện giờ nó đã có 2 gia đình nhưng tương lai sẽ là 3 gia đình. Hi vọng mọi sóng gió sẽ ko đến với tụi nó nữa, nếu có thì tụi nó cũng vững tin nhau để cùng nhau vượt qua.

Một tuần sau:

- kiệt ak, thảo nhập viện rồi, nge đầu nặng lắm! - T.hoàng

- có chuyện gì vậy? cô ấy vị sao? - kiệt hốt hoảng

- ko biết nữa, cậu tới bệnh viện đi. -T.Hoàng

Ko kịp trả lời cậu cúp máy chạy về ngay tpowis bệnh viện. tại bệnh viện:

- cô ấy sao rồi? - Kiệt

- híc híc cậu ấy nằm bất tỉnh trong đó rồi, nge bác sĩ bảo bị chấn thương não gì đó, nghiêm trọng lắm, nếu hôm nay mà ko tỉnh thì chắc- nó

- tại sao lại vậy? hôm qua vẫn còn khỏe mạnh mà? - kiệt lo lắng

- hồi sanngs cô ấy đi xuống cầu thang do bất cẩn nên bị té từ trên lầu xuống, máu me tùm lum lun. - T.Hoàng

- tại cậu ko lo cho cô ấy, bỏ mặc cô ấy, nên cô ấy buồn, thần thờ, như người mất hồn mấy hôm nay lun á, vì ko chú ý nên mới...vậy đó. - D.Hồng

Cậu ta ko nói câu nào chạy vọt vô phòng Thảo, ngồi bên và nắm lấy tay Thảo và nói:

- anh xin lỗi em nhiều, đáng lẽ ra anh nên ở bên em nhiều hơn, đáng lẽ anh nên quan tâm em nhiều hơn, đáng lẽ anh nên nói ra những gì mình muốn nói với em từ lâu nay, tại sao bây giờ anh mới nhận ra tình cảm anh dành cho em chứ? tại sao đến khi em như vậy rồi anh mới thấy hối hận vì đã ko nói anh yêu em chứ? tại sao anh lại nhút nhác, làm ngơ khi em lun quan tâm, dành nhiều tình cảm cho anh chứ? tại sao? tại sao chứ? anh xin lỗi, em mau tỉnh dậy đi nào, nếu ko anh sẽ hối hận suốt đời vì ko nói được hết những gì anh nghĩ về em, chẳng phải em muốn có câu trả lời từ anh sao? chẳng phải em muốn biết anh nghĩ gì sao? vậy thì hãy tỉnh dậy đi, anh sẽ nói hết cho em nghe....híc híc!!!!- cậu ta nằm úp xuống

- có thật ko vậy? - thảo

- em tỉnh rồi sao? - cậu ta mừng rỡ như được sống dậy vậy.

Thì ra là bọn nó chỉ đùa cậu ta để biết được tình cảm thật sự cậu ta dành cho Thảo là như thế nào chứ Thảo chỉ té có tí xú thui ak.

- kakakaka, cuối cùng cậu cũng chịu nói ra rồi nhé, chúc mừng 2 người, tụi nó làm lễ chúc mừng

- nek mọi người nge đây, để kỉ niệm ngày đáng nhớ này tối nay chúng ta làm lễ chúc mừng đi nha. - nó

- uhm, nhưng làm ở đâu? - D.Hồng

Vậy là cuối cùng cũng có cặp có đôi hết rồi, chưa bao giờ tụi nó vui như vậy, dù sao thì tuổi học trò cần có những kỉ niệm như vậy mới đáng nhớ, cũng nhờ vậy mà mới biết được thế nào là tình yêu? thế nào là yêu một người? yêu một người ko nhất thiết phải ở bên cạnh người đó, ko cần người đó phải yêu lại chỉ cần người đó hạnh phúc, thế là đủ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-nha-ngheo-va-hoang-tu-kieu-ngao>